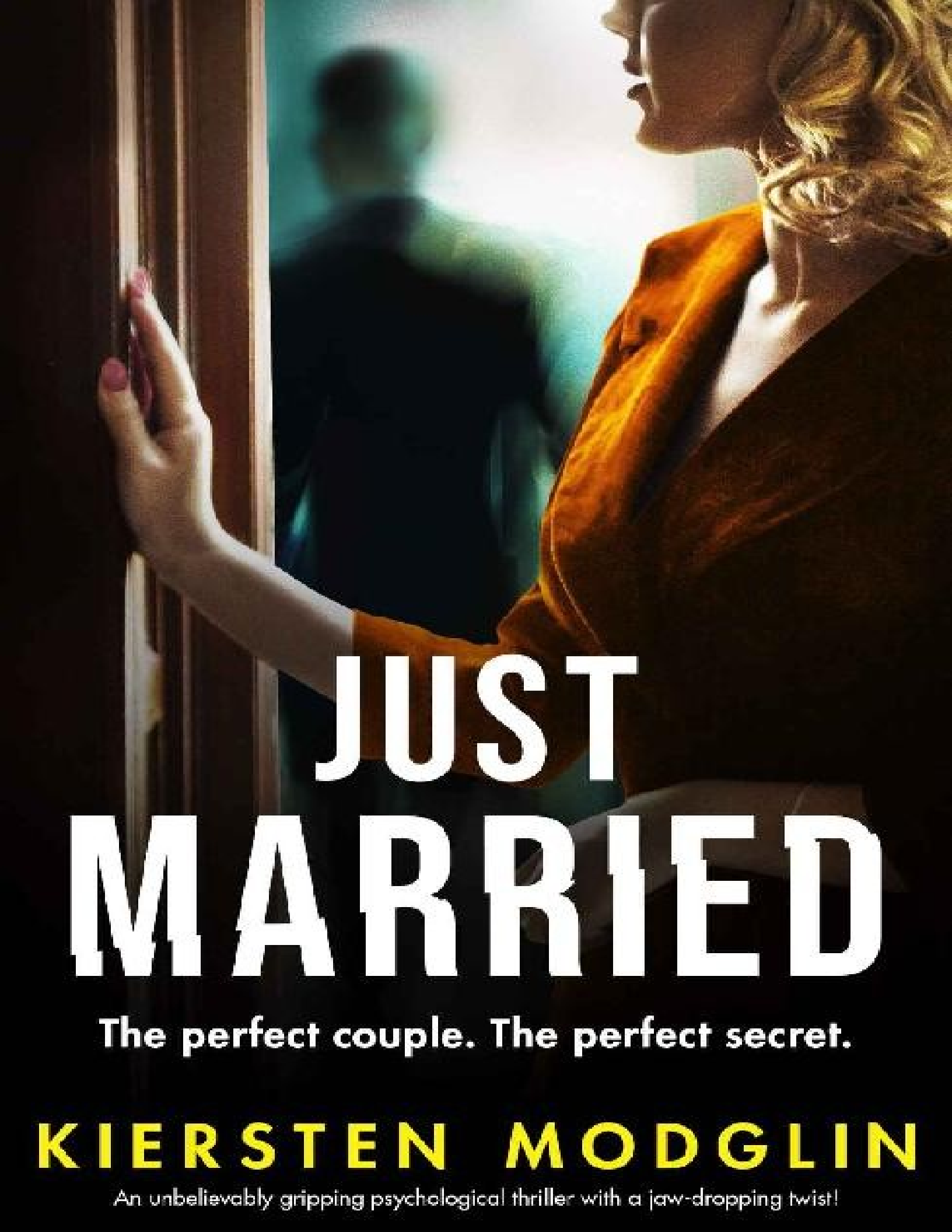

JUST
MARRIED
The perfect couple. The perfect secret.
KIERSTEN MODGLIN
An unbelievably gripping psychological thriller with a jaw-dropping twist!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SADECE EVLENDİK

İNANILMAZ DERECEDE SÜRÜKLEYICI VE DUDAK UÇUKLATAN BIR PSIKOLOJIK GERILIM!

OceanofPDF.com

KIERSTEN MODGLIN

OceanofPDF.com

KIERSTEN MODGLIN'İN KİTAPLARI

Yeni Evlendik

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Bayan Abbott Olmak

Liste

Jenna'yı Oynayan

Eksik Parça

Daha İyi Bir Seçimden

Sonra Başlangıç

İyi Komşular Şanslı

Olanlar

Evet Dedim

Kayınvalide Rüya İş

Yalancının Karısı

Kocamın Sırrı

Mükemmel Kaçamak

The Arrangement

Oda Arkadaşı

Şifacı

Yalancı

Mahkum

NOVELLALAR

Uzun Yol: Bir Aşıklar Şehri Romanı

Ormandaki Yabancı: Bir Crimson Falls Romanı

LOCKE INDUSTRIES SERİSİ

Dadının Sırrı

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm I

1. Ryan
2. Grace
3. Ryan
4. Grace
5. Ryan
6. Grace
7. Grace
8. Grace
9. Ryan
10. Grace
11. Ryan
12. Grace
13. Ryan
14. Grace
15. Ryan
16. Grace
17. Ryan
18. Grace
19. Ryan

Bölüm II

20. Janie
21. Janie
22. Janie
23. Janie
24. Janie
25. Janie

Bölüm III

26. Grace
27. Ryan
28. Ryan
29. Grace

Kiersten'dan Daha Fazlasını Dinleyin

Kiersten Modglin'den Bir Mektup

Kiersten Modglin Kitapları

Teşekkür
*

OceanofPDF.com

Kocama, güzel tatillerimizi karanlıkta okuyamayacağınız hikayelere dönüştürdüğümde çok fazla aldırış etmediği için.

OceanofPDF.com

"Gölgeler de ışık kadar önemlidir."
-Charlotte Brontë

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Ölümün garip ve tarifsiz bir kokusu vardır. İlkel. Doğum gibi. Doğduğu zamanki bebek kokusu gibi. Kederle, gözyaşlarıyla, umutsuzlukla dolu bir odanın kokusu gibi. Her nasılsa, o gece evin pencerelerine, camın ötesinden parlayan kehribar ışınlarına bakarken, kokuyu tekrar alacağımı biliyordum.

Ne olacağını önceden biliyordum.

Bunu açıklayamam. Nasıl bildiğimi şimdi bile anlamıyorum. Ama işte oradaydı. Beynimde bir kıpırtı.

Kız ölecek. Onu
öldürecek.

Yine ölümün kokusunu alacaktım.

Onu merdivenlerden ikinci kata doğru götürürken mutlak, ürpertici bir dehşet içinde izledim. Olayın gerçekleşeceği yer orasıydı. Bir şekilde biliyordum. Daha önce de olmuştu.

Hareket etmeliydim, bir şeyler yapmalıydım. Ama yapacak ne vardı ki? Elini tutuşunu, kolunun üzerinde kaydırışını izledim. Tökezledi. İçki mi içiyordu? Pek olası değildi. Sırtını pencereye dönerek onu çevirdiğinde bıçağı gördüm. Ormanın uçsuz bucaksız karanlığında saklı olduğum yerden bile oradaydı.

Kemerinden çıkardığı anda her şey bitmişti. O halde onu kurtarma şansım yoktu. Ağaçların ve gölgelerin güvenliğinden uzaklaşarak ilerledim, bacaklarımın yavaşlamam için yalvarmasına rağmen kendimi daha hızlı hareket etmeye zorladım. Eklemlerim ağrıyordu, bileğim yakın zamanda burkulduğu için zonkluyordu ve yan tarafımdaki yaranın açıldığını biliyordum. Zaten iyi iyileşmemişti. Sadece suyla temizlemiştim, belime bağlamak için yırttığım bir gömleğin parçalarını kullanmıştım.

Kanaması durana kadar. Bir doktora görünmem gerekiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Asla gitmeyecektim. Ya kendiliğinden iyileşecekti ya da şimdiye kadar yaşadığım diğer tüm yaralar gibi ölecektim.

Kendi acımı unutarak, bıçağın çıkarıldığı pencereye tekrar baktım.

Çok geç kalmıştım.

Onu kızın üzerinde tuttu, her şeyden çok gösteriş için. Kıpırdamadı, korkudan donup kalmıştı. Ben de yapmadım. Yapamadım.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken nefesim göğsümde sıkıştı. Ne yapabilirdim ki? Adam bıçağı göğsüne indirdiğinde hareket etmedi ama çığlığını duydum. Camı ve ormanın sessizliğini yararak tüylerim diken diken oldu.

Bıçağı tekrar kaldırdı ve sert bir hamleyle geriye doğru düşen kadının karnına indirdi. Bu darbeyle yere yığıldı ve göğsümdeki dehşet patladı, soğuk tüm uzuvlarıma yayıldı.

O ölmüştü.

Bıçağı bıraktı, yarım adım geri çekildi ve ne yaptığına baktı. Elini kaldırıp dudaklarını ovuşturmasını izledim ve başını salladı. Ayağını yerden kaldırdı ve kadının kalçasına güçlü bir tekme attı. Kadın hareket etmeyince eğildi. Bir an için onunla ilgileneceğini sandım.

Onun yerine bıçağı aldı, gömleğine sürdü ve kemerine geri soktu. Ayağa kalktığında onu tekrar tekmeledi ve karnım guruldadı. Hasta olacaktım ama günlerdir pek bir şey yememiştim. Dışarı atabileceğim neyi hâlâ içimde tutuyor olabilirdim?

Kafamı kaldırdığımda adam pencereden gitmişti ama cesedi hâlâ yerde yatıyordu. Bu düşünce karşısında neredeyse gözlerimi devirecektim - *başka* nereye gidebilirdi *ki?*

Sonra, onun durduğu yere doğru baktığımda içimi bir panik kapladı. Bulunduğum yerden beni görebilir miydi? Verandadan gelen ışıkta bu mümkündü. Artık saklanmıyordum.

Sırada benim için geliyor olabilir
mi? Düşünecek zamanım yoktu.
Harekete
geçmeliydim.
Ve ben de
koştum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

1 RYAN

"Ne düşünüyordum biliyor musun?" Ayakları kucağımda duruyordu, serçe parmağındaki koyu mor cila hafifçe yontulmuştu ve başı verandadaki salıncağın zincirine yaslanmıştı, karnının üzerinde dumanı tüten bir fincan çay duruyordu.

Gözlerini açtı. "O da ne?"

"Sonunda balayına çıkmalıyız diye düşünüyordum."

Bana bakarken alnındaki kırışıklık derinleşti. "Sen neden bahsediyorsun? Bir süre beklemek üzere anlaştığımızı sanıyordum." Salıncakta doğrulup bir ayağını altına soktu.

Gülümsedim ve bir elimi dizine koydum. "Evet, öyle yaptık. Ama bunun nedeni işlerin benim için çok yoğun olması ve sizin hala eve yerleşmeye çalışıyor olmanızdı, ama şimdi hepiniz taşındınız ve üç aylık hedefime planlanandan önce ulaştım. İzin alıp bu ayki ödemeyi yine de yapabilirim, sorun değil. Ayrıca, karımla biraz yalnız kalmak istiyorum."

Konuşmadan fincanı dudaklarına götürdü. Bunu hep yapardı, cevap vermesi için beni bekletir, sessizliği uzatırdı. Tanıdığım çoğu kadın durmadan konuşurdu, akıllarına takılan her şey hakkında. Grace farklıydı. O bir düşünürdü, ağzından çıkan her kelimeyi düşünen biriydi. Her kelimeye kilitlendiğimi, o güzel zihninin bir sonraki adımda ne düşündüğünü görmeme ne zaman izin vereceğini merakla beklediğimi biliyordu.

"Nereye gitmeyi düşünüyordun?"

"Henüz karar vermemiştim. Önce senin buna açık olup olmadığını görmek istedim. Bekleyeceğimizi ve bu yıl için biriktireceğimizi söylediğimizi biliyorum ama..." İçimden güldüm. "Fikrimi değiştirmek suç değil, değil mi?"

Çayını koyduğu elini değiştirdi ve boştaki eliyle yanağımı okşadı. Teni bana yaklaştığı anda onun sıcak, bal kokusunu alabiliyordum. "Bu kesinlikle bir suç değil." Burnunu bana doğru kırıştırdı. "Bence bu bizim için iyi olabilir. Uzaklaşmak, kafamızı boşaltmak... sadece ikimiz... Kulağa gerçekten hoş geliyor. Nereye gitmeyi düşünüyordun?"

"Henüz somut bir fikrim yok. Sonbaharda hep Maine'e gitmek istediğini biliyorum, bu da bir seçenek olabilir. Ya da Colorado, dağlar için. Gözlerden uzak, sessiz bir yer. Sadece birlikte olabileceğimiz ve başka hiçbir şey için endişelenmeyeceğimiz bir yer."

Gülümsemesi dudaklarına yavaşça yayıldı ama sonunda gördüm. "Beni sattın."

"Öyle mi?" Ben de sordum.

"Evet." Kıkırdadı. "Eğer kocamla baş başa kalacağım ve mortgage oranları, ön onaylar ya da işle ilgili herhangi bir şeyi uzun süre konuşmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa, ben varım."

Elini yanağımdan çekip parmak uçlarını öptüm. "Anlaştık. Yakında işten izin alabileceğini düşünüyor musun?"

"Janet ile konuşacağım, ama neden olmasın. Kitapçı son zamanlarda durgun ve ona yeterince haber verdiğim sürece Isaac'le birlikte bir hafta idare edebileceklerinden eminim."

"Pekala, her şeyi sıraya koymama izin verin, sonra size onunla konuşmanız gereken kesin tarihleri vereceğim, tamam mı?"

"Tamam, ama beni çok bekletme." Çayından bir yudum daha aldı. "Şimdi beni heyecanlandırdın."

"Oh, öyle mi?" Kaşlarımı oynatarak alay ettim. Sırıttı, gözlerini devirdi ve başka tarafa baktı. Boğazımı temizledim ve ciddi bir şekilde konuştum: "Belki senin doğurganlık dönemine denk getirebiliriz. Balayımızdan hamile dönersek herkes ne kadar şaşırır?"

"Klişe olurduk," dedi kesin bir ifadeyle. "Ayrıca, işler tam olarak böyle yürümüyor. Hamile kalsam bile haftalarca haberimiz olmaz."

"Sadece takılıyorum," dedim, sanki içinde zaten bir bebek -bizim bebeğimiz- varmış gibi karnını okşayarak. Dokunuşumla sertleşti ve ben de geri çekildim.

"Her neyse, doğurganlık dönemim şu anda, yani planınız buysa gitmek için gelecek aya kadar beklememiz gerekecek."

"Öyle mi?" Resmi olarak denemeye başlamamıştık ama bu konuyu sık sık konuşuyorduk. Düğünümüzden hemen sonra bir çocuk için denemeye başlamamızı istiyordum. Hatta dokuz ay sonra bir tane olsa bile mutlu olurdum. Ailem

Gebe kalmakta güçlük çekiyorlardı; ben onların tek çocuğuydum ve defalarca başka bir çocuk sahibi olmayı deneyip başaramadıklarında bu mücadeleyi ilk elden gördüm.

Grace'in annem gibi endometriozisi olmadığını kendime hatırlattım ama yine de işi şansa bırakmak istemedim. Ne de olsa biz annemle babamın denemeye başladıkları yaştan çok daha büyüktük. Bebek istiyordum, hem de çok sayıda ve onunla birlikte.

Grace sık sık benim yaşımdaki bir erkeğin evlenmemiş ya da boşanmamış olmasının genellikle bu tür bir bağlılığa hazır olmadığı anlamına geldiğini söylerdi, ancak çıkmaya başladıktan altı ay sonra evlenme teklif ederek onun yanıldığını kanıtladım. Ondan iki ay sonra da evlendik. Onunla ve ailemizle ilgili ne kadar ciddi olduğumu göstermek için elimden geleni yapmıştım ve henüz on dokuz yaşında olmama rağmen, gelecekteki ailemi düşünerek yıllar önce satın aldığım eve bir çocuk getireceğimiz günü iple çekiyordum.

Soğuk sonbahar havası yüzünden tüyleri diken diken olmuş çıplak bacaklarına baktım. Zımpara kağıdı gibi kıllarla kaplıydılar. Daha önce benim için hep tıraş olmuştu. Bu benimle daha rahat olmaya başladığının bir işareti miydi? Yoksa artık benimle seks yapmakla ilgilenmediğinin mi? Karar veremiyordum.

"Sorun ne?" diye sordu, beni inceleyerek.

Ellerimi bacaklarında gezdirdim. "*Bunu yapmak* isteyeceğini düşünmüştüm..." Dudaklarını sinsi bir gülümsemeyle büktü.

"Olmadığımı kim söyledi?"

"Tıraş olmamışsın. *Umurumda olduğundan değil*," diye ekledim çabucak. "Bana *ipeksi bir pürüzsüzlükle* geldiğinde aklında ne olduğunu hep biliyordum." Beceriksizce güldüm, yüzüm utançtan yanıyordu. *Yüce Tanrım, benim neyim var böyle?*

Beni rahatlatmak için yüksek sesle ve gürültüyle güldü, sonra bacağını ellerime sürttü. "Bütün kıÇ senin için tıraÇ olacağımı sanıyorsan, baÇka bir Çey bekliyorsun Ryan. Geçen kıÇ benimle çıkma talihsizliğini yaÇadın, ben de sürekli tıraÇ oldum, sonra da bütün yaz tıraÇ oldum tabii, çünkü çok Çort giydim. Ama artık kış geldi. Resmi olarak kazak, çay ve jiletleri atma sezonu." Tekrar güldü. "Şu anda beni tüm ihtişamımla deneyimliyorsun ve ne olursa olsun bana bağlı kalacağını söyleyen evraklar elimde."

Elimi kalçasında gezdirdim ve baştan çıkarıcı bir şekilde kavradım. "Oh, öyleyim, değil mi?" Dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı.

"Mhm."

"İkimiz için de şanslıyım, başka türlü olmasını istemezdim."

"Ben şanslı bir kızım," diye fısıldadı, bana doğru eğilirken ifadesinden arzu sızıyordu. Yüzünü kavradım, dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırdım, bu sefer ayrılmaya niyetim yoktu. Ne kadar yanıldığının farkında değildi; şanslı olan *o* değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

OceanofPDF.com

2 GRACE

IKI HAFTA SONRA

"İyi olacağına emin misin?" Stanley'nin başını okşayarak yüzüncü kez sordum. Bana asık suratlı, süt gibi gözlerle baktı. Onu terk etmekten nefret ediyordum ama Ryan çok heyecanlıydı. Ona hayır diyemezdim. Ayrıca, benim sormama gerek kalmadan, ilk başta konuştuğu gibi yirmi iki ya da daha fazla saat yerine sadece dört saat uzaklıkta bir tatil yeri seçmişti. Bir şey olursa evden uzakta olmayacaktık.

"İyi olacağız," diye söz verdi Everleigh, ben ayağa kalkarken sarılmak için eğildi. "Everleigh Teyze'nin son on beş kilosunu vermesine yardım edecek."

Başımı sallayarak ona sarıldım. "En iyi arkadaşımı çılgın egzersiz rutinlerine maruz bırakma."

"En iyi arkadaşın olduğumu sanıyordum." Bana şakacı bir şekilde kirpiklerini kırpıştırdı.

"Ben de öyle düşünmene izin verdim," diye takıldım. En iyi arkadaşım sürekli diyet yapıyordu ve ara sıra kilo almayı başarsa da, her zaman kiloları geri almayı başarıyordu. Açıkçası neden endişelendiğini bilmiyordum - nefret ettiği kilolarına rağmen, hatta belki de bu yüzden, inkar edilemeyecek kadar güzeldi. Onun güzelliğinin ya da kişiliğinin bir zerresi için adam öldürebilirdim.

Zayıf biriydim ama inanılmaz derecede sadeydim. Burnum büyük, dudaklarım çok küçük, gözlerim birbirine çok yakındı. Saçlarım tercih ettiğim gibi uzun ve dolgun değil, dağınık ve kırılgandı. Makyajımı nasıl yaparsam yapayım ya da saçlarımı nasıl şekillendirirsem şekillendireyim, hiçbir zaman çoğu kişinin güzel bulacağı biri olamamıştım. En azından Ryan gelene kadar.

Dış görünüşümle ilgili kendi güvensizliklerime rağmen, kendimi odadaki tek kadın gibi hissettiren harika bir adamım vardı. O tek kadındı.

Everleigh'in sahip olmadığı bir şey... en azından şu anda. Bu onu dışarı çıkmaktan ve hayatından en iyi şekilde faydalanmaktan alıkoymadı. Benden iki yaş küçüktü, kesinlikle en yakın arkadaşımdı ama farklılıklarımız göz ardı edilemezdi. Yaş ve fiziğin yanı sıra, ben sakinken o vahşiydi. O çok yatıp kalkardı, bense Ryan'dan önce sadece iki erkekle birlikte olmuştum. O sıcak ve sevgi dolu bir ailede büyümüştü, ben küçükken annem ve babam ölmüştü.

Birbirimize tamamen zıttık ama kederimiz bizi bir araya getirdi. O zamanki en iyi arkadaşım olan ablası yıllar önce öldüğünde, Everleigh'in bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı. Gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu.

"İyi olacağız," diye tekrarladı, başını okşayarak.

"Sadece sakin ol. Ve ilacını aldığından emin ol. Bu-"

"*Tezgâhın üzerinde,*" diyerek cümlemi benim yerime tamamladı. "Biliyorum. Yediğinden emin olacağım. *Sadece* sağlıklı yiyecekler. İlaçlarını günde iki kez alacak. Ve... o son şey neydi? Bir şeyi unuttuğumu biliyorum..."

Onunla birlikte düşünmeye çalıştım.

Gözleri parladı. "Evet, sen yokken bir sürü çılgın parti yapmam gerektiğiyle ilgili bir şeydi, değil mi?"

"Bunun şakasını bile yapma," diye uyardı Ryan, son bavulumuzu da sırtına asmış halde arkamızda belirerek. Yanağımdan öptü. "Grace sonunda benden vazgeçecek ve paramızı geri almak için çok geç olacak."

Ayaklarımızın dibinde, Stanley dizime sokuldu ve ben de tekrar başını okşadım. *Ben de seni özleyeceğim, yaşlı adam.* "Cidden, ona bizim için baktığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Stanley altı yıl önce onu aldığım günden beri benimle her yere gelmişti ama artık araba yolculukları ona çok zor geliyordu. Onu sahiplendiğimde yaşlı bir köpekti ve üniversitedeyken çalıştığım Humane Society'deki kulübesinin arka köşesinde oturuyordu. Onu orada ölüme terk edemezdim, bu yüzden hayatımda ona yer olmamasına ve veterinerin bana büyük olasılıkla beş yıl daha yaşayamayacağını söylemesine rağmen, onu eve getirmek zorundaydım. O zamandan beri hayatım onun etrafında dönüyor. Ta ki Ryan'la tanışana kadar.

Everleigh düşüncelerimi bölerek, "Sizin için her şeyi yapacağımı biliyorsunuz," dedi. Bir elini omzuma koydu ve gözleri benimkilerle buluştuğunda hafifçe kaşlarını çattı. "Bunu hak ediyorsun Grace. İri yarı kocanla biraz zaman geçir." Göz kırptı. Everleigh hâlâ göz kırpmayı başarabilen nadir insanlardan biriydi. "Döndüğünde biz burada olacağız. Söz veriyorum her şey yoluna girecek. Ryan benim kızımla ilgilendiği

sürece ben de senin oğlunla ilgileneceğim."

"Yapacağımı biliyorsun," diye alay etti Ryan.

Başımı salladım, parmaklarım hiçbir şeyi unutmadığımızdan emin olmak için telefonumdaki listeyi kontrol etmek için kaşınmaya başlamıştı bile. Bavulları hazırladıktan sonra üç kez *kontrol* ettim, önce listedeki her şeyin üstünü çizdim, sonra listeden çıkarıp *X işareti koydum*. Her şeyimiz vardı, her şeyimizin olduğunu biliyordum ama kafamda sürekli var olan endişe için bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

"Tamam, Cumartesi günü döneceğiz. Size iyi eğlenceler, tamam mı?" Stanley'nin başını son bir kez okşadım ve Ryan son bavulları ve market poşetlerini de arabaya koyup kapıyı çarparken oradan uzaklaştım.

"Yapacağız. Bir sürü güvenli, sakin eğlence. Siz çocuklar dağlarda fazla vahşileşmeyin, tamam mı?"

Ryan kapıyı açarken, "Mikrodalganın yanına biraz fazla para koydum, Everleigh," diye seslendi. "Kendine bizden bir yemek ısmarla."

"Bunu yapmana gerek yoktu." Bu nazik jest karşısında çenesi düştü ve ben de sırıtışımı gizleyemedim. Erkekler konusunda hiçbir zaman iyi bir zevke sahip olmamıştı, bu yüzden onu şaşırtmak ya da memnun etmek için çok az şey gerekiyordu.

"Bunu teşekkürümüz olarak kabul edin," dedi Ryan kayıtsızca. "En azından bunu yapabiliriz."

"Hiç erkek kardeşin olmadığına emin misin Ryan?" diye sordu gülerek.

Ryan kıkırdadı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Bir sorun yaşarsan bizi ara, Tamam mı?"

"Yapacağım, ama yapmayacağım. Söylediklerimde ciddiydim. Kızıma iyi bak, dostum. Yılanlar, ayılar ya da kırık kemikler yok... Beni duyuyor musun?"

İki parmağını alnına götürdü ve selamlamak için ona doğru kaydırdı. "İzci onuru."

"Ben kendi başının çaresine bakabilen, yürüyen, konuşan bir yetişkinim, biliyorsun değil mi?" Arabanın benim tarafımdaki kapısını açarken gözlerimi şakacı bir şekilde devirerek araya girdim.

"Bu beni senin için endişelenmekten alıkoymuyor," diye ekledi ve orada bir parça kırılganlık vardı. Kısa süreler için bile olsa yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu ve Mariah öldüğünden beri bu durumu daha da kötüleşmişti. Ailesi ülkenin öbür ucundayken yanında kalan tek kişi bendim.

Gözlerimi ona diktim ve üzgün bir şekilde parmaklarımı salladım. "İyi olacağız, söz veriyorum. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı, ifadesindeki inkar edilemez üzüntüye rağmen gülümsemeye çalışıyordu. Ona daha fazla bakamadım, yoksa fikrimi değiştirebilirdim, geziyi iptal edip evde kalmamız gerektiğini

söyleyebilirdim

Onun yerine onunla Netflix izlemeye karar verdim. Aniden arkamı döndüm ve kapının kolunu tuttum. Ryan nihayet koltuğuna oturup arabayı çalıştırdığında ben de kemerimi bağlıyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu, çocuksu bir sırıtışla bana gülümseyerek. Başparmağımın etrafındaki deriyi kopardım.

"Mhm."

Gerginliğimi fark ederek elini benimkinin üzerine koydu ve beni hemen durdurdu. "Her şey yoluna girecek. Güven bana. Burayı çok seveceksin. O kadar mükemmel ki... İsteyebileceğimiz her türlü mahremiyet, muhteşem manzaralar, jakuzi, tam donanımlı bir mutfak. Smokies'de saf bir cennet, en azından ilana göre."

"Sabırsızlanıyorum," dedim, ama bu gülünç bir yalandı. Yeni yerlere gitmekten nefret ederdim. Yeni bir şey yapmaktan nefret ederdim. Ryan bunu kaygılarıma bağlıyordu ama gerçek şu ki ben sadece kendi alanımı seviyordum. Aşinalıkla gelen rahatlığı seviyordum.

Elini çekip telefonunu bana fırlatmadan önce başparmağını parmak eklemlerimde gezdirdi. "Müziği seçmek ister misin?"

Arabayı yavaşça aşağıya çektik ve ben de telefonuna indirdiği müzikler arasında gezinerek beni rahatlatacak bir şarkı aradım. Kontrol edebileceğim bir Çeyin olması beni sakinleÇtiriyordu ve Ryan "ın bunu neden yaptığından emin olmasam da tatlı bir jestti.

Bir Ashley McBryde şarkısında karar kıldım ve telefonunu bardak tutucuya yerleştirdim, daha rahat edene kadar koltuğa doğru kaydım. Hırkamın kenarını ellerimin arasında bükerek pencereden dışarı baktım ve ayaklarımı direksiyonun üzerine koyma dürtüsüne direndim. Ryan bana bunun bir araba kazasında dizlerimi göğsümden geçireceğini hatırlatırdı, bu yüzden bunu denememek en iyisiydi.

"Atıştırmalıkları ulaşabileceğin bir yere koydun mu?" diye sordu arkasına bakarak.

Sanırım ona gözlerini yoldan ayırmasının ayaklarımı gösterge paneline koymak kadar tehlikeli olduğunu söyleyebilirdim, ama bunun yerine arkama uzandım ve hazırladığımız seyahat atıştırmalıkları çantasını çıkardım. Elini içine soktu, bir avuç M&M çıkardı ve ağzına attı.

Alt mahalleden çıkıp kasabanın dışındaki otoyola saptık ve Ryan tekrar elimi tuttu. Dudaklarına götürdü ve başparmağımı öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

"O iyi olacak. Everleigh'in onu bizden daha çok şımartacağını biliyorsun."

Başımı salladım. Biliyordum. Gerçek şu ki, gergin olmamın tek nedeni bu değildi, ama henüz ona gerisini anlatacak cesareti kendimde bulamamıştım. Para biriktirmek için balayını ertelemeye karar verdiğimizde -ailesinin düğün ve balayını ödemesine izin vermeyi reddetmiştim- bunun nedeni aynı zamanda Stanley'nin rahatsızlığı ve benim seyahat etme konusundaki endişelerimdi. Ryan bana bu hafta nereye gideceğimizi söylediğinde bu yüzden çok minnettar oldum.

Ormanda, evden çok uzakta olmayan ama koşuşturmadan da uzak bir kulübe, tam da sevmem gereken türden bir yerdi. Rahatlayabileceğim huzurlu bir yer. Beni o kadar iyi tanıyordu ki neredeyse korkutucuydu. Benim hakkımda neredeyse saplantılı bir şekilde bilgi edinmişti, bazen öyle sorular soruyordu ki, sanki bir sınav yapıyormuş gibi hissediyordum. Beni tanımak istiyordu, olaylar hakkında nasıl hissettiğimi, ne düşündüğümü, neye inandığımı bilmek istiyordu. Bu gurur verici olmalıydı, ancak kendini ifade etmekte zorlanan içe dönük biri için, en yakınındakilere bile, yine de biraz zordu.

Yine de Ryan benim hakkımda çoğu insandan daha çok şey biliyordu. Ama bilmediği şey, kulübeye vardığımızda bizi bekleyen konuşmanın pek de iyi gitmeyeceğiydi. Haberlerimi nasıl karşılayacağından emin değildim - kesinlikle üzülecekti, ama ne kadar üzülecekti? Evlendiğimizden beri geçen altı ay içinde Ryan'ı en iyi haliyle görmüştüm. Sabırlı. Nazik. Sevecen.

Ama bu değişir mi?

Ona en karanlık sırrını bildiğimi

söylesem? Benimkini söylesem?

Bilmiyordum ama her iki konuşmayı da daha fazla erteleyemezdim. Ona karşı her konuda dürüst olmalıydım ve bunu yapmak için mükemmel bir zamandı. İkimiz için de gerçekle yüzleşme zamanıydı.

OceanofPDF.com

3 RYAN

Kulübeye vardığımızda Grace biraz sakinleşmişti. Parmaklarını elinde sıkmayı bırakmış, tırnaklarının etrafındaki fazla deriyi karıştırmayı bırakmıştı. Bu bir ilerlemeydi. Yavaş yavaş ve zamanla onu sakinleştirmenin yollarını öğreniyordum. Birincisi müzik. Bir diğeri de sessizlik. Bu ikisi mantığa aykırı gibi görünebilir ama Grace için durum böyle değildi. Bazılarının meditasyon yaptığı gibi müzik dinlerdi. Sessizce. Asla şarkı söylemezdi. Dans etmedi. Bu tamamen düşündürücü bir deneyimdi ve her anın tadını çıkardı.

GPS'imizin rehberliğinde uzun, çakıllı bir yoldan aşağı indim. Köşeyi döndüğümüzde kulübeyi görebiliyordum ve rahat bir nefes aldım. Her şey resimlerdeki kadar güzeldi. Dairesel araba yolundan geriye doğru uzanan küçük, iki katlı kulübenin her tarafı sık ağaçlarla çevriliydi ve toplamda üç metreden daha az bir alan temizlenmişti. Ön kapıya açılan küçük, üstü kapalı bir sundurma vardı, iki masif ahşap direk yerden tavana kadar uzanıyordu.

Kulübe dağın toprağının içine inşa edilmişti, alt katın büyük bir kısmı yer altındaydı. Bulunduğumuz yerden kulübenin arka tarafını görebiliyorduk, her katta güverteler vardı ve her ikisi de yapının tüm genişliği boyunca uzanıyordu. Ahşap elle kesilmiş gibi görünüyordu, her parçada benzersiz budaklar, desenler ve çıkıntılar vardı. Arabayı evin önünde durdurdum, müziğin sesini benim için çok yüksek bir seviyeye indirdim ve arabayı park ettim. Grace'in trans halinden çıkmasının biraz zaman alacağını bilerek bekledim ve çıktığında gözlerimle buluştu.

İşte oradaydı. Benim huzurlu, metanetli karım. Zor ve hızlı bir şekilde aşık olduğum kadın. Bir türlü doyamadığım gizemli kadın.

"Geldik," dedim ona, sanki fark etmemiş gibi kulübeye doğru başımı sallayarak. Telefonunu çıkardı ve hızlıca bir fotoğrafını çekti.

"Ne yapıyorsun?" Kıkırdadım.

"Everleigh'e iyi olduğumuzu bildirmek için bir resim gönderiyorum."

Kaşlarımı çatarak telefonumu yuvasından çıkardım ve ekrana baktım. "Bağlanmak için çok zorlanacaksınız. Burada, dağlarda çok kötü sinyal var."

Kaşlarını çattı ve ekranına baktı. "Ew, haklısın. Burası gerçekten de ıssız bir yer." Telefonunu kucağına bıraktı ve kıpırdamadan oturup huşu içinde eve baktı. "Yine de çok güzel." Gurur duymalıydı. Bu çok şeydi. Mükemmel fiyatta mükemmel bir yer bulmak kolay değildi ama bir şekilde başarmıştım. Arabadan indim, ayakkabılarım ayaklarımın altındaki yapraklarda ve çakıllarda çıtırdıyordu.

"Henüz hiçbir şey görmediniz. Ve endişelenme. Her şey yoluna girecek," dedim ona. "İyi olduğumuzu bildiğinden eminim."

"Haklısın. Bencilce Stanley'i kontrol etmeyi umuyordum."

"Evet, gerçek sebebin bu olduğunu düşünmüştüm. Bir hafta boyunca Stanley'e sarılmadan ne yapacağını bilemeyeceksin."

Kıkırdadı. "Sanırım onun yerine Ryan'a sarılmakla yetinmek zorunda kalacağım." "Daha az osuruyorum, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse," dedim ona.

daha da çok güldü.

"Ve daha iyi öpücükler ver," diye kabul etti. "Ama bunu ona söyleme." Kaşlarım kalktı. "Ne demek istediğini daha sonra kanıtlamaktan mutluluk duyarım."

"Bu teklifini kabul edeceğim." Bana sıcak bir ifadeyle sırıttı, kapısını iterek açıp arkasını dönerken nefes aldı. "Oh, Ryan, şaka yapmıyormuşsun. Burası inanılmaz bir yer. Burası sonbahar gibi bile kokuyor."

Bavullarımızı boşaltmak için kapıyı açmaya başlamıştım ki durdum ve araba yolundan ona doğru yürüdüm. Bana tereddütlü bir ifadeyle baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı ve kollarımı ona dolayarak öpmek için kendime çektim. "İnanılmaz olan sensin, bunu biliyor musun?"

İnkâr etmeye hazır bir şekilde başını yarım salladı ama yapmadı. En azından bu bir ilerlemeydi. Onun ne kadar harika, ne kadar güzel, ne kadar akıllı, ne kadar düşünceli olduğunu kabullenmesini sağlamak çok uzun zamanımı almıştı. Onu iltifat yağmuruna tuttum, bunu yapmak zorunda olduğum için değil, bunları hak ettiği için. Her gün sevildiğini hissetmeyi hak ediyordu ve ben de onun için bunu yapacaktım. O her şeyi hak ediyordu. "Seviyorum

Bunu yaptığın için sana minnettarım" demeyi tercih etti, inanılmaz olmadığını savunmak yerine. *İlerleme.*

"Ama haklısınız. Burası inanılmaz. İki katlı, jakuzili havuz, tam donanımlı mutfak ve *bar.*" Ona kaşlarımı oynattım. "Ayrıca, ikinci kattaki manzarayı görene kadar bekle."

Hafif çantalarımızdan ikisini ona uzattım ve en büyük valizi kaldırdım, yere koydum ve sayısız atıştırmalıkla doldurduğumuz market poşetlerini almadan önce kulpunu çektim.

"Başka bir şey taşıyabilirim," diye itiraz etti.

"Bunlar bende var. Ayrıca, kapıyı açman gerekiyor." Eve doğru yürüdük, yere inşa edilmiş küçük, siyah bir ızgaranın yanından geçtik ve verandaya çıkan iki ahşap basamağa yaklaştık. Sağ tarafta, dış cepheye yapıştırılmış ve üzerinde boyalı ev numaraları 231 olan küçük, yeşil bir posta kutusunun hemen altında kiraz lekeli ahşap bir sallanan sandalye vardı. Yavaşça hareket ettim, o etrafına bakarken çantaların ağırlığı altında ne kadar zorlandığımı gizlemeye çalıştım. Sonbaharda Tennessee gerçekten de görülmeye değer bir yerdi ve ben de bunu onunla birlikte yaşamanın büyüsünü hissediyordum.

"Daha önce hiç dağa çıkmadım," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Buranın havası gerçekten çok farklı."

"Evet, öyle," diye kabul ettim. "Her nasılsa daha taze. Gevrek. Özellikle de yılın bu zamanlarında, dağların sisle birlikte nasıl göründüğünü bilemezsiniz."

Kapıya ulaştığımızda, hoş geldiniz e-postasından ezberlediğim kodu söyledim ve kilidi açmasını bekledim. Küçük, gri tuş takımına rakamları yazdı ve keskin bir tık sesi duyduk.

Kapıyı iterek açtığında mutfağa girdik ve yiyecekleri küçük masanın üzerine yerleştirdim. Ev dağın içine inşa edildiği için, içeri girdiğimizde zaten ikinci kattaydık. Sağ tarafımızda birinci kata inen bir merdiven vardı. İnternette gördüğüm resimlerden hiçbir şey değişmemişti ve bir zamanlar sık sık seyahat eden biri olarak bunu görmek ferahlatıcıydı. Mutfak sadeydi, abartılı bir şey yoktu ama idare ederdi. Açık konseptli oturma odasından geçtik ve sola, yatağın yanında jakuzili küvet bulunan yatak odasına döndük.

"Oh, bebeğim!" diye ciyakladı. "Bu çok *güzel*."

Güzel değildi, gerçekten. Ama karşılayabileceğimiz buydu ve gayet iyi idare ediyordu. Onu abartılı lüks seyahatlerle şımartmak için can atıyordum ama ailemin yardımı olmadan, küçük maaşım ve komisyonlarım yakın zamanda buna izin vermeyecekti. Evlendiğimizde Grace'in şartlarından biri buydu. Ailemden aylık harçlık almayı bırakmam gerekiyordu - çocukluğumun o kadar da kötü geçmediğine beni ikna etmek için bana yağdırdıkları suçluluk parası. Paradan vazgeçmek zor bir karar değildi. Grace'i her şeye, herhangi bir insana, herhangi bir miktarda paraya her gün tercih ederdim. Ve sorunlu çocukluğum yüzünden onun için daha iyisini yapmaya bu kadar kararlıydım. Babamın aksine, onu asla aldatmazdım. İşimi ya da kadınları asla aileme tercih etmedim. Grace benim tüm dünyamdı ve bu konuda özür dilemezdim.

Çantalarımızı yere bıraktım ve bir elimi sırtına koyarak onu bir kez daha oturma odasına, oradan da güverteye götürdüm. Kulübenin ikinci katı eğimli bir ormanlık alana bakıyordu, bir kat aşağıda göz alabildiğine değişen yapraklardan başka bir şey yoktu; hepsi yeşil, kahverengi ve sarıydı. Uzakta, Dumanlı Dağlar adının hakkını veriyordu, ağaçların arasından uğursuz bir sis yükseliyordu.

Nefesini içine çekti, bir süre konuşmadı, bu beni endişelendirmeye yetti. "Beğendin mi?"

Bana baktı ve o anda gözlerindeki yaşların ipuçlarını gördüm. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey."

Sözleri mideme indirilmiş bir yumruk gibiydi ve onları sindirmek için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Altı ay gecikmeli balayımız olarak yıkık dökük bir kulübede geçireceğimiz bu ucuz balayı nasıl olur da birinin onun için yaptığı en güzel şey olabilirdi?

Çok daha fazlasını hak ediyordu. "Tatlım, oyunumu hızlandırmalıyım." Onu kucaklamak için kendime çektim ama hâlâ göz göze gelemiyorduk. Dürüst olmak gerekirse beklentileri iç karartıcıydı. Basit biriydi ve onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsam da benden daha fazlasını beklemesini istiyordum. Onu memnun etmek çok kolaydı ama ben rehavete kapılmak istemiyordum. Daha iyisini yapmak, onu daha çok etkilemek istiyordum.

"Benim için çok şey yapıyorsun," dedi basitçe, zihnimi okuyarak. "Yeterli değil. Asla yeterli olamaz."

Parmağını göğsümde gezdirerek kaşlarını indirdi. "Bazen çok gergin oluyorsun Ryan. Bunu biliyor musun?"

"Biliyorum," diye itiraf ettim. "Ben çok şeyim." Hep öyleydim. Geçmişte çıktığım kızlarla yaşadığım bir sorundu bu, evlenmememin asıl nedeni de buydu.

Otuz yedi yaşıma kadar. Grace'in şüphelendiği gibi bağlanmak istemediğimden değil, çok çabuk bağlanmak istediğimden. Çok fazla, çok ilgili, çok yoğun, çok aşıktım. Ama bir insan karısına nasıl bu kadar saplantılı olabilirdi ki? Bu mümkün değildi. Ben sadece onun için elimden gelenin en iyisini yapmak istiyordum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Başını salladı, burnunu kırıştırdı, gözleri sıcaklık ve sevgiyle doluydu. "Seninle evlendiğimde kim olduğunu biliyordum. Kim olduğun için seninleyim. Seni başka türlü istemezdim. Seni sevdiğim gibi başka birini sevmeyi hayal bile edemiyorum." Ayak parmaklarının üzerine basarak beni kısa bir süre öptü. Geri çekildiğinde onu kendime doğru çektim ve başımı sallayarak ağzımı tekrar onunkine indirdim. Onu hayatımın geri kalanında bütün gün öpebilirdim ve bundan asla bıkmazdım.

"Bunu söylediğini duyduğuma sevindim, çünkü başka birini sevmeni asla istemem," diye fısıldadım öpücük nihayet sona erdiğinde. Yüzümü ona yakın tuttum, tenlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. "Şimdi, biraz şarap alıp jakuzide rahatlamaya ne dersin?"

"Aklımı okudun," dedi ve sanki dünyanın yükünü taşıyormuş gibi başını omzuma yasladı. Şakağını öptüm, bu yükü omuzlayabildiğim için kendimi dünyanın en şanslı erkeği gibi hissediyordum.

Yirmi dakika sonra sıcak küvete yerleşmiştik, içinde üç şişe şarap olan küçük bir soğutucu -benim için merlot, onun için moscato ve ikimizin de seveceği bir şişe roze- yan tarafta duruyordu. İkimize de birer bardak doldurdum ve onunkini uzattım.

İçki içmemi izlerken yüzü soğukkanlıydı. "Merak etme. Çok fazla içmeyeceğim," diye söz verdim.

"Ben bir şey söylemedim," dedi kendi içkisinden bir yudum alarak. "Ne düşündüğünü biliyorum," dedim ona göz kırparak.

"Kocamın inanılmaz derecede yakışıklı olması mı?"

Göğsümde bir sıcaklık dalgalandı. "Kocanızın burada muhteşem karısıyla birlikte olduğu için inanılmaz derecede şanslı olduğunu söylemek daha doğru olur."

Zümrüt gözlerini kalın kirpiklerinin ardına saklayarak alçakgönüllülükle aşağıya bakarken yanakları pembeleşti. Tekrar yukarı baktığında saçının bir teliyle oynadı. "Seni seviyorum Ryan. Sadece kendine iyi bakmanı istiyorum."

"Yapacağım," diye söz verdim. "Kendimi tutuyorum. Sadece balayımızın tadını çıkarmak istiyorum ve eve döndükten sonra haftada bir ya da iki kez yarım bardak içeceğim ve bu benim sınırım." İki parmağımı kaldırdım. "Scout'un onuru."

Şarabından bir yudum daha aldı. "Biliyorum. Sana güveniyorum." "Bana göz kulak olduğun için seni seviyorum, tatlım."

"Her zaman öyle yapacağım." Güneş ufukta batıyor, tenine sıcak bir parıltı yayıyordu ve ben bakmaktan kendimi alamıyordum. "İşe gitmiyor musun?" diye sordu, şarabını yudumlarken şakacı bir şekilde sırıtarak.

"Seninleyken asla," diye söz verdim. Bu doğruydu ama rahatsız ediciydi. Başka tarafa baktı. Yine o yoğunluk vardı. Kendime engel olamadım. Onun deyimiyle 'duygusal' olmamdan her zaman nefret etmişti çünkü öyle değildi. Soğuk olduğundan değil ama bazı şeyleri benden farklı hissediyordu. Duygularımızla ilgili rahatlık düzeylerimiz büyük farklılıklar gösteriyordu. Grace her zaman daha çekingen davranırken, ben her konuda hissettiklerimi açıkça ortaya koyardım. Ben her zaman sevecen davranırken, onun sadece sarılmak istemediğini söylediği günler oldu. Dokunulmamayı tercih ettiği günler. Biz farklıydık. Hala onun sınırlarını ve onları nasıl aşacağımı ve ne zaman geri çekileceğimi öğreniyordum.

Grace'den önce başkaları vardı. Sevdiğim başka kadınlar, kalbimi kıran başka kadınlar. Ama Grace'le bunun olmasına izin vermemeye kararlıydım. Kendimi olabildiğince yavaş hareket etmeye, onun alanına ve ördüğü duvarlara saygı duymaya zorladım. Bunu yapmak bana acı veriyordu ama o buna değerdi. Söz konusu o olduğunda başka seçeneğim yoktu. O özeldi. O farklıydı. O benim karımdı.

Uzun bir süre onu bu kadar farklı kılan şeyin tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştım, ancak sağlam, somut bir cevap yoktu. Kalple ilgili meselelerde nadiren olurdu, ya da ben öyle öğreniyordum. Grace'in diğerlerinden farkı, bana onlardan daha fazla bağımlı olmasıydı. Onu koruyacak, ona bakacak birine ihtiyacı vardı. Paylaştığımız bağa, ona duyduğum sevgiye layık olduğuna inandırmak için. Burada kalmak onun için daha anlamlıydı çünkü bunu yapacak kimsesi olmamıştı.

Her ikisi de bağımlı olan anne ve babası o küçükken öldükten sonra hayatının büyük bir kısmını koruyucu aile yanında geçiren Grace, hiçbir zaman istikrarlı bir çocukluk geçirmemişti. Aslına bakarsanız hiç istikrarlı bir hayatı olmamış. Ta ki benimle tanışana kadar. Bana sık sık Everleigh dışında hayatında sabit kalan hiç kimse olmadığını söylerdi, bu yüzden bazen ilişkimizin yoğunluğuyla mücadele ederdi. En uzun süreli ilişkisi

Everleigh, en iyi arkadaşı, sonra Stanley, kilolu Labrador'u ve sonra da ben. Bu üzücüydü ve bu yüzden ona aşkın nasıl olması gerektiğini göstermeye kararlıydım. İnsanların aşık olduklarında nasıl davranmaları gerektiğini.

Tanıştıktan sonra, onu benimle çıkmaya ikna etmem altı ayımı almıştı, sonra onu benimle evlenmeye ikna etmem bir altı ay daha ve onu koridorda yürürken görene kadar, beni askıda bırakacağından emindim. Her şeyin çok hızlı ilerlediğini söylemişti ama ben buna inanmamıştım. Buna inanmasına izin veremezdim. Bana salyangoz hızında gibi geliyordu. Eğer çılgınca olmasaydı, ilk buluşmamızdan sonra onunla evlenirdim.

Dediğim gibi, ben 'yoğunum'. Ama bu bizim aşkımızdı. Yoğun, tutkulu ve hayat değiştiren bir aşktı. Mükemmeldik, birlikte olmak için yaratılmıştık. Sonunda o da bunu anladı. Bu da iyi bir şeydi, çünkü neredeyse pes ediyordum. Ama vazgeçemezdim. Bana ihtiyacı vardı. Bana güveniyordu. Ona aşkın böyle hissettirmesi gerektiğini gösterecektim. Benimle güvende olduğunu. Sevildiğini. İlgilenildiğini. Onu sonsuza dek sevebilirdim ve tam olarak bunu yapmayı planlıyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, ben de kafamı sallayarak düşüncelerimi uzaklaştırdım. Kendini o kadar cesur ve bağımsız görüyordu ki, farklı düşündüğümü bilmesine asla izin veremezdim. Bensiz hayatının mahvolacağından emin olduğumu bilmesine izin veremezdim - ve onsuz benimkinin de mahvolacağını biliyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Derin düşüncelere dalmış gibisin. Özel bir şey var mı?" Keşke bilseydi.

"Ben sadece buradayken ne kadar eğleneceğimizi düşünüyordum."

Bu cevap hoşuna gitmiş gibiydi. "Oh, öyle mi?" "Evet. Bazı heyecan verici şeyler planladım."

"Ne gibi?" Küvette öne doğru eğildi ve elinin kalçama değdiğini hissettim. Kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi, ancak yüzü benimkine sadece birkaç santim kaldığında durdu.

"Şey,"-boştaki elimi beline doladım, aslında tek yapmak istediğim o anda mayosunu yırtıp atmak olduğu halde normal şeylerden bahsederken onunla alay ettim-"yürüyüşe çıkabiliriz. İlana göre ormanın aşağısında bir dere varmış, belki onu bulabiliriz. Yolda önünden geçtiğimiz küçük bir dondurmacı da var. Denemek güzel olur."

"Acaba tuzlu karamelleri var mıdır?..." Dilini üst dudağına dokundurdu.

"Eminim öyledir." Kendiminkini yaladım, istemeden de olsa onu taklit ettim.

Güldü, burnuma bir fiske vurdu ve beni o anın dışına çıkardı. En azından sonunda rahatlamış görünüyordu. "Sen en iyisisin. Bunu sana son zamanlarda söylemiş miydim?"

"Duymak hiç umurumda değil," dedim dürüstçe ve hiç uyarmadan dudaklarını öptüm. Ayrıldığımızda şarabımdan bir yudum daha aldım. "Mutlu balayları, bebeğim."

"Mutlu balayları," diye fısıldadı, ağzını benimkine yaklaştırarak. Kadehini küvetin kenarına bırakıp kucağıma doğru kayarken kadehinin şıngırtısını duydum. Ben de kendiminkini yere bıraktım ve iki kolumu ona doladım. Nefes nefese geri çekildi ve başını omzuma yasladı.

"Asla ayrılmak istemeyeceğim," dedi düşünceli bir şekilde.

"Yapmak zorunda olduğumuzu kim söyledi?" Kendimizi bir süreliğine dünyanın geri kalanından soyutlama düşüncesi son derece cazipti.

Başını salladı, yanıt vermedi. "Stanley bizi çok özleyecek."

Bunun tam tersi olduğunu, *onun* yerine kendisini çok özleyeceğini biliyordum ama itiraz etmedim. "Evet, sanırım haklısın. Eninde sonunda eve gitmemiz gerekecek." Duraksadım, bir tutam saçı kulaklarının arkasına sıkıştırdım. "Bu, buradayken eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

"Oh, planlıyorum..." Başını ve kadehini kaldırdı, kadehte kalan şarabı boşalttı. Yutkunurken boğazının zıplamasını izledim.

"Birileri susamış," diye şaka yaparak kendi bardağıma uzandım.

Parmağını mükemmel dudaklarında gezdirdi. "Yolculuktan kalan son sinirlerimi de yatıştırmaya çalışıyorum sanırım."

İçkiyi kendi dudaklarıma götürdüm ama durakladım, indirdim. "Hâlâ endişeli hissediyor musun? İyi görünüyorsun."

"Öyleyim," dedi çabucak. "Çoğunlukla. Yeni yerler konusunda nasıl olduğumu bilirsin."

"Yani, kulübeyi sevmedin mi?"

Gözleri irileşti. "Hayır, hayır. Sorun o değil." Bir elini göğsüme koyarak tenime ateş saçtı. "Burayı seviyorum. Gerçekten, Ryan. Umduğum tek şey bu. Beni ne kadar iyi tanıdığını belli ediyorsun çünkü gerçekten daha iyi bir yer seçemezdim. Yabancı olan her şey konusunda tuhafımdır. Sende ilk kaldığım zamanı hatırlıyorsun, değil mi?"

Tabii ki uyudum. Bütün gece ayaktaydı, oturma odamda volta atıyordu, uyuyamayacak kadar gergindi. Ayrıca, belirtmesem de, burası artık *bizim* evimizdi. "Özür dilerim, tatlım. Bunun senin için güzel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Bütün zamanını üzgün geçirmeni istemem."

"*Öyle.* Ve ben değilim. Burası çok güzel bir yer. Söylediğimde ciddiydim: bu birinin benim için yaptığı en güzel şey ve bunu yapacak kadar önemsediğin için çok minnettarım. Gerçekten. Bu benim sorunum, senin değil. Sadece yerleşmem gerekiyor. Yarına kadar iyi olacağım." Bardağını yeniden doldurdu ve hemen çoğunu geri devirdi. "Tabii eğer beni *stresten* arındırmanın bir yolunu bulamazsan" - burnunun kenarında bir kırışıklık oluştu - "o başka."

İçimden gülerek ona doğru uzandım. Kolunu kavradım, direniyormuş gibi yaparken onu kendime doğru çektim. Elimi başının arkasına doladım. "Şimdi sen söyleyince, sanırım aklıma birkaç fikir geldi."

"İstiyorsun, değil mi?" Yaklaşmalarıma boyun eğdi, ben mayosunun üst kısmının bağına uzanırken eğildi. Çekiştirerek üstünün düşmesine ve göğüslerinin ortaya çıkmasına izin verdim. Bu manzara karşısında vücuduma hemen bir sıcaklık yayıldı. Hemen üzerini örttü, yanakları utançtan ve fazla şaraptan kıpkırmızı olmuştu.

"Ryan!" diye bağırdı. "Bunu burada yapamazsın. Ya biri görürse?" "Sen neden b a h s e d i y o r s u n ? Kim görecek ki? Dışarıda kimse yok. Buraya!" Elimi ormana doğru salladım. Etrafına bakındı, sadece ağaçlar arkasına bakarken ne demek istediğimi daha iyi anladı. "Orman yaratıklarını saymazsak, hepimiz yalnızız bebeğim." Suyun içine doğru kaydım ve ellerimi onun ellerinin üzerine koyarak onları çekmeye çalıştım. "Seni görmeme izin ver, lütfen. Buna değeceğine söz veriyorum."

Beni rahatlatmak için kaşlarını çattı ama ellerini bıraktı ve suya daha fazla batmadan önce kendini tamamen bana gösterdi. "Tanrım, çok güzelsin." Çıplak vücudunu, göğüslerini, tenini ve sadece benim görmeme izin verilen yerlerini görmekten asla bıkmadım. Elimi kaldırdım ve meme uçlarına hafifçe sürttüm. Tekrar güverteye baktı.

"Bunun sorun olmayacağından emin misin?"

"Güven bana bebeğim," diye fısıldadım hararetle, kendimi daha da alçaltıp başımı suya daldırmaya hazırlanırken. "Bizi burada kimse göremez."

Sonra ne kadar yanıldığımın farkında olmadan suyun altına girdim.

OceanofPDF.com

4 GRACE

Karanlık çöktüğünde elimizde sadece jakuzideki suyun altından gelen mavi ışıklar ve verandanın loş ışığı vardı; hem şarap hem de simsiyah gökyüzü bizi tamamen unutulmaktan alıkoyuyordu. İnsanlar şehirden ayrıldığınızda gökyüzünde yüzlerce yıldız daha görebileceğinizi söylerdi ama o gece durum böyle görünmüyordu. Sanki bizden ve aydan başka hiçbir şey yokmuş gibiydi.

Ve şarap.

Parmaklarım suda çok uzun süre kaldıkları için buruşmuş ve iğrençleşmişlerdi. Ryan'ın hoşuna gidecek şekilde üstümü giyme zahmetine girmemiştim. Küvetin kenarındaki üç boG Ğarap ĞiĞesinin yanında, kuru damlayan mayosunun yanında duruyordu.

Yüksek sesle iç çektim, yorgunluk çökmeye başlamıştı. "Sanırım içeri girmeliyiz. Geç oluyor."

Cevap vermesi biraz zaman aldı; gölgeler arasında yüzünün değişimini izledim. "Gerçekten hareket etmek istemiyorum..."

"Ben de, tembel kemik. Ama çok yorgunum. Uzun bir gün oldu." "Tamam," dedi yüksek sesle esneyerek.

"Bunun yanı sıra, yarın beni yürüyüşe çıkarmayı planlıyorsan dinlenmem gerek." O zaten kabul etmişken neden hâlâ konuştuğumdan emin olmadan ayağa kalktım ve üstümü kaptığım gibi göğsümün etrafından geçirip boynumun arkasından bağladım.

Özensiz bir şekilde öne eğildi, göğüslerimin arasını, sonra köprücük kemiğimi ve çene çizgimi öptü. Dudaklarımda durdu. "O zaman seni yatağa götürelim."

Sırıtarak sıcak küvetten çıktım ve belime bir havlu sardım. Kırışmış parmaklarımın havlunun pamuğuna değmesinden nefret ediyordum, bu yüzden yumruklarımı sıkarak kuruyana kadar herhangi bir şeye değmelerini önlemeye çalıştım. Bu benim için kara tahtaya çivi çakmak gibiydi.

Ryan arkamdan tırmandı, ıslak mayosunu aldı ama havlusunu beline sararken giymeye zahmet etmedi ve bir elini sırtıma koyarak beni kapıya doğru yönlendirdi.

Ahşap güvertede ıslak ayak izlerini takip ederek cam kapıya ulaştığımızda durduk. Elimi kulpun soğuk metaline koydum ve çevirdim.

Tıklayın.

Tekrar çevirdim.

Tıklayın.

Sonra ellerimi kuruladım ve tekrar çevirdim.

Tıklayın.

Omzumun üzerinden Ryan "a baktığımda ĢaĢkınlıkla bana bakıyordu. "Anlamıyor musun?"

"Açılmıyor. Bu..." Kelimelerim ve düşüncelerim şarabın da etkisiyle yavaşça, neredeyse kasvetli bir şekilde döküldü. "Kilitli."

Beni iterek yoldan çekildi ve kapı koluna uzandı. "Kilitli değil... Sadece zor olabilir." Kolu çevirmesini izledim, ama bana dönüp baktığında yanıldığını anladığını biliyordum. Kapı kilitliydi. Daha da önemlisi, dışarıda kalmıştık. "Nasıl kilitlendi?" diye sordu.

"Bilmiyorum, bana sorma. En son sen çıktın." Birden kendimi gerçekten de çok ayık hissettim.

"Hayır, değildim! Sen yapıyordun!"

"Hayır Ryan, havlunu kanepede unuttun ve geri almak zorunda kaldın."

"Hayır-" Durdu, düşünüyordu. "Seni düşündüm... Hatırlamıyorum ve gerçekten önemli değil. Önemli olan içeri nasıl gireceğimizi bulmak. Saç tokası gibi bir şeyin var mı?"

"Ne? Kilidi mi açacaksın? Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun ki?"

"Kuzenlerim büyükannemlerde beni sürekli yatak odasından dışarı kilitliyorlardı. Bir şeyler öğreniyorsun." Omuz silkti. "Senin var mı?"

Soru saçma olsa da elimi saçıma götürdüm. Yıllardır saçıma toka takmamıştım ve şu anda da saçımda toka yoktu.

bir an. "Hayır, tabii ki bilmiyorum. Nasıl kilitlenmiş olabilir ki? Hiç mantıklı değil."

"Belki de kilidi kapatırken yanlışlıkla çevirmişizdir. Bilmiyorum!" Panik içinde elini kapının tahtasına vurarak homurdandı. Etrafına bakındı, iyi ruh halimiz kaybolmuştu.

"Ne yapacağız?" Gerçekliğin yüzüne yerleşmesini izleyerek sordum. "Birini arayabilir miyiz? Mülk yönetim şirketini mi? Bir çilingir?"

"Telefonum burada değil. Onları içeride bıraktık." Bir elini alnına götürdü, gözlerini karanlığa dikti. "Aşağı inip etrafından dolaşmam ve tuş takımıyla kapıyı açmam gerekecek." Parmaklıkların üzerinden bakarak kenara doğru yürüdü.

"*Ne* yapacağım? Ciddi olamazsın." Ona doğru ilerledim, görüş alanını takip ederken sırtına dokundum. Gündüz vakti aşağıyı görebiliyorduk. Yerin, aşağıdaki ormanın orada olduğunu biliyordum ama o noktada göz alabildiğine karanlıktan başka bir şey yoktu. Boğazımda bir yumru oluştu. "Ryan, yapamazsın. Ġçki içiyorsun ve burası zifiri karanlık. Ya yaralanırsan? Sana yardım edecek bir yol olmadan burada yapayalnız kalırım. Ormanda kurtlar ya da... Tanrım, ayılar olabilir. Bu konuda akıllı davranmalıyız ve ikinci kattan göremediğimiz bir ormana tırmanmak hiç akıllıca değil."

"O zaman ne öneriyorsun?" diye sordu kuru bir sesle. "Bütün gece burada kalamayız."

İçimi çektim. "Yapmamız gereken tam olarak bu." Başka yolu yoktu.

"Ne yani? Sonsuza kadar burada mı kalacağız? Yiyeceğimiz yok.

Gidecek yolumuz yok.

banyoya. Sivrisinekler tarafından canlı canlı yeneceğiz."

"Sonsuza kadar değil. Sadece bu gece için. Sanırım birkaç saat yiyeceksiz hayatta kalabiliriz. Buna mecburuz. Geceyi burada geçirebiliriz, sonra sabah daha iyi görebildiğimizde aşağı inebilirsin. En azından bu şekilde ne yaptığınızı görebilirsiniz."

Başını iki yana salladı. "Bu gece hava soğuk olacak." Sanki onu haklı çıkarırcasına rüzgâr uğuldadı ve ben de titrediğimi gizlemek için havlumu etrafıma sardım.

"Dondurucu değil, sadece serin. Havlularımıza sarılırız ve eğer çok üşürsek tekrar sıcak küvete girebiliriz." Omzunu okşadım. "Hadi ama, ideal değil ama şu anda tek seçeneğimiz bu."

Bir süre düşündükten sonra isteksizce başını salladı. "Peki.

Muhtemelen haklısın."

"*Öyleyim*."

Beni kucaklamak için kendine çekti, ben de havlumu kısmen ikimize sardım. "Seni suçladığım için özür dilerim. Sadece stresliydim."

"Sorun yok, bebeğim. Benden özür dilemene gerek yok. Öyle demek istemediğini biliyorum. Her şey yoluna girecek. Çok fazla içtik, yorgunuz ve bu biraz stresli bir durum. Bunu yarın çözeceğiz."

"En çok ihtiyaç duyduğum anda mükemmel derecede sakin oluyorsun," diye fısıldadı başımın üstünü öperek. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Görünüşe göre ikinci kat balkonlarından düşüp kolunu kırmışsın," dedim şakayla. "Hadi şimdi sallanan sandalyelere kıvrılıp biraz uyumaya çalışabiliriz. Bu noktada, her yerde uyuyabileceğimden eminim."

Sandalyelere doğru ilerledik, onları ahşap korkuluklara yakın olana kadar güvertede öne doğru kaydırdık, böylece ayaklarımızı üstte dinlendirebildik. En rahat şey bu değildi ama dik oturmaktan daha iyiydi. Ryan oturmadan önce mayosunu giydi ve biz de havluları mümkün olduğunca çıplak tenimizin üzerine yerleştirerek sonbahar esintisinde ısınmaya çalıştık.

İçinde bulunduğumuz duruma rağmen dışarısı huzurluydu. Uykuya dalmaya başladığımda tepemde bir baykuş öttü, sandalyenin tahtasının derime acı verici bir şekilde batmasını görmezden geldim. Daha az rahat yerlerde ve pozisyonlarda da uyumuştum, bu yüzden endişelenmedim. Ben taştan yapılmıştım, hemen her şeye dayanabilirdim. Ryan ise ayrıcalıklı ve zengin bir hayat yaşamıştı. Mısır pamuğunun altındaki hafızalı köpük şiltelerinden başka bir yerde uyumadığından emindim. Her ne olursa olsun, şikâyet etmedi.

Benim tatlı kocam hiçbir zaman mızmız biri olmadı. Bu durum da dahil olmak üzere her durumda akışına bırakırdı. Tek şikâyeti genellikle benim adıma olurdu. Sandalyede kaykıldığını, havlusu düştüğünde bir kez daha etrafına sardığını duydum ve alkolle beslenen bir uykuya daldığım sırada sesini duydum. "Grace?"

Gözlerimi açmaya zahmet edemedim. "Öyle mi?"

"Bil diye söylüyorum, bu gece dünyanı sallayacaktım." "Mhm."

"Raincheck?"

Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, onun uykulu ve sarhoş saçmalıklarına gülerdim. "Ertele."

Onu bu konuda ikna etme şansım hiç olmadı.

OceanofPDF.com

5 RYAN

Uyandığımda vücudum ağrıyordu ve rahatsızdı. Saçlarım sıcak küvetteki klor yüzünden sert bir şekilde kurumuştu ve sallanan sandalyenin acı veren izleri tenimdeydi. Bir anda sorunumuzu hatırlayarak ayağa kalktım ve gerindim.

Grace uyanıktı ve sandalyesinden düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. Yorgun görünüyordu ve ne kadar iyi uyuduğunu merak ettim. Rahatsız sandalyeye rağmen bebek gibi uyumuştum. Görünüşe göre aynı şey onun için söylenemezdi. Yumuşak tenine, okyanus gibi derin yeşil gözlerine baktım.

"Günaydın güzelim."

Yanakları pembeleşerek yüzüne canlılık getirdi.

"Günaydın." "Nasıl uyudun?"

"İyi değil," diye itiraf ederek şüphelerimi doğruladı. "Uykuya daldığımda evin kenarından aşağı inmeye çalışacağından endişelenip duruyordum."

Kaşlarımı çatmıştım. "Sana bu sabaha kadar bekleyeceğime söz vermiştim."

"Biliyorum," dedi, "ve bu beni daha iyi hissettirmiyor. Bu çok tehlikeli, Ryan."

Düşündüğümden daha cesur görünmeye çalışarak alay ettim. "Dürüst olmak gerekirse iyi olacağım. Üniversitede kaya tırmanışı yapardım; bu da çok farklı olamaz." Bunu asla kabul etmezdim ama dört dersten sonra kaya tırmanışını bırakmıştım çünkü yükseklikten çok korkuyordum.

Başını salladı; içinde hiç mücadele kalmamıştı. "Sadece incinmeni istemiyorum."

Sabah bunaltıcıydı, güneş ufukta görünmeye başlamıştı ve beraberinde cildimi terden kayganlaştıran nemi getiriyordu. Berbat kokuyordum, çok fazla içtiğim için ağzım kurumuştu, gece koruyucum olmadan uyuduğum

için çenem ağrıyordu ve lenslerim gözbebeklerime kadar kurumuştu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, hayatımda evin içine girmekten daha çok istediğim çok az şey vardı. Bedeli ne olursa olsun.

Ayağa kalktım, havlumu sandalyeye geri koydum ve korkuluklara doğru yürüdüm. Aşağıdaki tek katlı aşağıya, sık bir ormana açılan dik bir yamaca bakarken kalbimin hızlandığını hissettim. Korkuluğun üstünden sallanırsam, aşağıya doğru manevra yapabilirdim ama o zaman da zemin kattaki verandaya doğru birkaç metrelik bir düşüş olacaktı ve sonra evin etrafında düz bir şekilde yürüyebilirdim. Hiç sorun değil.

Gerçi ev dik bir yamaçtaydı. Eğer inişime dikkat etmezsem, tepeden aşağı yuvarlanıp duramadan ormanın içine düşebilirdim. Ve bu sadece en kötü durumdu, eğer aşağı inerken bir ya da birkaç şeyi kırmayı başaramazsam.

Etrafıma bakındım. İki havlumuz vardı ama aşağıya kaymam için geçici bir ip oluşturacak başka bir şey yoktu. Aşağıdaki verandaya asla ulaşamazdı. Düşmemi engellemek için jakuzi örtüsünü aşağı atmayı deneyebilirdik ama küçük dolgu karesine çarpma şansım çok azdı. Kilometrelerce ötede ev yoktu, yardım çığlıklarımızı duyacak kimse yoktu. Başka seçenek yoktu, bunu kabul etmek zorundaydım. Onu bunun olduğuna ikna etmeliydim.

Durduğu yere dönüp baktığımda gitmişti. Tamamen döndüm ve kapıya doğru geri gittiğini fark ettim. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Güneş gözlüğümün ucunu tutmuş, şakağın ucunu kilide sokmaya çalışıyordu. "Bunu yapmadan içeri girmenin bir yolu olmalı."

Aceleyle ona doğru koştum ve gözlüğe uzandım. "*Yapma.* Yok. Bunlarla kilidi açamayız. Sonunda onları eğecek ya da kıracaksın." Durdu, tartışacakmış gibi bana baktı ama onun yerine gözlüğü bana uzattı.

"Sadece düşmeni istemiyorum ve Ryan, düşeceksin. Sen Örümcek Adam değilsin."

"Yine de onun takım elbisesinin içinde iyi görünürdüm, değil mi?" Gülümsemesini sağlamak için omuzlarımdaki sahte tozu fırçalayarak şaka yaptım.

"Elbisesinden çok tüm vücudunun alçıya alınmasından endişeleniyorum," dedi. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Bunu biliyordum. Bundan bir çıkış yolu bulamadığım için hayal kırıklığına uğramıştı. Ben de kendimi hayal kırıklığına uğratmıştım. İlk gecemizdi ve şimdiden bizi en gülünç duruma sokmayı başarmıştım. Bir kemiğimi kırmadan aşağı inmeyi başarsam bile, bunun yolculuğa gölge düşüreceği kesindi.

Hayal kırıklığı içinde kapıyı açmaya hazır bir şekilde elimi kapı koluna koydum ve şaşırdım-

Tıklayın.

Düğme döndü.

Kapı açıldı.

Kabinin içinden gelen serin hava bize çarptı.

"Ne-" Grace bana baktı, çenesi gevşemişti. "Nasıl kırdın?"

"Hayır," dedim, sonra emin olmak için kapı koluna baktım. "Sanmıyorum. Sadece açıldı."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Gerçekten bir şekilde kilidini mi açtım?" Elimdeki güneş gözlüğüne baktı.

"Olmaz..." Sözümü yarıda kestim çünkü mantıklı bir açıklaması yoktu. Tabii... "Belki de sap sadece yapışmıştır ve biz dün gece bunu fark edemeyecek kadar sarhoştuk." Ensemi kaşıdım.

"*O kadar* da içmiyorduk," diye karşı çıktı, boş oturma odasına ve sonra da güverteye baktı.

"Belki de sen seçmişsindir o zaman. Bir şekilde." Başparmağımı güneş gözlüğümün metal kenarında gezdirdim. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Eşikten adımımı attım ve o da beni takip etti, ikimizin de kafası her zamanki gibi karışıktı. "Sanırım bunun bir önemi yok. Artık içerideyiz ve duşa ihtiyacım var. Bana katılmak ister misin?"

Başını salladı, kapıyı kapattı ve kilidi çevirdi. Kilidi açtı, sonra kapı kolunu test ederek yeniden kilitledi. Bu sefer kesinlikle kilitliydi. "Umutsuzca."

OceanofPDF.com

6 GRACE

O öğleden sonra sıcak hava dalgası bölgeyi etkisi altına aldığı için orman çok tehlikeliydi. Yürüyüşümüz boğucu derecede sıcak ve nemliydi ve aşırı büyümüş yabani otlar, vızıldayan böcekler ve hiçbir yerden fırlayıp adımıma çelme takacakmış gibi görünen belirsiz ağaç kökleriyle doluydu. Uzun süre dayanması için elimizden geleni yapmamıza rağmen, yanımıza aldığımız suyu hızla tüketerek hantalca ilerledik.

Pek çok şikâyetim olmasına rağmen, inkâr edilemeyecek kadar güzeldi. Her ne kadar günün sıcaklığı beni yanıldığıma ikna etmeye çalışsa da, hızla değişen yapraklar en sevdiğim mevsimin yaklaşmakta olduğunun bir başka kanıtıydı. Ormanın sükûneti bize çok ihtiyaç duyduğumuz teselliyi, kafamızı boşaltacak ve endişelerimizi bırakacak alanı sağladı.

"Burada bir dere var," dedi Ryan, nefes nefese önümden geçerken. Bir şeyler içmeyi mi yoksa yüzmeye gitmeyi mi planladığından emin değildim ama her iki durumda da başımı salladım, kurumuş boğazım gereğinden fazla konuşmamı engelliyordu.

Adımlarını yavaşlattı, elini uzattı, o sırada akan suyun sesini duydum. "Sırt çantamın yanından pipetleri alabilir misin? Birazdan içecek bir şeyler almazsam bayılacakmışım gibi hissediyorum."

"Evet, kıpırdamadan dur." Koyu gri çantasının yan cebini açtım ve en alttaki LifeStraws'a uzandım. Onları sipariş ettiğinde aptalca bir alışveriş olduğunu düşünmüştüm. Yoğun bir yürüyüş planlamıyorduk ve bol miktarda suyumuz olacağını düşünmüştüm. Şimdi, yürüyüşümüzün sadece bir saatinde su kaynağımız azalırken, bu fikirleri dile getirmediğim için mutluydum. Mavi tüpü elimde tuttum, ona sahip olduğum için inanılmaz derecede minnettardım. Dereye yaklaştığımızda aniden durdu, beni de durmaya zorlamak için elini önüme uzattı.

"Merhaba," dedi. Başımı kaldırdım, gözlerim başıboş kayalara ve ağaç köklerine takılmamak için neredeyse sürekli olarak orman zeminine kilitlenmişti - dizlerim zaten olduğundan daha fazla dayak yemeye dayanamıyordu - ve soluğumu gizlemeye çalıştım.

Önümüzde, dereden birkaç adım ötede, tepesinde birkaç delik açılmış, yırtık pırtık, turuncu bir çadır vardı. Önünde, toprakta yanan bir ateşin kalıntılarının hemen ötesinde gömleksiz bir adam oturuyordu; uzun zaman önce sönmüş küçük, kömürleşmiş dallardan oluşan siyah bir daire. Yabani, kirli gri saçları ve her yöne uzanan bir sakalı vardı. Yüzü esmerleşmiş, gözlerinin ve ağzının etrafında derin kırışıklıklar oluşmuştu. Kirli görünüyordu, çıplak ayakları kanayan yaralarla kaplıydı ve kot pantolonu kirle lekelenmiş ve ayak bileklerinden korkunç derecede yıpranmıştı. Ateşin kalıntılarının yanında boş bir ton balığı konservesi, onun sağında da kullanılmış konservelerden oluşan küçük bir süpermarket sepeti vardı. İki ağacın arasında, terden lekelenmiş bir tişört ve kumaştan çok delik olan bir havlunun asılı olduğu bir çeşit ip vardı.

Gözleri boncuk gibi ama yorgundu, dağınık kaşlarının altında saklıydı. Beni tamamen görmezden gelerek gözlerini Ryan'a dikti ve ben de tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Nefesim kesildi ve görüşümün tünelleşmeye başladığını, olduğum yerde donup kaldığımı hissettim. Ryan konuştuğunda neredeyse hiç hareket etmedi, onun yerine yere baktı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. İyi misin?" Ryan sordu ve kendimi yeniden hareket edebilir buldum, korku içimde dolaşıyordu. Kolunu çekiştirdim. "Yaralandın mı?"

"Ryan, hadi," diye fısıldadım, kalp atışlarım hızlanmıştı. Bayılacakmışım gibi hissediyordum ama kocamın korkumu fark etmediği belliydi. Gitmemiz gerekiyordu. Tam o anda.

Adam tekrar bize baktı. Bakışları sonunda bana kaydı. Sonra Ryan'a. Aniden ayağa kalktı ve ben kalbimi yavaşlatamayarak irkildim. Panik organlarımı sarmış, nasıl kaçacağımıza karar vermeye çalışırken bedenimi kasıp kavuruyordu. Bu adamla tamamen yalnızdık.

Gitmeliyiz. Hemen gitmeliyiz. Kimse nerede olduğumuzu bilmiyor. Kimse bizi nerede bulacağını bilmiyor. Eve dönmezsem Stanley'e ne olacak?

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Ryan tekrar. "Yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm. Kamp mı yapıyorsunuz yoksa...?" Sözünü yarıda kesti, evsiz olduğu cevabı çok açıktı. Yine de adam konuşmadı. Bakışlarını a r a m ı z d a dolaştırırken omuzları ağır nefeslerle inip kalkıyordu, yüzü

ifadesiz. "Burada mı yaşıyorsun? Aç mısınız? Yiyeceklerimiz var, atıştırmalıklar. İçecek bir şeyimiz yok ama-" Sırt çantasını yan tarafına astı ve fermuarını açtı, içinden patlıcan karışımı, kraker ve kurutulmuş et paketleri çıktı. "Bunlardan herhangi birini sever misin?" Boğazımda bir yumru oluşurken başını kaldırdı. Ellerimi yumruk yapıp sıktım, adamı dikkatle izlerken boğazımın düğümlendiğini hissettim. *Neden tüm bunların ne kadar yanlış hissettirdiğini anlayamıyor?*

Ryan adamın sessizliğine rağmen, "Al," diye teklif etti. Yiyecekleri uzattı ama adam kıpırdamadı. Konuşmadı. Sonunda Ryan yemeği yere, tam adamla bizim aramıza koydu. Adamın bakışları yere düştü, yiyecekleri inceledi ama yerinden kıpırdamadı. Ryan bir adım geri çekilerek ona daha fazla alan açtı ve beni de onunla birlikte geri çekilmeye zorladı.

"Alabilirsin," dedi Ryan. "Sana zarar vermeyiz. Bende de güneş kremi var... Sende var mı? Burada güneş çok kötü olabiliyor." Tekrar çantasına uzandı ve bir şişe güneş kremi çıkardı. Onu yemeğin yanına fırlattı, yere düştüğünde etrafında toz bulutları uçuşuyordu. "İçecek bir şeyim olmadığı için üzgünüm." Elimizdeki iki pipete baktı, kendi pipetini avucunun içinde evirip çevirdi ve sanki kendini ikna ediyormuş gibi başını salladı. Yerimde donup kalmıştım, hareket edemiyor, düşünemiyor, nefes alamıyordum. Neden tehlikede olduğumuzu göremiyordu? *Kaçmamız gerektiğini neden göremiyordu?*

Adamı gördükten sonra aklıma gelen ilk düşünce, eve giden hızlı ama doğrudan olmayan bir yol aramamız gerektiğiydi. Nerede kaldığımızı bilmesini istemiyorduk. Ryan'ın ilk düşüncesi çantalarımızı gönüllü olarak boşaltmak oldu.

Ryan adamla tekrar konuşmadan önce pipeti nasıl çalıştığını gösterircesine dudaklarına yaklaştırdı. "Biliyor musun? Al bakalım. Muhtemelen buna bizden daha çok ihtiyacın var." Pipeti uzattı. Adam hâlâ uzanmayınca, "Buna LifeStraw deniyor. Duydunuz mu bilmiyorum ama gerçekten çok kullanışlı. Dereden su içebilirsiniz ve o sizin için suyu arıtır. *İçmek için güvenli hale getiriyor.* Kullanılmış, onları aldığımızda denemiştim ama yıkadık... İster misin?"

Adam pipete bakarken çenesi gerildi, hâlâ konuşmuyordu. Başı hafifçe aşağı indi ve tekrar yukarı kalktı. Zar zor fark edilen bir baş sallama.

"Tamam, güzel. Al bakalım. Hepsi senin." Parayı daha da uzattı ama adam kıpırdamadı, o da bir adım öne çıktı ve paraları oluşturduğu yığının yanına koydu. "Benim de biraz param var. Çok değil ama..." O ulaştı

cebine girdi, iki tane yirmi dolarlık banknot ve bir avuç dolusu bir dolar çıkardı - üzerindeki nakit paranın çoğu. Onları yığının içine bıraktı. "Umarım size yardımcı olur."

Adam gözlerini kırpıştırdı, önce yığına, sonra tekrar yukarı baktı. Ryan garip bir şekilde güldü. "Herhalde yakandan düşmemize hazırsındır, ha? Önce burada bir içki içmemizin sakıncası var mı? Onun pipetiyle mi? Yanımıza aldığımız su bitti." Dereye doğru işaret etti.

"*Hayır, Ryan,*" diye fısıldadım sertçe. "Gitmeliyiz." Yüzüm dehşet ve adrenalinden alev alev yanıyordu. Adamın yanından geçip dereye doğru yürümemin imkânı yoktu. Gitmemiz gerekiyordu. *Hem de hemen.*

Ryan bana baktı ve o zaman korkuyu fark etmiş olmalı, belki de ilk kez, çünkü "Tamam. Neyse, boş ver. Gitmemiz gerek." Benim gibi o da bir adım geri çekildi ve beni rahatlatacak şekilde adam hareketsiz kaldı. "Keyfini çıkar, tamam mı? Kendine iyi bak." Aniden döndü ama gözlerimi adamdan ayırmaya cesaret edemedim. Ta ki ağaçların arasında bir leke olup her adımda biraz daha kaybolacak kadar uzaklaşana kadar. Çok geçmeden etrafını saran orman tarafından yutulmuş olsa da, her nerede olursa olsun hâlâ beni izlediği hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Kulübeye döndüğümde, adrenalinim nihayet yatışmıştı ama yine de hâlâ gergin olduğumu hissediyordum. Kanepeye uzanmış, rahatlamak için aptalca bir romantik komedi izliyorduk. Ryan, Ryan Reynolds'la ilgili her şeyi severdi ve bir öğleden sonrayı geçirmenin en sevdiği yolu onun filmlerinden birini izlemekti. Normalde kitap okur ya da telefonumda amaçsızca gezinirdim ama o öğleden sonra çaresizce gülmeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden tüm gücümle televizyona odaklandım, odaklanmaya çalışmakla çok meşgul olduğum için tadını çıkaramadım. Sırtımı kanepenin koluna dayamıştım ve onun vücudu benimkinin üzerindeydi, başı karnıma yaslanmıştı.

"Sorun ne?" diye sordu, parmaklarımı saçlarında ritmik bir şekilde gezdirmeyi bıraktığımda başını kaldırdı.

Devam ettim. "Üzgünüm, bir şey yok." "Uykuya mı dalıyorsun?"

"Hayır, sadece düşünüyordum..." Eve geldiğimizden beri bu konu hakkında pek konuşmamıştık, su içmekle ve kırışıklarımızdaki teri duşla atmakla meşguldük. "Sence o adam orada ne yapıyordu?"

"Evsiz adam mı?" diye sordu, sanki hiç aklına gelmemiş gibi kaşlarını çatarak. Nasıl olmazdı ki? Tek düşünebildiğim buydu. Başımı salladım ve o da, "Sanırım orada yaşıyor. Yani düşününce çok da kötü bir yer değil, değil mi? Barınmak için çadırı, su içmek, elbiselerini yıkamak ve yıkanmak için deresi vardı. Ayrıca ormanın içinde kimsenin onu rahatsız edemeyeceği mükemmel bir yer. Kilometrelerce etrafta kimse yok."

Bu düşünce karşısında yutkundum, kendimi huzursuz hissettim. "Ama sence yemek için ne yapıyor? Yani, bir olta görmedim ve en yakın kasabadan kilometrelerce uzaktayız."

Parmağını bacağımın üzerinde gezdirdi. "Evet, haklısın. Yani, muhtemelen bu bölgedeki kulübelerin çöplerinden biraz yiyecek alıyor, ama bunun dışında ne yaptığından emin değilim. Belki de gitmeden önce ona daha fazla yiyecek getirmeliyiz."

"Hayır," dedim, muhtemelen çok hızlı bir şekilde. Bana dik dik baktı. "Neden olmasın?"

Tereddüt ettim, mutluluktan habersiz kocama nasıl hissettiğimi açıklayamadım. "Sadece bize bakma şeklinden hoşlanmadım. Beni rahatsız etti. Tehlikeli olabilir. Ve neden konuşmuyordu? Bu beni... korkuttu."

Dirseklerine dayanarak alay etti. "Neden? Neden konuşmadığını bilmiyorum... Belki utangaçtı. Belki de hastaydı. Belki de bizim onun için endişelendiğimiz kadar o da bizim için endişeleniyordu."

"Gerçekten endişeli miydin?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Öyle görünmüyordu. Tüm eşyalarımızı ona vermekten çok mutlu görünüyordun."

"Bunun için kızgın mısın?" Cevabımı bekledi ama veremedim. Gerginliğimin nedenleri listesinde en alt sıralarda yer alsa da, gerçek şu ki Ryan'ın yoksul olmanın nasıl bir his olduğunu bilmemesi beni rahatsız ediyordu. Ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemediğin için sahip olduğun az şeyi biriktirmek. Şu anda maddi olarak zarar görmüyorduk; benim çocukluğumda sahip olduğumdan çok daha fazlasına sahiptik ama yine de fazla bir şeyimiz yoktu. Ailesi bizi her an kurtarabileceği için kendini güvende ve rahat hissettiğini biliyordum ama buna güvenmek istemiyordum.

Elimizdekileri elimizde tutmamız gerektiğine inanıyordum. Bir çanta dolusu karışım sunabilirdik elbette ama elimizdeki *her şeyi* değil. *Ya ihtiyacımız olursa?* Tekrar yürüyüşe çıkmak istiyorsak gidip daha fazla almamız gerekecekti. O adam dışarıdayken bunu yapmak istemezdim. Belki de tecrübelerim

bir zamanlar benim de içinde bulunduğum durumdaki insanlara karşı daha nazik olmamı sağladı ama öyle olmadı. Bize iyi bakıldığından emin olmak istedim. Eğer bu beni kalpsiz yapıyorsa, öyle olsun. Bir daha asla mücadele etmek istemedim. "Daha fazlasını satın alabiliriz. Onun bizden daha çok ihtiyacı vardı Grace. Ona yardım etmek zorundaydım."

"Yine de bunu bilemezsin. Tek bildiğin, sadece kamp yapıyor olabileceği ve senin ona *bir* sürü şey verdiğin. İstemedi bile."

"Evet, ama nasıl yaşadığını gördün. Ve haklısın, belki de buna ihtiyacı yoktu. Utangaç olabilirdi. Ya da kamp yapıyordu. Ama, bilirsin, bu şey gibi değildi... Yani, neden önemli olsun ki? Eğer ihtiyacı yoksa, zarar yok. İhtiyacı varsa, harika. Ne demek istiyorsun? Sanırım neye bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum. Neyi yanlış yaptım? Ona yüzlerce dolar değerinde eşya vermedim ki. Kendime yeni bir LifeStraw alabilirim. Annem her zaman çok şeyin varsa çok şey vermelisin derdi, ben de öyle yapmaya çalışıyorum. Bunu biliyorsun."

Bunu biliyordum; o haklıydı. Hayır kurumlarına bağış yaptığını ve Noel zamanı Kurtuluş Ordusu kovalarına bozuk para attığını biliyordum. Bilmediğim şey, aynı zamanda tehlikeli yabancılarla sohbet etmeyi ve sonra onlara tüm yiyecek ve paramızı sunmayı alışkanlık haline getirdiğiydi.

Parmağımı şakağıma götürerek nasıl hissettiğimi ifade etmeye çalıştım. Hayal kırıklığı. Kızgın. Korkmuş. Bizi tehlikeye attığını hissediyordum ve o bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Mesele pipet ya da ona verdiğin herhangi bir şey değil. Sadece kendimi güvende hissetmiyordum ve gitmek istedim ama beni dinlemiyordun. Dışarıda yabancı bir adamla baş başaydık. Tek bildiğin tehlikeli olabileceğiydi. Bize zarar vermeye çalışabilirdi."

"Ah, tatlım..." dedi nefes nefese. "Bu konuda endişelendiğini fark etmediğim için özür dilerim. Benimleyken güvendeydin. Bize zarar vermeye çalışmadı. Hiçbir şey yapmadı. Senin endişelendiğini ya da korktuğunu düşünmüyordum bile." Durdu, aşağıya baktı. "Ama geri dönmeyi başardık, değil mi? Güvendeyiz. Bana neden kızgın olduğunu hâlâ anlamış değilim."

Titreyen ellerimi kalçalarımın altına sokarak nefes aldım. "Sana kızgın değilim Ryan. Sadece bazen bazı Şeylerin daha farkında olmanı isterdim."

Bana acıyan bir bakış attı. "Bir şeylerin farkında mısın? Seni koruyacağımı biliyorsun. Sana bir şey olmasına izin vermezdim. Sadece iyi bir şey yapmaya çalışıyordum."

"Biliyorum tatlım. Öyle olduğunu biliyorum ve Tanrı biliyor ki nezaketin için seni seviyorum, ama demek istediğim, bizi daha fazla tehlikeye atabilirdin. Demek istediğim, senin sert bir adam olman *beni* erkeklerin yanında daha az tehlikede yapmaz. Erkeklerin bu tür şeyler hakkında çok fazla endişelenmesi gerekmediğini biliyorum ama kadınlar endişeleniyor. *Ben endişeleniyorum*. Bir kadın için ormanda ya da herhangi bir yerde yabancı bir adamla karşılaşmak son derece korkutucudur. Korkunç bir şey olacak diye ödüm kopuyordu," diye itiraf ettim.

Yüz ifadesi sertleşti. "Yaptığım şeyi sizi daha güvende tutacağını düşündüğüm *için* yapmış olabileceğimi hiç düşündünüz mü? Çünkü belki de onu görüp uzaklaşsaydık, sinirlenip eşyalarımızı almaya çalışacaktı. Ama ona teklif ettiğim için, ona karşı nazik olduğum için, belki de bu bizi korudu."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Belki de haklıydı. Belki de o ve ben aynı hedefe sahiptik ama zıt tepkiler vermiştik. Belki de bizi ondan daha fazla tehlikeye atmıştım.

"Özür dilerim. Neden bu kadar sarsıldığımı bilmiyorum," diye kabul ettim ve başımı arkasındaki yastığa bıraktım. Elime uzandı ve kalçamın altından çekip çıkardı.

"Sorun yok. Kendini açıklamak zorunda değilsin. Bunu biliyorsun. Sadece bana kızmanı ya da seni tehlikeye atmaya çalıştığımı düşünmeni istemiyorum. Seni seviyorum. Sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum. Kendimi asla affetmezdim."

"Biliyorum. Bunu biliyorum. Üzüldüğüm için özür dilerim... Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarını parmak eklemlerime bastırırken.

"Sonsuza dek seninle ilgileneceğim, bunu biliyorsun değil mi?"

"İstiyorum," dedim, kısa bir süre önce mihrapta ona söylediğim sözlerin ağırlığını hissederken sesim kısılmıştı.

"Küçük bir ailemiz olması için sabırsızlanıyorum." Bakışları gözlerimden karnıma ve oradan da tekrar karnıma kaydı. "Sence hamilelik testi yapmak için çok mu erken?" diye sordu ve göğsümde her zaman var olan düğüm daha da büyüdü.

"Evet, biliyorum Ryan. Biz olsak bile pozitif çıkması en az iki hafta sürer..." Umutlu ifadesinin düşüşünü izledim ve kanepeye yerleştim. "Aslında ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum." Tatile çıkmadan iki gün önce, bu ayki gebe kalma girişimi başarılı olmazsa bir uzmanla konuşmamızı önermişti.

Hamile kalmamızın ne kadar uzun sürdüğünü. Altı ayın *uzun* bir süre olduğunu bilmiyordum.

"Tamam..." Uzaktan kumandaya uzandı ve televizyonun sesini kapattı, yüzünde endişeli bir ifadeyle doğrulup oturdu.

Bunu o anda yapmak istemedim. Tatilin ilk gerçek gününde değil. Yolculuğumuz bitmeden önce onunla bu konuyu konuşmayı planlamıştım ama hemen o anda yapılması gerekiyordu. Bir fırsatım vardı ve onu kullanmalıydım. Benim için güzel bir şey yapmak için elinden geleni yaptığında, iyi vakit geçirmemiz gerekirken, bu özellikle zordu ama ona gerçeği söylemeliydim. Bunu daha fazla erteleyemezdim. Onun istediği ile benim istediğimin çok farklı şeyler olduğunu ona itiraf etmek zorundaydım. Hâlâ kullandığım doğum kontrol haplarından ona asla bahsetmeyecektim ama bu rüyanın sona ermesinin zamanı gelmişti. Ayrıca, bu tatilde onunla yapmam gereken iki konuşmadan daha kolay olanıydı.

"Şu anda hamile kalmakla ilgili." O sırada ellerim kucağımdaydı ve bir elimin parmaklarını diğerinin avucunda gezdirerek onlara baktım. O bekledi. "Sadece hazır olduğumuzdan emin değilim."

Ya da hiç olamayacağımı. Ona düğünümüzden önceki haftalarda hapları bırakacağıma söz vermiştim, sistemimin düzene girmesi için. Düğün gecemizde bir çocuk için denemeye başlamak istiyordu. Ben birkaç yıl beklemeyi tercih ettim. Peki neden bunu açıkça söylememiştim? Gerçek şu ki, bilmiyordum. Bildiğim şey, onun güneşin benimle doğup battığını düşünmesini sağlamak için her şeyi yapacağımdı, oysa gerçekte inanılmaz derecede kusurluydum. Hiç kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı. Bunun bitmesini istemedim.

Ben de hapı bıraktığımı söyleyerek yalan söyledim. Doktor hapı bıraktıktan sonra reglimin normale dönmesinin aylar alabileceğini söylemişti, bu yüzden bir sonraki reglim tam zamanında geldiğinde Ryan çok sevindi. Bunun çabuk olacağı anlamına geldiğini düşündü.

Ama hala hamile değildim. Doğum kontrolünün kusursuz olmadığını biliyordum. Bu yöntemle hamile kalan pek çok kadın tanıyordum, bu yüzden her ay tıpkı onun gibi adet günümün gelmesini diken üstünde bekliyordum. Her ay, başarısız olmadan, regl oldu. Ona yalan söylemeye devam etmemin ikimiz için de adil olmadığını biliyordum. Tepkisinden ne kadar korkarsam korkayım, gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Artık ne kendimi ne de kocamı beklemek, merak etmek ve umut etmek zorunda bırakamazdım. Ona söylemeliydim ve şimdi söylemeliydim.

Sanki devam etmemi bekliyormuş gibi bir an sessiz kaldı ama sonunda boğazını temizledi. "Ben... üzgünüm, anlamıyorum. Ne demek hazır değiliz? İyi bir baba olamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"*Hayır,* hiç de öyle değil. Gerçekten. Bir gün mükemmel bir baba olacaksın Ryan. Bunu biliyorum. Sadece, ne zaman çocuk sahibi olmak istediğimden emin değilim ve bu acele etmek için çok büyük bir karar gibi görünüyor. Daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim."

"Biz evliyiz," dedi bana kuru bir kahkaha atarak. "Nasıl acele ediyorsun? Çocuk sahibi olmak bir sonraki mantıklı adım, değil mi?"

"Kim demiş? Toplumun böyle söylediğini biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, istediğin bu mu? Araya bir çocuk sokmadan önce birbirinizle biraz zaman geçirmek istemiyor musunuz?"

"Yani, elbette, ama hamile kalsan bile, dokuz ay boyunca sadece ikimiz olacağız..."

Derin bir iç çektim. "Aynı şey değil."

"Annemle babam bana hamile kalmakta çok zorlandılar ve benim sadece ilişkilerini daha da güçlendirdiğimi söylediler. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar benden sonra başka çocuk sahibi olamadılar. Ben bir sürü çocuk istiyorum. Bunu biliyorsun." Hüzünle gülümsedi. "Yaşlandıkça şansları da azaldı. Zaten beni doğurduklarında olduklarından çok daha yaşlıyız... Bunu ne kadar erken yaparsak o kadar kolay olur. Sadece gebe kalmak değil, doğum da. Ve onları büyütmek. Çocuklarımızla oynamak için çok yaşlı olmak istemiyorum. Annem beni doğurmanın evliliklerinin en güzel yanı olduğunu söylüyor. Ben sadece bunu istiyorum. Onların sahip olduğu şeye sahip olmak istiyorum; doğurganlık tedavileriyle uğraşmadan, tadını çıkarabilecek kadar gençken bir aile kurmanın mutluluğuna-" "Evet, biliyorum Ryan. Ailenin ne tür mücadeleler verdiğini biliyorum. Evlilik daha da kötü ve seni ne kadar çok istediklerini biliyorum... ama herkes buna sahip değil. Herkesin onları seven, isteyen ya da onlarla ne yapacağını bilen ebeveynleri yok... ve onların hamile kalmakta sorun yaşaması bizim de yaşayacağımız anlamına gelmiyor ve-" Nefes nefese kalmıştım, görüşüm gözyaşlarımla bulanıklaşıyordu. Hemen harekete geçti, ileri geri sallanırken beni kollarıyla sardı ve ben de gözlerimi kapatıp onun ağır, odunsu kolonyasını içime çektim.

"Whoa, hey, yavaşla. Sakin ol. Sakin ol... Benim ailem mükemmel olmaktan çok uzaktı. Beni istediler elbette, ama ben doğduğumda araları zaten çok kötüydü... Bizi onlarla kıyaslamaya çalışmıyorum. Söylediğim şey bu değil. Onların sahip olduğu şeyi istemiyorum. Ben ne istiyorum?

Bizde var. Hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu konuda benimle konuşamayacağını düşündüğün için üzgünüm. Çok özür dilerim. Sadece... ağlama, tamam mı? Tanrım, Grace. Kendimi ahmak gibi hissediyorum. İstediğinin bu olduğunu sanıyordum."

Gözyaşlarım akmaya devam etse de gözlerimi sildim. "Ben de öyle sanıyordum. Ne istediğimi bilmiyorum-"

"Ben hariç mi?"

Gülümsedim ama küçüktü. "Sen hariç."

"O zaman önemli olan tek şey bu." Yüzümdeki bir tutam saçı fırçaladı.

İçimi çektim ve bu konuşmanın kafamda bu kadar birikmesine neden izin verdiğimi merak ettim. Kocamı tanıyordum. Evlendiğim adamı ve beni ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Bir çocuk fikrini daha çok sevdiğine gerçekten inanıyor muydum?

Bacağımı okşadı. "Senden bir bebeğim olsun istiyorum Grace. Her şeyden çok. Küçük bir ailemiz olsun, çitlerimiz olsun, her şeyimiz olsun istiyorum. Ama bunu sadece *senin* de istediğin bir şeyse istiyorum. Seni birkaç ay daha kendime saklamakta bir sakınca görmüyorum... hatta, demek istediğim, eğer rahat olman için gereken buysa, bir yıl bile bekleyebiliriz. Zamanlamamızın mükemmel olmasını istiyorum." Parmağını çenemin altında gezdirdi. "Hayallerimin kızını benimle evlendirdim. Tek önemsediğim bu. Birkaç ay verelim ve buna geri dönelim. Belki de dediğim gibi bir yıl. Ne dersin?"

Bir yıl, bu tartışma konusunda rahat olmam için gereken en az süre gibi geliyordu ama tartışmayı daha fazla uzatmak istemiyordum. Zaten bana beklediğimden fazlasını veriyordu. Belki bir tartıĢma daha kolay olabilirdi, yani yerimde durabileceğim ve fikrimi zorla kabul ettirebileceğim çığlık çığlığa bir kavga ama Ryan'la bunu asla yapamazdım. Sakinliğinin tüm kişiliği olduğunu defalarca kanıtlamıştı. Başka hiçbir şey yoktu. Onu nadiren stresli, daha da nadiren öfkeli görürdüm. Bu onda yoktu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, yanağını okşadım ve sonra dudaklarımı elimin olduğu noktaya bastırdım.

Başını salladı. "Her zaman, tatlım. Seni seviyorum." Sıcak bakışları benimkilerle buluştu ve gözlerindeki sevgiyi hissettim. "Şimdi, havayı bozmak istemem ama işemem lazım. Ben ayaktayken bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı iki yana salladım ve onun koltuktan kalkıp yatak odasına gitmesini izlerken kıs kıs güldüm. Başımı yastığa yasladım ve şükran duygusuyla dolup taştım. Şimdi, o güne kadar yaptığım testi bir kenara atabilirdim.

bavulun içindeki yerinden benimle alay ediyordu. Bu düşünceyle omuzlarımdaki gerginliğin gittiğini hissedebiliyordum.

Kendimi yukarı ittim ve kutlama için bir kadeh şarap içmeye karar verdim. Saatin henüz akşamın beşi olmaması kimin umurundaydı? Tatildeydik. Kutlama yapıyorduk ve benim içki içmeme izin vardı.

Mutfağa doğru ilerledim ve raflarından iki bardak çıkarmak için dolabı açtım. Arkamı döndüğümde sarsıldım ve bardakları keskin bir çığlıkla yere düşürdüm. Bardaklar ayaklarımın dibinde paramparça oldu ama hareket edemedim. Olduğum yerde donup kalmış, lavaboyu gören büyük pencereden dışarı, ormanın kenarına doğru bakıyordum.

Oradaydı.

Ormandaki adam. Eve

bakıyor. Bizi izliyor. *Beni*

izliyor.

Yerimde donup kalmıştım, vücudum korkudan titriyordu. Tuvaletin sifonunu, banyo kapısının açıldığını ve ayak seslerinin bana doğru geldiğini duyduğumda, yatak odasından çıktığını ve bana doğru koştuğunu görmek için baktım.

"Ne oldu? Sorun ne? Ne oldu?" Yerin cam parçalarıyla kaplı olduğunu fark etti. "Yaralandın mı? İyi misin?"

"Ben-o dışarıda!" Titreyen bir elle pencereyi işaret ettim. "Bizi takip etti! Evi gözetliyor!"

"Sen neden bahsediyorsun?" Ryan beni kırık camdan uzaklaştırmak için koluma uzanarak sordu. "Adımına dikkat et."

"Ormandaki adam," diye çığlık attım, pencereden dışarı bakarak. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ryan benim bulunduğum yere geldi ve buzdolabıyla lavabonun arasındaki kırmızı süpürgeyi aldı.

"Nerede o? Emin misiniz?" O da pencereden dışarı baktı ama faydası yoktu. Adam gitmişti. Muhtemelen çığlığımdan ürkmüştü.

Başımı sallayarak pencereden dışarı baktım. "O aşağıdaydı. Tam şurada. Ormanın kenarında."

Ryan bir süre daha görüş alanını korudu, sonra camın kaldığı yere baktı. "Geri çekil. Bir yerini kesmeni istemiyorum." Hiç şikâyet etmeden yaptığım pisliği süpürmeye başladı. "Onu orada göremiyorum. Muhtemelen bir geyik falan görmüşsündür. Orman çok sık, özellikle bu mesafeden anlamak zor. Endişelendiğin için hayal gücün sana oyun oynuyor olabilir."

"O bir geyik değildi," diye karşı çıktım güçsüzce, parmaklarımı dudaklarıma götürdüm, ama artık beni dinlemiyordu. Camı çabucak temizledi, yanılıp yanılmadığımı tartışmayı reddetti ama ben ne gördüğümü biliyordum.

Hâlâ oradaydı. Ağaçların hemen ötesinde.

Bizi eve kadar takip etmişti.

İzliyordu.

OceanofPDF.com

7 GRACE

O gece akşam yemeğinden sonra dünya kararmış, kulübeyi sadece oturma odasındaki bir lamba ve mutfak lavabosunun üzerindeki küçük bir ışık aydınlatmıştı. Gürültüyü duyduğumda mutfakta durmuş salatamızı kaplara yerleştiriyordum. Tam olarak belirleyemediğim bir yerde yavaş ve sabit bir çizik.

Scraaaatch.

Scraaaatch.

Scraaaatch.

Ryan elinde lazanya tabağıyla bana doğru yöneldi. "Bunu

içine koymamı ister misin-"

"Şşşt! Şşşt!" Ağladım, olduğum yerde donup kaldım. Gözleri büyüdü, yüzü solgunlaştı.

"Ne oldu-"

"Şşşt!" Parmağımı dudaklarıma götürerek ona söyledim. Bekledim, duvardaki saatin sesi her zamankinden daha yüksekti, aksi halde neredeyse tam bir sessizlik içinde duruyorduk. Omzunun üzerinden baktı, yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı. Artık duymuyordum ama bunu hayal etmemiştim. O kadarını biliyordum. "Bunu duymadın mı?"

Başını salladı, sesi alçak bir fısıltı gibiydi. "Neyi duydun?"

"Şu tırmalama sesi..." Elimle havayı kaşıdım. "Sanki-"

Scraaaatch.

Scraaaatch.

Scraaaatch.

Scraaaatch.

"İşte böyle!" Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak etrafımda döndüm.

Ryan başını yana eğdi ve bir an için bana hiçbir şey duymadığını söyleyeceğinden emin oldum. Onun yerine, "O da *ne*?" dedi.

Başımı salladım ve mutfağa doğru ilerledim. "Bir hayvana benziyor... belki bir hayvana. Sence burada fare var mıdır?"

Ryan yemeği bıraktı ve dolapları açıp eşyaları sağa sola taşımaya başladı. "Yapmasalar iyi olur."

Kapıya doğru ilerledim ve masanın üzerindeki ışığı açmak için uzandım. Elim düğmeye dokunduğunda farklı bir şey duydum. Tırmalama değil, sabit nefes alıp verme. Derin, ritmik, tehditkâr bir nefes. *"Bu da ne-"* İrkildim ve düğmeyi çevirdim, hemen yanlış düğme olduğunu fark ettim. Arkamda, verandanın ışığı yandığında kapının camı aydınlandı ve camın hemen ötesinde duran bir figürün karanlık hatlarını görünce şok olarak çığlık attım.

Ryan arkasını döndü, gözleri önce bana, sonra da kapıya kilitlendi. "O da neydi öyle?"

Bir anda şekil kayboldu ama ben ne gördüğümü biliyordum. "O adamdı!" Geri çekilirken kapıyı işaret ederek bağırdım. "Oradaydı. Ne zamandır burada?"

"Şimdi sakin ol..." dedi sakince. "Bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

"Gölgeyi gördün, değil mi? Onu camın arkasından gördün; görmüş olmalısın!" Buna inanamıyordum. Gerçekten başka bir şey olabileceğini mi öne sürüyordu?

"*Bir şey* gördüm ama her şeyden çok bir gölgeye benziyordu. Bir ağaç olabilirdi-"

"Dışarıda güneş yok! Bir ağacın gölgesi nasıl böyle görünebilir?"

"Tamam, belki de bir ayı ya da onun gibi bir şeydi. Dağlardayız, değil mi?"

"O bir ayı değildi, Ryan!" Başımı sallayarak ona söyledim. "O adamdı. Dışarıdaydı. Sana onu daha önce ormanda gördüğümü söylemiştim ve şimdi tekrar gördüm. Kapının yanında dururken nefes alışını duyabiliyordum."

Ryan'ın çenesi düştü. "Bilmiyorum... Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım şu anda biraz paranoyakça davranıyorsun, tatlım."

Yüzüme bir tokat yemiş gibi hissettim. Ne gördüğümü biliyordum. Neden inkar etmeye bu kadar kararlıydı? Neden bana inanmıyordu? Yüz ifadem yıkılmış olduğumu göstermiş olmalıydı çünkü ben tek kelime etmeden gülümsedi ve elime uzandı. Ona vermedim.

"Bak sana ne diyeceğim." Buzdolabının üstünden bir el feneri aldı. "Oraya gidip kontrol edeceğim, tamam mı? Sana bir şey olmadığını göstereceğim."

Kaşlarımı çattım. "Oraya gitmeni istemiyorum. Sadece bir ayı olsa bile, kendini nasıl savunacaksın?"

Lavabonun üzerindeki pencerenin perdesini kaldırdı ve ben de nefesimi tutarak dışarıda ne göreceğini bekledim. Arkasını döndüğünde, belli ki kendinden çok memnun hissediyordu. "Gördün mü, hiçbir şey yok. Dışarıda kimse yok." Dikkatle yanımdan geçip başını salladı. "Sorun yok." Kilidi çevirdi, kapıyı yavaşça açtı ve kalbimin atışını oradan duyup duymadığını merak ettim.

"Lütfen oraya gitme Ryan," diye fısıldadım, sesim ağlamaklı ve titriyordu. "Lütfen."

Artık çok geçti. Kapıyı daha geniş açtı, böylece verandaya iyice bakabildim. *Boş verandaya*. Sabit bir uğultu yayan sundurma lambasının etrafında güveler vızıldıyordu. "Gördün mü, burada hiçbir şey yok. Kimse yok. Bir ayı olabilir. Belki de tırmalama sesi ondan geliyordu. Facebook'ta kapı zilini çalan ayının videosunu gösterdiğimi hatırlıyor musun?" Kapıyı kapatmak için hareket ediyordu ama ben artık dinlemiyordum. Onun yerine bakışlarım paspasa kilitlenmişti, midem çalkalanıyordu. "Muhtemelen sadece yiyecek arıyordu ve senin çığlığın onu korkuttu."

Zor nefes alıyordum.

"Sence bunu bir ayı mı bıraktı?" Titreyen parmağımla karşılama paspasının üzerinde duran kitabı işaret ederek fısıldadım.

"Bu da... Bu da ne böyle?" Öne doğru eğildi ve uzattığı iki parmağıyla ciltli kitabı aldı.

"Bırak onu," diye uyardım ama artık çok geçti. Kapıyı kapattı, kilidini kilitledi ve sanki kirlenmiş gibi tezgâhın üzerine fırlattı. Öyle olsun ya da olmasın, öyle olduğunu hissediyordum, nefesimi düzene sokmaya çalışarak karnımı tuttum.

"Bu daha önce de var mıydı?"

Başımı salladım, boğazım bir türlü söyleyemediğim kelimelerle düğümlendi.

"Belki de gözümüzden kaçmıştır. En son kim çıkış yaptıysa ayrılırken düşürmüş olabilir ve biz de şimdiye kadar fark etmemiş olabiliriz."

İtiraz etmedim, zar zor nefes alabildim. Son derece açık olan bir şeyi neden bu kadar inatla inkâr ediyordu? Adam oradaydı. Bunu bizim için bırakmıştı. Ama neden?

"Ya da belki dışarıda birileri vardı ve bunu buldular ve bizim olduğunu düşündüler? Belki de adam bunun bizim olduğunu düşündü ve sen de onu bu yüzden ormanda gördün." Saçmalıyordu ama hiçbir anlamı yoktu. "Belki de onu sana geri getiriyordu."

"Bu hiç mantıklı değil. Ormanın kenarından verandaya ulaşması saatler mi sürdü?" Öfke ve panik göğsümde kabarıp yer kapma yarışına girerken göz göze gelmeyi reddettim. "Ayrıca, eğer durum böyleyse, neden kapıyı çalmadı?"

"Sana söyledim, utangaç olabilir."

Başımı salladım ve daha iyi görebilmek için yaklaştım. "Bu hiç mantıklı değil Ryan." Önünde küçük bir kütüphane barkodu olan, yıpranmış ve hırpalanmış bir roman kopyasıydı. Kapağı çizik ve ezikti, sayfalar da daha iyi görünmüyordu. "Lois Duncan*'dan Eve Hiç Gelmediler*," diye yüksek sesle okudum.

"Ürpertici," diye fısıldadı Ryan burnunu kırıştırarak. Ġlk sayfayı çevirip açtı ve sanki yanıyormuG gibi geri sıçradı.

Gördüklerimi anlamlandırmak için elimi uzatıp tekrar açtım. Orada, ilk sayfada kan kırmızısı lekeler halinde, tüylerimi diken diken eden dört kelime vardı.

"Bu da ne demek oluyor?" Ryan sordu. "Janie kim?"

Başımı salladım, kelimeler gözümde bulanıklaşırken konuşamadım. Sonunda sesimi buldum. "Bence bu çok büyük bir tehlike içinde olduğumuz anlamına geliyor Ryan. Başlığa bak, eve dönmemize izin vermeyi planladığını sanmıyorum."

Kelimeleri tekrar okudum, gerçek kanla yazıldıklarından neredeyse emindim.

Janie öldü.
Sıra sende.

OceanofPDF.com

8 GRACE

Ryan'ın kitabı çöp kutusuna atmasını izledim, kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordum. Koluma uzandı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Bu biraz ürkütücüydü, değil mi?"

"Yılın ifadesi, Ryan. Gitmemiz gerek!"

"Dur, bekle. Ne oldu? *Gitmek* mi? Neden? Neden gitmemiz gerekiyor?"

Hayal kırıklığı içinde bir elimi havaya kaldırdım. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Aynı deneyimi mi yaşıyoruz? Ormandaki adam belli ki bizi buraya kadar takip etmiş ve bunu bir uyarı olarak bırakmış."

Belirgin bir güvensizlikle üst dudağını kıvırdı. "Uyarı olarak bir kütüphane kitabı mı bırakmış?"

"İçinde Janie'nin öldüğünü ve sıranın bizde olduğunu yazan kanlı bir not olan bir kütüphane kitabı!" Neden bunu daha fazla ciddiye almıyordu? Bu sinir bozucuydu.

"Tatlım, korktuğunu biliyorum, tamam mı? Anlıyorum. Ama o kitabın neden orada olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Kapı çerçevesinin hemen altında olabilirdi ve içeri girdiğimizde onu görebileceğimiz bir yere vurduk."

"Bu hiç mantıklı değil!"

"Peki ne var?" diye sordu, her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin kalarak. "Ormandaki evsiz adamın bize içinde bir not olan rastgele bir kütüphane kitabı getirmesi... ne için? Bizi korkutmak için mi? Bizi tepelere doğru koşturmak için mi?" Elini gelişigüzel saçlarında gezdirdi. "Üzgünüm ama bu pek mümkün görünmüyor."

"Notun bir tehdit olduğu çok açık. Bunu nasıl göremezsin?"

Başını iki yana salladı. "Eğer bir şey varsa, bu bir şakadır." Bir duraklama oldu ve devam etti. "Bakın, eğer bize zarar vermek isteseydi, neden bize bir uyarı bıraksın ki?

Neden sadece kapıyı çalmıyoruz ve açtığımızda içeri dalmıyor? Ya da neden zorla girmeye çalışmıyor? Bize bir not bırakmak bana hiç mantıklı gelmiyor."

Düşünmeye çalışarak dilimi ısırdım. Saçmalıyor muydum? O haklı mıydı? Anksiyetem genellikle herhangi bir durum hakkında en kötüsünü düşünmeme neden olurdu ama hayır, bu gerçekten de olanlara yetersiz tepki veriyormuşum gibi hissettirdi. Neden bunu göremiyordu?

"Ne yapmak istiyorsun? Gitmek mi istiyorsun? *Bunun* için balayını iptal *mi* edeceksin*?*" Bana musallat olan kitabın durduğu çöpü işaret etti.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, hayal kırıklığına uğramış ve bunalmış hissediyordum. "Sadece korkuyorum Ryan."

"Ben burada olduğum sürece korkacak hiçbir şeyin yok. Bunu biliyorsun, değil mi? Ben buradayım." Bana doğru uzandı, beni kollarının arasına çekti. Ona karşı titriyordum, çok daha fazlasını söylemek istiyordum ama çoktan kovulmamış düşünceler üretemiyordum.

"Ama gölge neydi? O olmalı."

"Yolculuğumuz ve o adam yüzünden gergin olduğun için kendini bu kadar hırpalıyorsun. Bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Sana içecek bir şeyler alalım ve kanepeye kıvrılıp televizyon izleyelim, tamam mı? Sadece bir saniyeliğine nefes almaya ihtiyacın var, sonra tüm bunların ne kadar saçma olduğunu anlayacaksın."

Cevap vermedim ama yine de beni odanın diğer ucuna götürüyordu. Buzdolabını açtı, içinden bir şişe moscato çıkardı ve ikimize de birer bardak doldurdu. "Al bakalım." Etrafında dönerek benimkini uzattı. O kadar normal davranıyordu ki, neden benden bu kadar farklı hissettiğini merak etmek zorunda kaldım. Tehlikede olduğumuzu görmüyor muydu? Gerçekten aşırı tepki verdiğime mi inanıyordu?

Parmaklarım bardağın soğuk tabanına sarıldı, elim titredikçe sıvı da titriyordu.

"Hadi ama tatlım. Birkaç garip olayın tüm tatilimizi etkilemesine izin vermeyelim. Bunun senin için özel olmasını istiyorum, tamam mı? Eğlenmeni istiyorum."

Sonra başımı salladım ve içkiyi dudaklarıma götürdüm. Tartışmanın bir faydası yoktu.

Belki de saçmalıyordum.

Ama düşündükçe ve gecenin olaylarını kafamda tekrar tekrar gözden geçirdikçe, durumun böyle olduğunu düşünmüyordum. O halde kocam neden beni böyle olduğuna ikna etmeye bu kadar kararlıydı?

OceanofPDF.com

9 RYAN

Çalan bir araba alarmının sesi beni uykumdan uyandırdı. Doğruldum, bulanık bir görüş ve ağır bir başla etrafıma bakındım.

"Bu da ne?" Grace avucuyla yüzünü kapatarak yanımdan sordu, iki gözü de hâlâ kapalıydı.

"Araba alarmına benziyor," dedim, yataktan kalkıp bacaklarımı yorganın altından kurtarmaya çalışırken tökezleyerek pencereye doğru koştum. Verandanın şekli ve tentesinin uzunluğu nedeniyle arabayı oradan göremiyordum ama pencereye yaklaştıkça daha da uyanık hale geliyor ve duyduğumu sandığım şeyi duyduğuma daha da ikna oluyordum. "Grace," dedim, odanın diğer ucuna geçip şortumu ve tişörtümü giyerken onu uykusundan uyandırarak. "Kalk. Arabamızın alarmı çalıyor."

Dün gece onu sakinleştirmem bu kadar uzun sürdükten sonra onu uyandırmak istemedim ama başka seçeneğim yoktu. Uyandığından emin olmayı beklemeden kapıyı yırtarak açtım ve aceleyle eve girdim. Anahtarlar mutfak tezgâhında bıraktığım yerdeydi ve hızla geçerken onları aldım.

Ne olduğunu anlayamadan kapıdan çıktım, merdivenlerden indim ve araba yoluna ulaştım, gözlerim uykudan hâlâ bulanıktı. Bu mümkün değildi ama yine de oradaydı. Arabanın ön camında kocaman bir çatlak vardı, camın çoğunu kaplayan bir daire şeklindeydi ve örümcek ağı gibi küçük çizgiler her yöne doğru dağılıyordu. Sileceklerin durduğu boşlukta yumruğumdan biraz daha büyük bir taş duruyordu. Hâlâ gördüklerimi düşünürken elimdeki düğmeye bastım ve sesi susturdum.

Grace arkamdaydı. Nefes nefese kaldıktan sonra tereddütlü ayak seslerini duydum. "Bu da ne..." İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyor gibiydik. Etrafıma bakındım.

Sessiz ormanda, kuşlar talihsizliğimizle alay edercesine cıvıldaşıyordu. Taşı yerinden kaldırdım, aşağıya ve sonra tekrar ormana baktım. *Bunu kim yapmıştı?* Karımın inandığı gibi, ormandaki adam olamazdı. Olamazdı işte. Böyle şeyler gerçek hayatta olmazdı. Mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Onu koruyabileceğim bir açıklama.

Yanımdaki Grace hasta görünüyordu. "Bir insan bunu neden yapar ki?" diye sordu başını sallayarak. "O olmalı, Ryan. Yapmak zorunda."

Ona verecek bir cevabım yoktu ama sorumlu her kimse o taşı fırlatmak istiyordum. Onu daha sıkı sıktım, sonunda gerçekle yüzleştiğimde göğsümde öfke kabarıyordu. Bu oluyordu. *Olmuştu*. Şimdi bununla başa çıkmak zorundaydık.

Ama karımın yaptığı gibi evsiz adamı saplantı haline getiremezdim. Birimiz aklımızı başımızda tutmalıydık. Her şey düzeltilebilirdi. Açıklanabilirdi. Ama ormanda yaşayan rastgele bir adamın bize eziyet etmeyi seçmiş olması bana mantıklı gelmiyordu.

"Tamir ettirmek için kasabaya götürmemiz gerekecek," dedim, sorduğu soruya cevap vermeyerek.

"Sence ne kadara mal olur?" diye sordu gözyaşlarını tutamayarak. Başımı salladım. Dün o adamla görüşmekle aptallık ettiğimi düşündüğünü biliyordum. Tamirat için para ödemek zorunda kalacağımız için çok ihtiyacımız olan parayı ona vermekle aptallık ettiğimi düşünüyordu.

"Bilmiyorum ama ağlama. Bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Bunu halledeceğiz."

"Ama bunu neden yapsın ki?" diye dişlerini sıkarak tekrar sordu. "Polise gitmemiz gerek. Tamir ettirmenin canı cehenneme. Yardıma ihtiyacımız var!"

Bir elimi kaldırdım. "Dur bakalım, o olduğunu bilmiyoruz."

"Öyleyse neden *biri* bunu yapsın? Ve eğer o yapmadıysa, kim yaptı?"

"Bir kaza olmuş olabilir," dedim ona. "Gençlerin dışarıda ormanlar." Buna bir an bile inanmadım. Kasıtlı olduğunu hissettim. Taşın, onu en son kimin tuttuğuna dair bir tür kanıt taşımasını diledim.

"Yani polisi aramamız gerektiğini düşünmüyorsun, öyle mi? Gürültü, kitap ve şimdi de bu olaydan sonra?"

Bu öneri mantıksız görünüyordu. *Onlara ne söyleyecektik?* Bir taşın ön cama çarptığını mı? Otoyolda her zaman daha kötü şeyler olur. Verandamıza aptalca boyanmış bir mesaj içeren bir kitap bırakıldığını mı? Ne olup bittiğine dair hiçbir fikrimiz yokken bir sorun olduğunu kabul etmek bir sorundu. Polislerin vaktini asılsız şeylerle harcamak istemedim.

Korkuyordu ama şaka yapmadığını görebiliyordum. Elini kavradım, hâlâ kayaya tutunuyordum.

"Sana ne yapacağımızı söyleyeyim. Arabayı şehre götüreceğiz ve bir tamircinin ne düşündüğünü göreceğiz. Umarım kısa sürede tamir ederler ve biz de yolumuza devam ederiz. Ve sonra, başka bir şey olursa, polisi arayabiliriz. Ama şu anda ciddi bir şey olmadı. Açıkçası polisin bu konuda ne yapabileceğini bilmiyorum."

Kaşlarını çattı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yapabilirler... Bilmiyorum. Taştan parmak izi alabilirler mi? Ya da... Bilmiyorum*, bir şey*. Kesinlikle."

Elimdeki taşa baktım ve parmak izi alabileceklerini düşünerek hemen bıraktım. Kanıtlarla oynamış mıydım? Suç mahallini kurcalamış mıydım? Midemde bir yumru oluştu. "Bilmiyorum Grace. Sadece polise gitmenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Arabayı tamir ettirip yoluma devam etmeyi tercih ederim. Eğlenmek istiyorum. Bu tatilin tadını seninle birlikte çıkarmak istiyorum ve bu stresle gereğinden fazla zaman harcama fikrinden gerçekten hoşlanmıyorum. Muhtemelen ormandaki birkaç aptal gençti. Sigorta hasarı karşılayacaktır ve bu iş burada bitecektir." Yutkundu ama gözlerimle buluşmadı. "Tamam mı?" Bastırdım.

"Yani gerçekten o olmadığını mı düşünüyorsun? Sadece paranoyaklaşıyor muyum?"

"Paranoyaklaşmıyorsun. Sadece anlaşılabilir bir şekilde endişelisin. Anlıyorum. Dün olanların, o adamla tanışmanın seni korkuttuğunu biliyorum. Sonra gürültü, kitap ve bu... Zamanlamanın garip olduğu kesin ama hepsi bu, tamam mı? Öyle olmak zorunda. Seninle ilgileneceğim konusunda bana güveniyorsun, değil mi?"

"Bu asla sana güvenmemekle ilgili değildi." Sonra bakışlarımla karşılaştı, yüz ifadesi korkuyla doluydu.

"O olduğunu sanmıyorum. Biz ona iyi davranırken neden malımıza zarar vermek ya da bizi korkutmak istesin ki? Bu sadece"- ona patronluk taslayan bir gülümseme sundum-"tatlım, bu hiç mantıklı değil." Endişelendiğinde çok kıymetli oluyordu ama kendini güvende hissettiğinden emin olmak istedim. Dün gece onu ikna etmek, kitabı daha önce bir şekilde gözden kaçırdığımıza ve içindeki notun muhtemelen kitabın sahibi ile bir başkası arasındaki bir şaka olduğuna ikna etmek saatlerimi almıştı. Bizimle hiçbir bağlantısı yoktu.

Şu ana kadar neredeyse onu inandırdığımı düşünüyordum.

"Bildiğimiz kadarıyla burada başka kimse yok. Ben hiç genç duymadım, ya siz? Bildiğimiz kadarıyla kilometrelerce uzaktaki tek kişi o."

"Aslında bildiğimiz kadarıyla artık kendisi bile burada değil," diye belirttim.

"Ama onu daha dün gördük ve sonra onu pencereden tekrar gördüm. Bu olayla ya da kitapla bir ilgisi olmasa bile, dün akşam kesinlikle buralardaydı." Sesi bir oktav yükseldi ve ses tonundaki gözyaşlarını duydum. Onu endişelendirmemeye çalışarak daha çok üzüyordum.

Vazgeçtim, iç çektim ve sonunda omuzlarımı düşürdüm. "Haklı olabilirsin, sanırım. Eğer gerçekten polisle konuşmamız gerektiğini düşünüyorsan, konuşabiliriz."

Ben daha cümlemi bitirmeden başını salladı. "Bence burada birinin olduğunu ve sonra bunun olduğunu bilmeliler. Ve onu evin dışında gördüğümü de. Ya tehlikeliyse Ryan? Bize zarar gelmesini istemiyorum." Sözleri kollarımı titretti.

Birinin peşimizde olması çok saçmaydı. *Öyle değil miydi?* "Tamam. Bakalım ne diyecekler, tamam mı? Belki en azından içimizi rahatlatmaya yardımcı olabilirler." Ağzının kenarları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Bir elimi omzuna doladım, diğer elimi gözlerinden bir tutam saçı almak için uzattım. Gördüğümde donakaldım. "Bu da ne..."

Avucumu indirdim, ikimiz de şok içinde ona bakıyorduk. Elim sanki keçeli kalemle oynamışım gibi lacivert çizgiliydi. Diğerine baktım ama o da temizdi. Taş yerde duruyordu, eğildim ve daha yakından bakmak için kaldırdım, sonra tekrar bıraktım, gerçek, buz gibi panik ilk kez içimi parçaladı.

Artık çok geçti. Ondan saklamak, onu korumak istesem bile, bunu çoktan gördüğünü biliyordum. Gözleri yine yaşlarla doldu. "Ryan..."

"Sorun yok. Her şey yoluna girecek." Vücudum korku ve adrenalinden buz kesmişti ve ellerimdeki boyayı çıkarmaktan başka bir şey istemiyordum. Sakin kalmalıydım. Beni üzgün görmesine izin veremezdim. O daha iyisini hak ediyordu.

Onu içeri sokarken tekrar kayaya baktım. Yattığı yerden, yan tarafındaki mavi boyanın belli belirsiz bir ipucunu görebiliyordum.

Mavi harfler.

Uyarı.

İçimde alarm ve kafa karışıklığına yol açan küçük, boyalı bir kelime.

Koş.

OceanofPDF.com

10 GRACE

Kasabaya giden virajlı yollarda tam bir sessizlik içinde ilerliyorduk. Ryan direksiyonu parmak eklemleri bembeyaz olana dek kavrarken, bir yandan da parçalanmış ön camın ötesini görmeye çalışıyordu. Parmaklarımı sıkıca yumruk yapmıştım, konuşamayacak kadar heyecanlıydım.

Sonunda kulübeden birkaç mil ötede cep telefonumuzun çektiği bir noktaya ulaştığımızda sigorta şirketini aradık. Bize en yakın tamircinin numarasını ve adresini verdiler ama Ryan benim ısrarım üzerine önce polise gitmeyi kabul etti.

Asfaltsız yolları çevreleyen ağaçlar huzurlu ve sakindi, hâlâ arabayla gelirken hatırladığım kadar güzellerdi ama şimdi uğursuz bir ton taşıyorlardı. Bu ormanda ne gibi sırlar vardı? Ne gibi tehlikeler gizleniyordu?

"Kahretsin," dedi Ryan nefesinin altından ve bir ayağını gazdan çekip kaşlarını indirirken arabanın yalpaladığını hissettim. Bakışlarını dikiz aynasına kadar takip ettim, sonra yanımdakine baktım. Yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklar bana geri yansıdı. Polise gidiyorduk ama şansımıza onlar da bize gelmişti. Aracı daha da yavaşlattı ve hızla çakıllı yolun kenarına çekti.

Polis aracının yavaşlayarak arkamızda durmasını izledim. Işıklar yanıp sönmeye devam ediyordu ve biz tam bir gerilim dolu sessizlik içinde oturuyorduk. Birkaç dakika sonra Ryan, "Torpido gözünden ruhsatı çıkarır mısın?" dedi.

Başımı salladım ve içinde sigorta ve ruhsat bilgilerimizin olduğu zarfı alıp arabanın diğer tarafına geçirdim. Zarfı açtı ve kağıtları çıkardı.

Cüzdanını açıp kimliğini çıkarırken onları çıkarıp ön panelin üzerine koydu.

Aynaya tekrar baktığımda aracın sürücü kapısının açıldığını ve bir adamın dışarı çıktığını gördüm. Uzun boylu, ince yapılı, kalın bıyıklı ve koyu renk güneş gözlüklü bir adamdı. Ryan'ın penceresine geldiğinde eğildi ve gözlüklerini kaldırarak karanlık, okunamayan gözlerini ortaya çıkardı.

"Ön camında büyük bir çatlak var, değil mi?"

"Evet, efendim," dedi Ryan, ses tonunda yorgunluk vardı. "Ön camımıza bir taş fırlatıldı."

Adam durakladı ve ikimize de tuhaf tuhaf baktı. "Bu çok talihsiz bir durum. Ehliyetinizi ve ruhsatınızı görmem gerekiyor, lütfen."

Ryan belgeleri uzattı ve adam onları dikkatle inceledi. Sonsuzluk gibi görünen bir bekleyişten sonra belgeleri geri verdi. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Hemen şuradaki kasabanın içine," dedi Ryan. "Dukeville, sanırım adı bu. Bunu yerel polise bildirmek için -bunun siz olup olmadığınızdan emin değilim?

-Cumartesi günü eve dönmeden önce ön camı bir an önce tamir ettirebilir miyiz diye bakmamız gerekiyor."

Memur başıyla onayladı. "Evet, orası Dukeville, ben de şerifim." Elini uzattı ve Ryan elini sıktı. "Şerif Ritter. Kasabaya ziyarete mi geldiniz?"

"Yolun sadece birkaç mil aşağısında bir kulübede kalıyoruz."

"Sizi kenara çektiğim için üzgünüm ama böyle bir hasarla sokaklarımda dolaşmanıza izin veremem." Parmak eklemlerini ön cama vurdu. "Bu hem sizin için hem de vatandaşlarım için çok tehlikeli. Normalde bu şekilde araba kullandığın için sana ceza kesmem gerekirdi. Ama" -bir elini cebine soktu, derin bir nefes aldı- "dışarıda güzel bir gün olduğuna ve ziyarete geldiğinize göre, sanırım doğruca dükkana gidip tamir edilene kadar arabayı bir daha kullanmayacağınıza söz verirseniz bunu görmezden gelebilirim."

Ryan bana baktı, dudakları düşünceli bir şekilde gerilmişti. Sonunda başını salladı, sonra şerife baktı. "Teşekkür ederim, evet. Gerçekten minnettarız."

"Sorun değil ama sizi hemen bir tamirciye götürmemiz gerekiyor. Kasabada bir tane var, Elliot's. Sizi kısa sürede tamir edip yola çıkaracaktır. Olanları rapor etmeniz gerekiyorsa, bu işi hallettikten sonra sizinle istasyonda buluşmaktan memnuniyet duyarım."

İleriye doğru baktı. "Seni gerçekten kasabaya kadar çektirmeliyiz ama buraya birini getirmek birkaç saat sürer. Bak ne diyeceğim... Farlarım yanıp sönerken önden gideceğim ve seni dükkâna götüreceğim. Beni takip edebilirsin, tamam mı? Bu şekilde güvenli bir şekilde gittiğinden ve yoldaki diğer sürücüleri tehlikeye atmadığından emin oluruz."

O sabah kulübeden ayrıldığımızdan beri başka bir sürücünün yanından geçmemiştik ama bunu söyleyecek değildim.

"Teşekkürler Şerif," dedi Ryan. "Bize yardım ettiğiniz için size ne kadar teşekkür etsek azdır."

Adam başını salladı. "Emin olabilirsin. Yola çıkmam için bana bir dakika verin ve sonra yakınımda kalın." Adam bu sözlerle uzaklaştı ve Ryan arabayı vitese taktı, biz de onun yanımızdan geçmesini, ışıklarını yakmasını ve bizi kasabaya götürmesini bekledik.

Yaklaşık on beş dakika sonra, nihayet Dukeville'e vardığımızda, hala bir sinir topuydum. Sonunda tamircinin dükkânının küçük park yerine girdik. Garaj, yoldan geriye doğru uzanan büyük, beyaz bir ahırdı, her iki yanında çakıllı bir alan vardı ve önü arabalar, lastikler ve araba parçalarıyla doluydu. Ön tarafa elle siyah harfler boyanmıştı: Elliot'ın Garajı.

Arabayı yavaşlatıp polis aracının yanında durduğumuzda, kısa boylu, tulumlu ve kalın gözlüklü tombul bir adam garajın açık kapısından çıktı. Alt dudağı tütün çiğnemekten şişmişti. Arabadan indiğimizde yere kahverengi bir tükürük savurdu. Koyu kahverengi tükürüğün kayaların grisini boyamasını tiksintiyle izledim. Şerif adama el salladı ama arabasından inmek için hiçbir harekette bulunmadı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu tamirci, biz yaklaştıkça gereğinden yüksek sesle konuşuyordu. "Neler oluyor?" Güdük, yağ lekeli parmağını önce polis aracına, sonra da bize doğru uzattı.

"Evet, yapabileceğinizi umuyoruz. Ön camımızı değiştirtmemiz gerekiyor," dedi Ryan ve adamın elini sıkmak için elini uzattı.

"Benimkini sallamak isteyeceğini sanmıyorum," dedi kıkırdayarak, yağlı avuçlarına bakarak.

Ryan kolunu geri çekti, hatasını fark etti ama bir şey kaçırmadı. "Yine de Cumartesi gününden önce tamir ettirmeyi umuyoruz. Bunun mümkün olma ihtimali var mı?"

"Sigorta bilgilerinizi aldınız mı, yoksa nakit mi ödeyeceksiniz?"

Ryan elini arka cebine attı, yıpranmış deri cüzdanını çıkardı ve kenara çekildikten sonra içine sokuşturduğu sigorta kartını çıkardı. "Al bakalım. Ne kadar sürebileceği hakkında bir fikrin var mı? Ya da ne kadara mal olabileceği hakkında?"

Adam homurdanarak arabaya doğru baktı. "Camcım salı günleri gelir."

"Tamam, yani... Bu bugün. Bugün tamir edebilecek mi?"

"Görmem lazım," dedi umursamazca. "Önünüzde başka bir araba var."

"Tamam, harika," dedi Ryan, hiç vakit kaybetmeden. "Bu harika olur. Cumartesi sabahı yola çıkmayı planlıyoruz. O zamana kadar biter mi sence? Sizi acele ettirmekten nefret ediyorum. Buralardan değiliz ve şerif arabayı tekrar kullanmadan önce tamir ettirmemiz gerektiğini, yoksa ceza keseceğini söylüyor. Karımı zaten bütçemizi aşan güzel bir balayına götürüyorum, bu yüzden ön cam tamiri *ve* cezayı gerçekten karşılayamayız, anlıyor musun?"

Adam, 'buralardan değil' yorumuna sanki bunun apaçık ortada olduğunu söylemek istercesine bir aşağı bir yukarı baktı. "Evet, ne yapabileceğime bakacağım."

Arkama baktığımda şerifin hâlâ arabamızın yanında oturmuş bizi izlediğini gördüm. Bize ceza kesmeyerek iyi bir şey yaptığını biliyordum ama nasıl bir çıkmazın içinde olduğumuzu görmüyor muydu? Bu bir kâbustu. Arabayı tamir edemezse ne yapmamız gerekiyordu? Önümüzdeki Salı gününe kadar bekleyemeyeceğimiz kesindi ve adam Ryan'ın ses tonundaki aciliyeti duymuyor ya da umursamıyor gibiydi.

"Tamam..." Ryan sesi soluğu kesilmiş bir halde, "Tamam," dedi. "Pekâlâ, başlamak için benden ne istiyorsun?"

Adam eliyle kartı işaret etti. "Ofise gidelim, bunun bir kopyasını alalım ve bazı bilgilerinizi alalım."

Biz yürümeye başlarken şerifin arabası nihayet otoparktan çıktı. Adamı ahıra kadar takip ettik ve kapalı, metal bir kapıdan sağa doğru ilerledik. Bayat kokulu ofis küçük ve dağınıktı; parlak kırmızı ruju ve düğme burnundaki büyük boy, siyah çerçeveli gözlükleriyle neşeli görünümlü bir kadın bize gülümsedi. Elindeki buzlu çayı bıraktı ve otururken fark etmediğim yuvarlak, hamile karnını göstererek ayağa kalktı.

"Andrea, bu insanların sigorta kartlarının bir kopyasını çıkarıp ön cam değişimi için bilgilerini alabilir misin?"

"Elbette, merhaba! İçeri buyurun." Masasının önündeki tozlu sandalyeleri işaret etti, gerçi ikisi de kahverengi karton kutularla doluydu. "Şunları yolunuzdan çekin."

Bize söyleneni yaptık ve oturduk. Biz oturduktan sonra o da aynı şeyi yapıp sandalyesine oturdu ve adam tek kelime etmeden arkasını dönüp odadan çıktı. "Tamam, ön camınızın değişmesi gerektiğini söyledi, değil mi? Sizin için şu evrak işlerini halledelim. Sigorta kartınız yanınızda mı?"

Ryan uzun zamandır elinde tuttuğu kartı ona uzattı ve o da sandalyesinde dönerek arkasındaki büyük ve gürültülü fotokopi makinesinde bir kopya çıkardı. Kartı Ryan'a geri verdi ve bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "İkinizi daha önce buralarda görmemiştim. Kasabada yeni misiniz yoksa sadece geçiyor muydunuz?"

"Buradan çok uzak olmayan bir kulübede kalıyoruz. En yakın kasaba burasıydı."

Yüz ifadesi daha da ısındı. "Oh, bu çok hoş. Evet, buralarda çok şirin küçük kulübelerimiz var. Onlar için de çok güzel, huzurlu bir bölge. Gezilecek yerlerin çoğundan çok uzak değil, ama kendinize biraz yer açabileceğiniz kadar da uzak, değil mi? Küçük, tatlı bir kaçamak. Bu harika. Geldiğiniz için teşekkür ederiz. Yeni işlere her zaman minnettarız."

"Evet, bölgenin tadını çıkarıyoruz," dedi Ryan.

Ben konuştum. "Ani olmak istemem ama arabayı bugün tamir ettirebilecek misiniz? Ya da en azından bu hafta? Adam camcınızın Salı günleri geldiğinden bahsetti ama tamir için önümüzde biri olduğunu söyledi. Sırayı bozmaya çalışıyormuşum gibi görünmek istemem ama Cumartesi günü saat on birden önce yola çıkıp eve dönmemiz planlanıyor ve araba hala tamir edilmezse ne yapacağımızdan emin değilim. Birkaç saat uzakta yaşıyoruz, bu yüzden geri dönmek bizim için gerçekten işe yaramaz..."

Ne söylemeye çalıştığımdan emin olamadığım için sözümü yarıda kestim. Belki duyarsız gibi görünüyordum ama stres seviyem inanılmaz derecede yüksekti ve her şey yolundaymış gibi davranmaktan yorulmuştum.

"Bunun ne kadar stresli olabileceğini anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı salladım. "Evet. Özür dilerim. Sanırım sadece en iyi seçeneğimizin ne olduğunu düşündüğünüzü sormaya çalışıyorum, böylece her iki şekilde de düzenlemeler yapmaya başlayabiliriz."

Kadın gülümsedi ve ön dişindeki kırmızı ruj lekesini fark ettim. "Özür dilemene gerek yok, tatlım. Kesinlikle anlıyorum. Cam tamiratımızı yapan Tony, hafta boyunca ihtiyacımız olan her şeyi getirme konusunda genellikle iyidir" -konuşurken başını salladı- "eğer

Başka bir programı var ve sadece belirli bir süre burada kalabilir. Buraya gelmeden önce programını kontrol etmek için onunla temasa geçebilirim ve sonra, eğer bugün sizi bitiremezse, hafta sonuna kadar onu geri getiririm, böylece ikinizin planlandığı gibi Cumartesi günü eve gidebileceğinizden emin oluruz. Sorun olur mu?" Eline bir kalem aldı. "Cumartesi on birden önce demiştin, değil mi?"

"Evet, bu doğru. Ama tercihen daha erken."

"Ah, evet, elbette." İki kez altını çizerek not aldı. "Bugünlerde her şeyi yazmak zorundayım. 'Anne beyni' derler." Kıkırdadı.

Rahat bir nefes aldım. "Çok teşekkür ederim."

Genişçe sırıtarak teşekkürü elinin tersiyle itti. "Oh, lütfen. Benim için bir zevk. Arkadaşlarınız buralara gelirse onları bize göndererek teşekkür *edebilirsiniz*."

"Kesinlikle yapacağız," dedi Ryan.

"Sigortanızdan geri dönüş aldığımızda sizi arayıp bilgi vermeyi ve daha sonra da teslim almaya hazır olduğunda tekrar aramayı planlıyoruz. Sizin için uygun bir telefon numarası var mı?"

Ryan ezberden okudu ama sonunda sözünü kestim. "Gerçi kaldığımız yerde telefon çekmiyor, bu yüzden arama gerçekleşmez. Belki de telefonun çektiği bir yere gidip yarın ve eğer daha erken olmazsa Cuma günü tekrar arayıp kontrol etmeyi planlayabiliriz. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için?"

"Ah, doğru ya!" Dilini şaklattı ve parmağıyla çenesine vurdu. "Bu işleri biraz daha karmaşık hale getiriyor, değil mi? Evet, sanırım bu iyi olur." Masanın üzerinden bir kartvizit uzattı, Ryan da aldı, gerçi telefon numaralarını zaten biliyorduk. "Ama arabayı nasıl kullanacaksın? Seni eve bırakıp döndürebilecek biri var mı?"

Ryan, "Hayır, bir araba kiralamamız gerekecek," diye cevap verdi.

Kararsız görünüyordu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama korkarım buralarda bir taksi *ya da* araba kiralama yeri bulmakta zorlanacaksınız. Çoğu kişi onları gezdirebilecek birini tanıyor. Her neyse, bir şeyler bulmaya çalışırken burada bekleyebilirsin."

Ryan bana baktı ve onun da benimle aynı paniği hissettiğini biliyordum. Ne yapacaktık? Gerginliği hissetmiş gibi görünen kadın ayağa kalktı.

"İkinize konuşmanız için bir dakika veriyorum, bu arada ben de dışarı çıkıp sigorta talebi için hasarın birkaç fotoğrafını çekeceğim. Hiç sorun olmaz.

İhtiyacınız olursa sizi evinize bırakacak birini bulabiliriz. Hatta iş bittiğinde bırakılmasını bile ayarlayabiliriz. Tabii ki, bu sizi kulübede mahsur bırakır ve ihtiyacınız olduğunda şehre gitmenin bir yolu yoktur, bu yüzden bunun uygun bir seçenek olmadığını anlıyorum. Sadece konuşun. Hemen döneceğim."

Bununla birlikte, elinde cep telefonuyla odadan kayboldu ve bizi yalnız bıraktı. "Nasıl bir kasabada taksi olmaz ki?" Ryan kaşlarını çatarak sordu.

"Ne yapacağız? Buradan ayrıldıktan sonra karakola gidip şerifle konuşmamız gerekiyor."

Başını iki yana salladı. "Şu anda önceliğimiz bu değil Grace. Sanırım daha büyük sorunlarımız var. Şerif olanları anlattığımızda çok endişeli görünmedi ve sigorta da muhtemelen hasarı karşılayacaklarını söyledi. Polise gitmemiz gerektiğini ya da bu noktada bunun bir seçenek olacağını sanmıyorum."

Telefonunu çıkardı, göremediğim bir internet aramasında geziniyordu. "Etrafı arayıp ne yapabileceğimizi öğreneyim."

Kalbim sıkıştı ama tartışmaya cesaret edemedim. Faydası yoktu.

On dakika sonra Andrea geri döndü. "Sanırım haberler iyi değil?" diye sordu yüzümüzdeki ifadeyi okuyarak.

"Buraya yakın bir yerde araba teslim edebilecek kimseyi bulamıyoruz. Yani, böyle bir şey olduğunda buradaki insanlar ne yapar?"

"Burası küçük bir kasaba," dedi sempatik bir şekilde. "Komşularımızı, dostlarımızı ararız. Büyük şehirlerin sahip olduğu kaynaklara sahip değiliz ama çok fazla yüreğimiz var." Avucunu göğsüne bastırdı. "Endişelenmenizi istemiyorum, tamam mı? Şerifi arayacağım ve sizi eve bırakacak birini ayarlayıp ayarlayamayacağını soracağım. Sonra da tamir edilir edilmez arabayı size teslim edeceğiz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Bilmiyorum..." Ryan bir anlık sessizlikten sonra şöyle dedi. "Oraya kadar arabasız gitme fikri hoşuma gitmiyor."

Dudaklarını büzdü. "Seyahatinizin bu yüzden iptal olması fikrinden nefret ediyorum. Tony'nin ön camı bugün tamir etmeyi kabul etmesini sağlayabilirsem ne olur? O zaman ya bu akşam ya da sabah ilk iş olarak size geri getirebiliriz. Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

Ryan bana baktı, ben de dudağımı çiğnedim. "Bilmiyorum. Bunu kimin yaptığını hâlâ bilmiyoruz. Ya bize zarar vermek isteyen biriyse ve

Orada arabasız mı kaldık?"

Kadın keskin bir nefes çekti. "Sence biri bunu bilerek mi yaptı?"

"Hayır-" Ryan söyledi.

Aynı anda, "Belki-" dedim, durakladık ve bana bakıp başını salladı. Ben devam ettim. "Kesin olarak bilmiyoruz ama bir şüphem var. Ön camımıza çarpan taşın üzerinde "*run*" kelimesine benzeyen bir yazı vardı.
-"

"Ne dediğinden emin değiliz. Hatta öyle olup olmadığını bile bilmiyoruz. bir şey *söylemedi*. Elimde tuttuğum için bulaşmıştı," diye ekledi Ryan.

Onu görmezden gelerek devam ettim. "Ve dün ormanda bir adamla karşılaştık. Evsiz olduğunu düşünüyoruz ama emin değiliz. Daha sonra onu kulübemizi izlerken gördüğüme yemin edebilirim. Ormandan. Ve sonra verandamıza bırakılmış gerçekten ürkütücü bir kitap vardı..."

"Aman..." diye ciyakladı. "Bu endişe verici. Arabanız olmadan neden dışarıda olmak istemediğinizi anlayabiliyorum. Polisi aradınız mı?"

"Bu sabah Şerif Ritter tarafından kenara çekildiğimizde oraya gidiyorduk. Buraya gelip arabayı tamir ettirmemiz gerektiğini söyledi, böylece bize ceza kesmek zorunda kalmayacaktı. Aslında iyi olduğumuzdan emin olmak için bizi buraya getirdi. Bundan sonra onunla karakolda konuşmayı planlıyorduk," dedi Ryan. "Ama arabamız olmadan..."

Pencereden dışarı baktı. "Bu onu neden daha önce gördüğümü açıklıyor. Şerif Ritter'ı arayıp uğrayıp uğrayamayacağını sorayım. O zaman olanları rapor edebilir ve aynı anda eve dönebilirsin. Muhtemelen sabah kahvesi için caddenin yukarısındaki kafeye uğramıştır. Buraya dönmesi zaman almayacaktır."

"Onu bizi kulübeye geri götürmek zorunda bırakmaktan nefret ediyorum," dedi Ryan nefesinin altından, boynu kıpkırmızı kesilmişti. Yardım istemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Andrea gözlerini bana kilitledi, belli ki güvenliğimiz için endişeleniyordu. Başka ne seçeneğimiz vardı? Hiçbirini göremiyordum. Her zaman bir şeyleri kendi başına düzeltmek istiyor, yardım istemeyi reddediyordu. Belki de bu bir erkek meselesiydi, herhangi bir zayıflık belirtisi göstermekten korkuyordu, ama bu kesinlikle çileden çıkarıcıydı.

"Oh, saçmalık. Bu ona yapacak bir şeyler verir. Bu kadar yavaş bir kasabada sıkılması kaçınılmaz." Çoktan telefonunu tuşlamaya başlamıştı. "Siz ikiniz yerinizde kalın. Ona endişelerinizi anlatırsınız, sonra da eğer tatile devam etmek istiyorsanız, sizi kulübenize geri götürüp götüremeyeceğini sorarım.

Sonrasında da. Bir taşla iki kuş." Göz kırptı ve bizi sessizce oturmaya bırakarak odadan çıktı.

Ryan hâlâ itiraz etmek istiyormuş gibi görünüyordu ama tek kelime etmedi. "Bana kızgın mısın?" Sesimi alçak tutarak sordum.

Şaşırmış görünüyordu, elini kucağıma götürdü ve kalçamı sıktı. "Tabii ki hayır. Bunu neden sordun ki?"

"İlk etapta polise gitme konusunda emin olmadığını biliyorum. Seni zorluyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum, sadece en azından bu konuda ne düşündüklerini görmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Burnundan hava üfledi, ağzı bir taraftan içeri çekildi. "Biliyorum. Muhtemelen haklısın. Sadece her zaman aptalca bir şeyle zamanını boşa harcamaktan endişeleniyorum."

"Bu onun işi Ryan. Ve bu bizim hayatımız olabilir."

Gülümsemesi patronluk taslıyordu ve aşırı dramatik olduğumu düşündüğü belliydi, ama tartışmadı. Onun yerine, "Bakalım ne diyecek?" dedi. Başımı salladım, daha fazla sinirlenmeden bu konuda daha fazla konuşamazdım, bu yüzden bekleyişimizin geri kalanını tamamen sessizlik içinde geçirdik.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra kapı yeniden açıldı ve Şerif Ritter elinde kırmızı kâğıttan bir fincan kahveyle yeniden göründü, Andrea da hemen arkasındaydı. Bize sıcak bir Çekilde gülümsedi, ama yine de hemen fark ettiğim çekingen bir yapısı vardı. Biz yabancıydık. Bize güvenmiyordu.

"Merhaba. Sizi tekrar görmek güzel. Andrea bana ormanda bir adamla" - boğazını temizledi ve ona baktı- "karşılaştığınızı söyledi. Ve bunun kırılan ön camınızla bağlantılı olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Ryan koltuğunu düzeltti. "Evet, efendim." Şerifle yüzleşmek için ayağa kalktı. "Gördüğünüz gibi, kulübemizin yakınındaki ormanda yürüyüşe çıktık ve orada... şey, dediğiniz gibi, ormanda bir adam vardı. Bir çadırı ve birkaç temel eşyası vardı... Evsiz olduğunu düşündük, bu yüzden ona birkaç malzememizi, yiyecek ve içecek bir şeyler alabilmesi için suyu süzen bir pipet verdim."

Ryan boğazını temizledi ve ellerini pantolonunun üzerinde gezdirdi. "Eve döndüğümüzde karım onu kulübemizin dışındaki ormanda gördüğünü düşündü ama emin olamadık. Ama gecenin ilerleyen saatlerinde kulübemizin dışında sesler duyduk ve karım kapının dışında bir gölge gördüğünü düşündü. Ayı olabileceğini düşündük ama verandada bir kitap bulduk. Belki de zaten o r a d a y d ı ve biz bir şekilde gözden kaçırmıştık. Küçük ve karanlıktı.

ve neredeyse karşılama paspasının arasına karışmıştı, ama içinde şöyle bir not vardı..."

Bana doğru baktı. "Neydi o? *Janie*... Sanırım? 'Janie öldü ve sırada sen varsın' ya da onun gibi bir şey. Sonra bu sabah ön camımıza bir taş atıldı... Orada ne olduğunu gördün. Taşın üzerinde 'kaç' yazıyor gibi görünen mavi bir boya vardı ama emin olamadık."

Beş dakika önce deli olduğumu düşünen biri için, olayları olduğu gibi anlatmaya fazlasıyla hevesli görünüyordu.

Şerif kahvesinden bir yudum alarak başını salladı. Not falan almıyordu. Bu normal miydi? "Pekala, bu durumdan payınıza düşeni almışsınız gibi görünüyor. Kasabanın etrafındaki ormanlık alana sığınan birkaç evsiz var. Genelde barışçıl davrandılar." Tekrar Andrea'ya baktı. "Herhangi bir soruna yol açtıklarına dair bir rapor almadık." Andrea başını sallayarak onayladı. "Tam olarak nerede kalıyorsunuz?"

"Dolly's Drive ve Overlook Lane'de bir kulübedeyiz," dedi Ryan. "Yolun çok dışında. Gerçekten tenha."

ġerif Andrea'ya baktı, ikisinin de yüzü birkaç derece daha soluklaĢmıĢtı. "Ġki otuz bir mi?" diye sordu. Evin numarası buydu.

Hep birlikte başımızı salladık. "Bunu biliyor musun?" Ryan sordu.

Onaylamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne yazık ki biliyorum. Bu da olanları açıklıyor. Cinayet kulübesinin geçmişini bildiğinizi varsayıyorum?"

"*Cinayet* kulübesi mi?" Ryan sordu, sözleri kollarımı ürpertti. "Eğer bana kaldığınız yerin orası olduğunu söyleseydiniz
Sana muhtemelen olan şeyin bu olduğunu söylemiştim," dedi Andrea.

Başımı salladım. "Sen neden bahsediyorsun?" Ryan bana şaşkınlıkla baktı.

"Kaldığınız kulübenin tarihini biliyorsunuz, değil mi?" Şerif Ritter sordu.

"Hayır," dedik hep bir ağızdan.

Derin bir iç çekerek arkasına, uzak duvara dayalı sandalyede bir yığın kutunun durduğu yere baktı. Onları koltuktan kaldırıp oturdu ve Ryan'a da aynısını yapmasını işaret etti. Ryan oturduğunda şerif hikâyesini anlatmaya başladı, yüzü ciddiydi.

"Bunu size söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama kaldığınız kulübenin çok korkunç bir geçmişi var. Orada iki ayrı cinayet işlendi ve biz henüz

sorumlu kişiyi yakalamak için." Yüzlerimizdeki şaşkınlığı görünce öne doğru eğildi ve güven verici olmaya çalıştı.

"Şimdi, çok fazla endişelenmenizi istemiyorum. Cinayetler yıllar önce işlendi. Uzun zamandır orada şiddet içeren bir şey olmadı ama pusuda bekleyenlerden payımıza düşeni alıyoruz. Bir sürü... onlara ne diyorlar, *korkutucu turistler* mi?"

Andrea onu "Karanlık turistler," diye düzeltti.

Bunu duymuştum. Ryan ve ben yakın zamanda onlar hakkında bir Netflix belgeseli izlemiştik.

Şerif yüzünü buruşturdu. "Doğru, karanlık turistler. Kulübeyi kiralayıp ne kadar dayanabileceklerine bakıyorlar. Çoğu kalıcı olmuyor. Ne yazık ki, bazı yerel gençler sarhoş olmak için yakındaki ormanı kullanmaya başladı. Bu bir süredir izlediğimiz bir şey, ancak hiçbir zaman şiddet içeren bir şey yapmadılar. Dün gece işlerin biraz kontrolden çıktığını söyleyebilirim ve bunun için üzgünüm." Durakladı.

Ryan bana bakarak, "Bu, kitabın neden bir okul kütüphanesinden alındığını açıklıyor," dedi. "Dediğim gibi sadece bir grup çocuk vardı."

Şerif başını salladı. "Size bunu yaptıkları için üzgünüm. Buradaki çoğu insan dost canlısıdır, ama dediğim gibi... gençler arada sırada hepimizi zorlar. Yine de kulübenin geçmişini bilmediğinize üzüldüm ve açıkçası şaşırdım. İnternette tarihçeyi içermeyen bir ilan bulmanın daha zor olacağını tahmin ediyordum."

Elini alnında gezdirerek inledi. "Tahmin edebileceğiniz gibi sahibi bundan faydalanıyor. Çoğu ilanda bu isimle*, cinayet kulübesi* olarak anıyor, gerçi ondan durmasını istedim."

Kollarımı kendime doladım ve kollarımdaki tüyleri ovmaya çalıştım. "Sence tehlikede miyiz? Beklemek yerine şimdi eve dönmeli miyiz?"

Şerif sandalyesinde geriye yaslandı, cevap vermekte tereddütlü görünüyordu. "Oh, hayır. Ben öyle demezdim. Gitmenizin gerekli olup olmadığını bilmiyorum. Bir devriye aracıyla bölgeyi gençler ve gördüğünüzü söylediğiniz adam için izletebilirim. Büyük ihtimalle bir kerelik bir şeydir. Dediğim gibi, yıllardır orada şiddet içeren bir şey olmadı. Ama eşek şakalarından ve kabadayı gençlerden payımıza düşeni alıyoruz. Özellikle de sonbahar yaklaştıkça ve Cadılar Bayramı yaklaştıkça." Gözlerini devirdi. "Bütün kaçıklar o zaman ortaya çıkıyor, değil mi?"

Yanıt vermeden yutkundum, kendimi güvende hissetmiyordum. Ryan elime uzandı ve nazikçe sıktı. "Bunu bizim için kontrol etmenizden memnun oluruz Şerif. İçimizin rahat etmesinden başka bir şey için değilse bile."

"Memnuniyetle. Andrea seni oraya götürecek birine ihtiyacın olduğunu söyledi. Oradayken bölgeyi kontrol edebilirim, şüpheli bir şey ya da kimse var mı diye bakabilirim, sonra da bölgenin temiz kaldığından emin olmak için akşam karanlığında tekrar birini gönderirim. Sabah ilk iş olarak da arabanızı teslim edip sizleri rahatlatırız."

Dramatik bir şekilde dizini sıvazladı. "Kasabamıza dostça bir karşılama yapamadığınız için üzgünüm ama umarım bunu hemen düzeltebiliriz."

Gülümsedi, sonunda ayağa kalktı ve yanıt beklemeden başını bize doğru eğdi. "Ben dışarıda arabamın yanında bekleyeceğim, böylece siz de işinizi bitirebilirsiniz, tamam mı?"

Ryan bana bakmadan önce, "Teşekkür ederim efendim," dedi. Belli ki saklamaya çalışsa da yüz ifadesinde endişe vardı.

Şerif odadan çıktığında Ryan yutkundu ve benimle göz temasını keserek tekrar Andrea'ya baktı. "Bu beklenmedik bir şeydi." Gülüşü tedirgindi.

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?" Ona sordum. "Cinayetleri yani."

"Bir süre için büyük bir haberdi," dedi karnını ritmik bir şekilde ovuşturarak. "Kulübe yıllardır kiralık bir mülktü, en azından ben hayatta olduğum sürece. Ama tüm bunlar yaklaşık yirmi yıl önce oldu. Bir kız, sanırım daha gençti... misafirler geldiğinde cesedini buldular. O... şey, onu bahçeye gömmeye *çalışmışlar* ama iyi bir iş çıkaramamışlar. Sonra yağmur yağdı..."

Andrea ürperdi ve anlattıkları karşısında boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Kazı yaptıklarında arazide başka ceset bulamadılar ve açıkçası şüphelendiklerini bile hatırlamıyorum. Bir sonraki çok geçmeden oldu... Yaşlı bir kadındı." Kirpiklerini kırpıştırarak dramatik bir şekilde iç çekti. "Muhtemelen şimdi benim yaşıma yakın, ama o zamanlar yaşlı görünüyordu. Onunla ilgili çok fazla şey hatırlamıyorum ama evde bulunduğunu biliyorum."

Boşluğa bakarken gözleri periliydi. Gözlerini kırpıştırarak trans halinden çıktı ve bize sertçe gülümsedi. "Şerifin dediği gibi, bu uzun zaman önceydi. Eminim artık endişelenecek bir şey yoktur," dedi.

Ama aslında hiç de emin görünmüyordu. O zaman hiçbirimizin hiçbir şeyden emin olmadığını biliyordum. Endişelenecek bir şey olmaması ihtimali çok zayıftı.

OceanofPDF.com

11 RYAN

Kulübeye dönüş yolculuğumuz Şerif Ritter'ın bize kasabanın tarihini, ailesinin oraya bir asır önce geldiğini ve hiç ayrılmadığını anlatmasıyla geçti. Kulübeden çok az bahsetti, bu beni çok rahatlattı. İyi olacağımız, katilin çoktan gittiği, dün gece sadece bir şakanın kurbanı olduğumuz ve bu bölgenin normal şartlar altında son derece güvenli olduğu konusundaki ısrarı ancak yolculuğun sonunda, kısa bir süre önce girmekten heyecan duyduğum uzun, tenha araba yoluna yaklaştığımızda geldi. O zamandan bu yana sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

"Her neyse," dedi arabayı yola çektiğimizde. Aracının dikiz aynasından bize baktı, arka koltuktan aramızdaki parmaklıklar görüşümü çok az engelliyordu. "Demek istediğim, her zaman bunun bir seri katil olduğunu ve bir süreliğine bizim bölgemize uğradığını düşünmüşümdür. Cinayetler üç yıldan kısa bir süre arayla işlendi. İkisi de kadın. O zamandan beri bir şey yok. Sanırım her ne sebeple olursa olsun bir süreliğine bizim bölgemize geldi ama o zamandan beri buradan ayrıldı. Tamamen güvende olduğunuza inanmasaydım sizi geri getirmezdim, buranın hala kiralanmasına izin vermezdim."

"Teşekkür ederim," dedim yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle. Sadece konuşmayı kesmesini diledim. "Ve beni bıraktığın için tekrar teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti," dedi ve arabayı kulübenin önünde durdurdu. Motoru kapattı ve arabadan indi, dışarı çıkabilmemiz için kapımı açtı. Grace tüm yolculuk boyunca kolumu bırakmamıştı. "Etrafta bir tur atacağım, her şeyin normal göründüğünden emin olacağım ve eğer normal olmayan bir şey varsa seni uyaracağım." Ormana doğru baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ararsın, tamam mı?" Cebinden bir kartvizit çıkardı. Bunun yerel bir Meksika restoranının kartviziti olduğunu hemen anladım. Şerif onu çevirdi.

arabasına dayadı ve bir telefon numarası not edip bana uzattı. Kalemini tekrar cebine soktu ve bana baktı. "Kendine iyi bak, duydun mu?"

Başımı salladığımda tenimi bir ürperti kapladı ve Grace'in bana daha sıkı sarıldığını hissettim. Yerdeki maviye boyanmış kayayı işaret etmeden önce elini ovuşturdum. "Gitmeden önce, ön cama fırlatılan taş var. Eğer parmak izi ya da başka bir şey için götürmen gerekirse... bilmiyorum."

Şerif bana gülümseyerek kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu ama taşı almak için hiçbir harekette bulunmadı. "Teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım." Bununla birlikte ormana doğru döndü. "Ben gitsem iyi olur, siz de işinize dönün." Kulübemizi çevreleyen ormanın kenarında kayboluşunu izledik, belli ki kelimenin tam anlamıyla korkmamıştı.

Grace'i kulübeye doğru çektim, şifreyi girmek için parmaklarımı tuş takımına soktum ve ikimizi de aceleyle içeri soktum. İçeri girdiğimizde, bir nefes alarak sürgüyü hızla çevirdim. "Bu kilitli kalacak," diye onu uyardım ama belli ki bunu söylememe gerek yoktu. Kollarıma düştü, vücudu ani hıçkırıklarla titriyordu, sanki aniden patlayan bir baraj gibiydi. Üzülmeme izin veremezdim. Onun için güçlü olmalıydım. "Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Islak gözlerini silerken başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Burayı nasıl bilmezsin? Listede geçmişi hakkında hiçbir şey yazmıyor muydu?"

Kandırılmış gibi hissederek başımı salladım. Normalde, bir yer ayırttığımda, Google'da ve sosyal medyada, sahibinin sitesinde olmayan herhangi bir resim, gönderi veya bölge için suç raporu bulup bulamayacağımı görmek için zaman harcadım. Kötü yorumları gizlemenin ne kadar kolay olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Yine de bu kez, Everleigh'in bana buranın mükemmel olacağını söylediği zamanki tavsiyesine güvenmiştim. Araştırmak için çok uzun zaman harcamak ve böyle harika bir fırsatı kaçırma riskini almak istemedim. "Hiç sanmıyorum. İyi yorumlar vardı ve resimler çok güzeldi; fiyatı da daha iyi olamazdı."

"Artık nedenini biliyoruz." Alay etti.

"Everleigh bana bu ilanı gönderdi. Buranın mahremiyetini ve inzivasını seveceğinizi söyledi. Ben sadece ihtiyaçlarınızı göz önünde bulundurarak sizin için iyi bir şey yapmaya çalışıyordum. Geçmişi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok özür dilerim Grace. Seni rahatlatacak bir yer bulmaya çalışıyordum ve..."

"Ve bize bir cinayet kulübesi ayırttın," dedi, yüzü bir an için ciddileşti, sonra dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Aman Tanrım, onu öldüreceğim. Önerisinin ne kadar kötü olduğunu duyana kadar bekle." Güldü. "Bahse girerim ne yaptığının farkında bile değildir."

O zaman ben de güldüm, neden güldüğümüzü bilmiyordum ama bir şekilde stres atmak iyi geldi.

"Neden sordun ki?" diye sordu kahkahaları sakinleştiğinde.

"Ben yapmadım," dedim. "Bana bu yerin linkini içeren bir e-posta gönderdi ve bir tatile çıkmayı planladığımızdan bahsettiğini ve Stanley'i tutmasını istediğini söyledi. Daha önce bir yer ayırtmamış olsaydık bu kulübenin senin için mükemmel olacağını düşündüğünü söyledi. Yapmamıştım ve tam da ihtiyacın olan şey olduğu konusunda onunla hemfikirdim. Bu fiyata bu kadar tenha ve güzel bir yer bulamazdım. Hâlâ müsait olduğuna inanamadım."

"Hiç şaşırmadım." Şakağını ovuşturdu. "Mükemmel, değil mi? Tam on ikiden vurdu, değil mi?" Tekrar güldü. "Ona söyleyene kadar bekle..." Başını sallayarak gergin bir şekilde dudağını çiğnedi.

"İyi misin?"

Başını salladı ve sonra başını salladı. "Olmaya çalışıyorum."

Odanın karşısındaki, ağaçların tepelerine bakan pencerelerden dışarı baktım. "İstersen gidebiliriz."

"Kelimenin tam anlamıyla yapamayız," diye belirtti.

"Yarın demek istedim. Andrea arabayı ya bu akşam ya da yarın sabah geri alacağımızı söyledi. Alır almaz yola çıkabiliriz."

"Bu senin için balayını mahvetmek olur mu?" Gözleri yine yaşlarla doldu.

"*Hayır,*" dedim hemen. "Hayır, elbette olmaz. Tatlım, nerede olduğumuz ya da ne yaptığımız umurumda değil. Seninle olduğum sürece iyiyim." Başını, sonra alnını ve burnunu öptüm, dudaklarına doğru ilerledim. Serin gözyaşları yanağıma değdi ve öpücüğümün derinliklerine dalarken kollarının boynuma dolandığını hissettim.

Kilitlenmiş dudaklarımıza rağmen gülümsememi gizleyemeyerek yüzünü kavradım. Sıcaklık, sadece onun dokunuşunun gerçekleştirebileceği bir şekilde vücuduma yayıldı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, heyecandan sertleştiğimi hissederken bedenimi onunkine bastırdım.

Yumuşak bir iç geçirdi ve ellerimi beline indirerek onu tezgâhın üzerine yatırdım. Bacakları belime dolandı ve gömleğini başının üzerine kaldırarak köprücük kemiği boyunca ve göğüslerinin arasında öpücüklerimi gezdirdim. Bir önceki anın adrenalini bedenlerimizden akıp gidiyordu ve kendimi heyecan ve arzuyla dolup taşarken hissediyordum.

Onu istedim. Ona ihtiyacım vardı. Hiçbir şey bu kadar net olmamıştı. Sonra sütyenini yırttım, yüzümü göğsüne bastırdım ve kokusunu içime çektim. Başını geriye attı ve dilim göğüs ucuyla buluştuğunda daha yüksek bir iç çekiş çıkardı. Sonra onu yakaladım, tezgâhtan alıp odanın öbür ucuna koştum, yatak odasına doğru beceriksizce ilerlerken ağzım yine onun ağzındaydı. Daha fazla bekleyemezdim. Hayatımızın geri kalanında onunla her şekilde ilgileneceğimi bilmesini istiyordum ve bunu kanıtlamak için en sevdiğim yol buydu.

İşimiz bittiğinde birlikte uzandık; çarşaflar birbirine karışmış, bacaklarımız hâlâ iç içe geçmişti. Parmakları saçlarımda geziniyordu, kokusu hala dudaklarımdaydı. Bütün gün orada yatabilirdim.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı, sesi yumuşaktı, neredeyse bir rüya gibiydi. O ana kadar uykuya daldığımı fark etmemiştim.

Bir süre sonra gözlerim açıldı. "Bir şey mi dedin?" Bu bir rüya mıydı?

"Eve gitmek istiyorum Ryan," diye fısıldadı yine, hâlâ saçlarımla oynuyordu.

Bir elimi çıplak karnında gezdirdim. "O zaman eve gidelim."

"Planladığın şey bu olmadığı için üzgünüm."

"Ben de," diye itiraf ettim. "Ama bu konuda endişelenmektense güvende olmamızı tercih ederim. Başka bir zaman ikinci, *hatta daha sonraki* bir balayına çıkabiliriz." Güldüm, onun da katılmasını sağlamaya çalıştım.

"Beni her zaman koruduğun için seni seviyorum."

Sözleri vücuduma yeni bir sıcaklık gönderdi -gurur. Tek istediğim buydu. Onu korumak. Ona bakmak. Onu sevmek. "Her zaman seveceğim," diye yemin ettim. Bir yemin. Tıpkı altı ay önce yaptığımız gibi. Tanrım, onu o kadar çok seviyordum ki neredeyse canım yanacaktı.

"Stanley bizi gördüğüne çok sevinecek," dedi.

"Seni onunla paylaşmaya geri dönmem gerekecek." Başımı göğsüne yasladığım için göremese de yüzümdeki gülümseme kayboldu.

"Bir gece daha bana sahip olacaksın." Elleri saçlarımda yavaşladı, hareketleri açıklanamaz bir şekilde aniden şehvetli oldu. "Bundan faydalanmayı planlıyorum," dedim derin bir kıkırdamayla, ellerini saçlarımda gezdirerek. parmağını göbek deliğinin etrafında dolaştırdı. "Oh, biliyorsun, değil mi?"

"Mhm." Göğsünün üst kısmını öptüm. "En azından birkaç kez."

"Dört gözle bekliyorum." Tekrar güldü. Nadiren duyduğumu hissetmeme rağmen onun kaygısız kıkırdamasını seviyordum. Çoğu zaman tedbirli ve temkinli davranırdı ama ben onun benimleyken gardını indirdiği anlar için yaşardım. Mutlu olduğu ve korunduğu anları. Şimdi olduğu gibi. Bunu yaptığımı fark ettiğimde göğsümde bir gurur kabarması hissettim. Onun korkularını yok etmiştim. Onu mutlu etmiştim. "Ryan?" sesi yine yumuşaktı ama bu kez endişeyle doluydu.

"Hm?" Kaşlarım çatılmış bir halde ona baktım. "Neden polise gitmek istemedin?"

Yutkundum, vücudum aniden soğudu. Ona söyleyemezdim. Gerçeği asla öğrenemezdi. Pencereden dışarı baktım, güneş evin üzerinden geçmiş ve kör edici bir parlaklıkla penceremizden içeri süzülüyordu. Doğrulup ona baktım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Araba hakkında polisle konuşmak istemiyor gibiydin... Bir nedeni var mı?" Gözlerinde tam olarak anlamlandıramadığım bir şey vardı. Ne biliyordu? *Onu* değil tabii ki. Bunu bilemezdi.
Kimse yapmadı. Ama bir şey...

"Sadece zamanlarını boşa harcamak istemedim, sanırım. Sana söylediğim gibi." Yerdeki pantolonuma uzanmadan önce başımın arkasını kaşıdım. Ayağa kalktım ve açıkta kalan vücuduna bakarken pantolonumu giydim. Bana kalsa bütün gün böyle kalırdı. Ama kıyafet giymenin dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım vardı. Konuşmayı olduğu yerden başka bir yöne çekmem gerekiyordu. "Aç mısın?"

Yavaşça doğruldu, yatağın kenarından gömleğini almadan önce kollarını başının üzerine uzattı. Sütyen giymeden gömleğini başına geçirdi ve ardından iç çamaşırına ve şortuna uzandı. Ayağa kalktı ve cevap vermeden onları giydi, ben de onu bırakmak istemediğim halde odadan çıkıp mutfağa doğru yürüdüm.

Dolabı açıp iki şarap kadehi indirdikten sonra "Konudan kaçıyor musun?" diye sordu.

"Hm?" Yüzümü ona döndüm, gözlükler elimdeydi.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun," dedi, sesi tereddütlüydü. "Aramızda sır olmamalı."

Buzdolabından şarap şişesini çıkardım ve henüz öğle yemeği vakti olmasına rağmen kendime bir bardak doldurdum. Eğer bu konuşmayı yapacaksak, alkole ihtiyacım vardı. Hem de çok miktarda.

"Sen neden bahsediyorsun? Bizim sırlarımız yok."

"O zaman polise gitmek konusunda neden bu kadar tereddüt ettiğini bana neden söylemiyorsun?"

"Çünkü bir şey yoksa aptal gibi görünmek istemedim," dedim. Pencereden dışarı, boş yola doğru baktım. "Sanırım durum bu, çünkü şerifin arabası gitmiş."

"Ne?" diye ciyaklayarak dışarı bakmak için kapıya doğru koştu. "Kulübenin etrafındaki tüm ormanı kontrol etmiş olamaz. Yeterince zaman olmadı."

"Yeterince kontrol ettiğine eminim," dedim, şarabımdan bir yudum daha alırken rahatlamıştım. Tanrı'ya şükür başka bir konuya geçecektik.

"İşte orada," dedi Grace, kapıyı kapatarak. Arkamı döndüğümde parmağını bana doğru sallıyordu, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Neden daha fazla endişelenmiyorsun? İnsanların kelimenin tam anlamıyla öldürüldüğü bir odada duruyoruz." Yere baktı ve olayın nerede olduğunu merak ettiğine dair belli belirsiz bir şüpheye kapıldım. "Senden daha fazla endişelendiğimi biliyorum ama yine de endişelenmelisin."

"Endişeliyim," dedim ona. "Elbette endişeliyim. Ama şerif bir şey olmadığını söyledi ve ben ona güveniyorum. Ormanı kontrol etti ve belli ki bir şey bulamadan gitti. Bence sorun yok. Katılıyorum, bildiklerimizden sonra burada daha fazla kalmak istemiyorum. Ev sahibine e-posta gönderip paramın iadesini isteyeceğim. Biz rezervasyon yaptırmadan önce bunu açıklaması gerekirdi. Her iki durumda da, mümkün olan en kısa sürede ayrılacağız. Ama yapabileceğimiz başka bir şey yok ve bu konuda endişelenmek bunu değiştirmeyecek." Şarap kadehini ona uzattım ve tereddütle aldı. "Burada birimizin sakin olması gerekiyor. Ben sadece mantıklı olmaya çalışıyorum."

"Peki ben değil miyim?" diye sordu, sesi öfkeyle titriyordu.

"Demek istediğim bu değil, tatlım." Kızgındı ve haklı olarak kızgındı. Neden böyle bir şey söylemiştim ki? "Sadece ne kadar stresli olabileceğini biliyorum ve bu yükü hafifletmeye çalışıyorum."

"Bunu hep yapıyorsun Ryan. Her zaman ben çok kırılganmışım ve sen de büyük, güçlü bir adam olmalıymışsın gibi davranıyorsun. Bana karşı gerçek olamaz mısın? Korkuyor musun, korkmuyor musun?"

"Yani, *korkmak* biraz güçlü bir kelime gibi görünüyor. *Endişeli*, elbette. Ama şerifin de söylediği gibi gençlerin yapmış olabileceğine inanıyorum. Polise gidip ne düşündüklerini öğrenmek isteyen sizdiniz. Biz de bunu yaptık. Ona her şeyi anlattık ve o da iyi olduğumuzu söyledi. Sadece aptal çocukların yanlış giden bir şaka yaptığını söyledi ki ben de ilk başta bunu söylemiştim. Farklı düşünmek için bir nedenimiz yok. Başka bir şey olması için neden bu kadar zorluyorsunuz?"

"Haklı olsa bile, sadece 'aptal çocuklar' olsa bile, ya bir sonraki taş attıkları kulübenin penceresiyse? Ya içeri girmeye çalışırlarsa?"

"Onlar *genç,* Grace. Suç dehası değiller. Muhtemelen dalga geçiyorlardı ve bir hata yaptılar. Şerifin, geri gelme ihtimallerine karşı alacakaranlıkta ormanı kontrol etmesi için birini göndereceğini söylediğini duydun. Verandanın ışığını da açık bırakacağız. Böylece hala uyanık olduğumuzu düşünürler. Dün gece yapılacak en akıllıca şey bu olurdu. Bir hiç uğruna kendini bu kadar yormaya gerek yok." "Ama mesele de bu. Alacakaranlıkta gelmediler Ryan. Kitapla birlikte, tamam. Ama bu sabah gelmiş olmalılar. Dün gece arabanın alarmı yüzünden hiç uyumadık. Sence gerçekten bir grup Gençler sabahın altısında kulübede parti mi yapıyordu?"

Düşünerek yutkundum. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Aynı fikirde olmadığımız çok açık ama seninle kavga etmek istemiyorum bebeğim. Sadece geceyi atlatıp eve gitmek istiyorum. Korktuğunu biliyorum ama söz veriyorum sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Bu boş bir söz, Ryan. Bana bir şey olmasına izin vermeyeceğine söz veremezsin, bunu sen de biliyorsun. Her şey olabilir. Bir bomba patlayabilir. Bir tetikçi gelebilir. Bir ayı içeri girebilir."

Bu tuhaf öneriler karşısında bastırmaya çalıştığım kıs kıs gülmeme engel olamadım ama gözleri büyüdü ve bunun yanlış bir şey olduğunu anladım. O son derece ciddiydi ve ben duyarsız davranıyordum. Bunun için kendimden nefret ettim.

"Özür dilerim. Sana gülmüyorum. Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Seni olabilecek her şeyden korumak için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylemeliydim. Sabah ilk iş, ya da arabamızı geri getirdiklerinde, buradan gideceğiz. Bunu asla düşünmek zorunda kalmayacağız.

tekrar yer." Omuzları çöktü, hayal kırıklığı mı yoksa rahatlama mı olduğunu anlayamadım. "Seni seviyorum. Sadece kavga etmek istemiyorum," dedim.

Başını salladı ama yanıt vermedi.

"Sen de beni seviyor musun?"

Kaşlarını çattı. "İstediğimi biliyorsun."

Ona doğru uzandım, suratını asarken onu kendime çektim. Bir elimi beline, diğerini şarap kadehime koydum ve mutfağın küçük alanında dans ediyormuş gibi yaptım. Büyük bir rahatlamayla başını omzuma yasladı, kavga bitmiş gibi görünüyordu.

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum," diye fısıldadım, yanağımı başına yaslayarak.

"Umalım da bunu öğrenmek zorunda kalmayalım," diye cevap verdi.

"Asla. Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Gülümsedi ama bu düşünceyle göğsümdeki dehşetin arttığını hissettim, sözlerimdeki gerçeklik onda yankı bulmadı. Bunun olmasına izin vermektense *ölmeyi* yeğlerdim ve bunu bilmesini istiyordum. Ama şu an bu gerginliğimin zamanı değildi, bu yüzden itirafımı yuttum ve söylemek istediğim her şey kafamda tekrarlanırken kendimi sükûnete bıraktım.

Asla ayrılmayacağız.

Bunun olmasına izin

vermeyeceğim.

Yapamadım.

Ölsem daha iyi.

Grace, benim için ne ifade ettiğini bilmiyorsun.

Ne kadar yanıldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

OceanofPDF.com

12 GRACE

Beş saat sonra, birkaç kadeh şarap içmiş, kanepeye kıvrılmış ve televizyonda bir sitcom izliyorduk. Gülmeye ihtiyacım vardı ama dinlemekten vazgeçmiştim. Bunun yerine, akşamı pencereden dışarıdaki her hareketi izleyerek ve her gürültüyü dinleyerek geçirdim. Şarap kadehleri beni biraz gevşetmeye yardımcı olmuştu ama yine de endişem tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi.

Ev, ormandaki adam ve araba hakkında endişelenmenin yanı sıra, umutsuzca ihtiyaç duyduğum şeyi nasıl dile getireceğimi bulmaya çalışıyordum. Çıkmaya başladığımızdan beri, nişanlandığımızdan beri ve evlendiğimizden beri yapamadığım şeyi. Gerçeği bilmesi gerekiyordu ama ben bir türlü söyleyemiyordum.

Gerçekten neyi değiştirecek? Ne fark edecek?

Benim için hiçbir şey. Ama onun için belki de her şey. Birkaç saat önce hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermeyeceğine, bensiz ne yapacağını bilmediğine yemin etmişti ama bu doğru muydu? Tüm gerçeklere sahip değilken nasıl yemin edebilirdi? Neye yemin ettiğini bilmiyorken.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu düşüncelerimi bölerek.

Gerçeği mi? Gecenin bu saatinde hep düşündüğüm şey. Beni rahatsız eden şey.

Benim cevabım mı? "Pek bir şey yok... Peki ya sen?"

Gülümsedi, o anda dikkati tamamen bana döndü. "Bu gece dikkatin dağınık görünüyor. Tüm bu olup bitenler yüzünden mi yoksa başka bir şey mi?"

"Dikkatim dağılmayacak," diye söz verdim. Ama tabii ki öyleydim.

Hemen cevap vermedi ama gözlerinden bir şeylerin ters gittiğini anladığı anlaşılıyordu. İçimi çektim ve daha önce sorduğum soruyu sordum. Bu sorunun beni istediğim yere götüreceğini umuyordum.

"Haklısın. Biraz dikkatim dağınık. Sürekli daha öncesini düşünüyorum. Polise gitmek istememenin bir nedeni olmadığını, bir şey yoksa onları rahatsız etmek istemediğini söylediğini biliyorum ama başka bir nedeni olmadığına emin misin? Bana her şeyi anlatmıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Anlatacak başka ne olabilir ki? Ne dediğinizi anlamıyorum."

Lafı dolandırıyorduk ve cesaretimi kaybetmeden önce umutsuzca konuya girmem gerekiyordu. Boğazımı temizledim, koltuğumu düzelttim ve sarılmak için önüme bir yastık çektim. "Ryan, konuşmamız gerek ve bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum."

Yüzü kül rengi oldu. "Tamam..." Şarabımdan bir yudum aldım, bardağı boşalttım ve masanın üzerine koydum. Buna sıvı cesaret diyorlardı. Göreceğiz bakalım. "Bugün hakkında mı?"

"Sayılır," dedim belli belirsiz. "Seninle uzun zamandır konuşmak istediğim bir şey var. Ama biraz karışık."

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedi daha da doğrulup. "Beni korkutuyorsun."

"Bana daha önce yirmili yaşlarında pervasızlaştığın için içkiyi bıraktığını söylemiştin," dedim kesin bir ifadeyle. "Ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini hiç açıklamamıştın."

Şaşırmış görünüyordu, konuşma onun için bir anda ortaya çıkmıştı.

"Bunun konuyla ne alakası var?"

Ellerimi birleştirdim. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Size söyledim. Orada bir süre vahşiydim. Çılgın zamanlardı ve ben de tipik yirmili yaşlarında bir çocuktum. Ben sadece... Açıklayamıyorum. Korkunç kararlar verdim, üniversiteyi zar zor bitirdim, gecelerimin çoğunu tanımadığım insanlarla zil zurna sarhoş olarak geçirdim ve günlerimin çoğunu zayıflatıcı akşamdan kalmalıklarla geçirdim. Bir gün uyandım ve kendimi toparlamam gerektiğini fark ettim. Ben de öyle yaptım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, onu inceliyordum. "Öylece mi?"

Teni beklediğimden daha solgundu. Gergindi. Anlaşılır bir şeydi ama onu bu kadar gergin görmek tuhaftı. "Yani, temelde, evet. Neden?"

İçimi çektim, ona karşı hayal kırıklığı hissediyordum. *Neden bana gerçeği söyleyemiyordu?*

Neden bana bunu söyletiyor?

"Aramızda sır olmadığına yemin ettiğini sanıyordum," dedim hayal kırıklığı içinde dudaklarımı bükerek. Eğer bu konuda yalan söyleyebildiyse, kim bilir başka neler hakkında yalan söylemişti.

"Öyle bir şey yok." Alay etti, içkisini bıraktı ve ellerime uzandı. Onları yastığın üstünde birleştirdim.

"Gerçeği biliyorum," dedim sonunda, sesim ancak fısıltıyı aşarken kollarımda ürpertiler dolaşıyordu. Sözlerim aramızdaki havada asılı kalmış gibiydi, patlayıp bizi ayırma potansiyeli olan bir el bombası gibi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Yüzünde tedirgin bir gülümseme belirdi ama bir anda kayboldu. "Ne hakkındaki gerçek?"

"İçkiyi neden bıraktığını biliyorum." Gözlerim yaşardı. "Ne yaptığını biliyorum."

"Ne yaptım?" Yüzünde tam olarak tanımlayamadığım yeni bir duygu vardı. *Öfke*. Ya da bu yüz hatlarında öfkenin nasıl görünmesi gerektiğini tahmin ediyordum. Onunla tanıştığımdan beri bunu çok nadir görmüştüm. Her zaman sakin, her zaman sabırlı olan bu sevgili kocam. "Ne demek istiyorsun?"

"O gece oradaydım. *Seni gördüm*."

Bununla birlikte koltuktan kalktı. Sözlerimdeki gerçeği hissetmiş, ona ne söylediğimi anlamış olmalıydı ama buna inanmak istemiyordu.

"Beni ne gördün?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı bastırmama yardımcı oldu. "Sana daha önce söylemeliydim. Kızgındım ve korkmuştum ve sonra... Seni çok sevdim. Bunu yapmaya çalışmıyordum. Seni sevmeyi planlamıyordum. Ama sevdim. Sevdim. Bu konuşmayı yapmaktan çok korkuyordum ama eninde sonunda ortaya çıkacak ve bunu benden duymanı istiyorum. Sırlardan hoşlanmam. Bunu biliyorsun. Ve birbirimize karşı her zaman dürüst olabilmemizi istiyorum."

Ben de ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Başını sallayarak yavaşça geri çekildi.

"Ne diyorsun Grace?"

"Everleigh'in kız kardeşini biliyorsun,

değil mi?" "Ölü olan mı?"

Sert sözleri karşısında irkildim. "Adı Mariah Sinclaire'di," dedim ona. "Üvey kardeştiler, soyadları farklıydı." Duygularını izledim

adını söylediğimde yüzünde bir ifade belirdi. "İsmi tanıdın, değil mi?"

Çenesi düştü ve anında gözleri yaşardı. "Sen ne-" Bitirmedi. Bir anlamı yoktu. Söylemeye geldiğim şeyi söylemiştim. Bir yıldır söylemeye çalıştığım şeyi. Başını öne eğdi. "Nereden biliyorsun?"

"Ryan, Mariah benim en iyi arkadaşımdı. Üniversiteden beri en iyi arkadaşımdı. Mezun olduktan sonra birlikte yaşamaya başladık, hatta bir süre kitapçıda birlikte çalıştık. O gece birlikte eve yürüyorduk; dairemiz bardan sadece birkaç blok ötedeydi ve hava da iyi olacağını düşündüğümüz kadar güzeldi. İkimiz de içmiştik ama sarhoş sayılmazdık. Bir araba köşeyi çok hızlı döndü, virajın her tarafına savruldu ve o çığlık attı ve beni aşağı itti - beni yoldan çıkarıp güvenli bir yere götürdü - ama kendini kurtaracak kadar hızlı değildi. Anında öldüğünü söylediler ama sonrasında ağladığını duyduğuma yemin edebilirim. Sesinin nasıl çıktığını asla unutmayacağım."

Korkunç sesler aklıma geldikçe ürperdim ve gözümün kenarındaki bir damla yaşı sildim.

"Araba gitmeye devam etti ama neye benzediğini gördüm. Senin aptal 'Balinaları Kurtarın' çıkartmanı gördüm. Hatırladım."

"Anlamıyorum..." O sırada ağlıyordu, tombul gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Polise arabanın neye benzediğini söyledim ama seni asla bulamadılar. Mariah öldü ve katili asla adalete teslim edilmedi." Hatıralar zihnimde canlanırken ona giderek artan bir tiksintiyle baktım. "Neden durmadın? Neden onu kontrol etmedin?" O anda daha sert ağlıyordum, ona bakarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu, uzun zamandır taşıdığım ağırlık nihayet hafifliyordu.

"Lanet *olsun!"* Gözyaşlarını kurulamak için avucunu yüzünde gezdirdi. "Bunu bana neden söylüyorsun? Bunu neden yapıyorsun? Ne istiyorsun? Beni ele mi vereceksin? Beni terk mi edeceksin? Planın bu mu? Benden nefret mi ediyorsun? Çünkü sana söyleyeyim Grace, benden benim kendimden nefret ettiğimden daha fazla nefret edemezsin!"

Kıpırdamadan durdum, gözyaşlarımın yanaklarımda süzülmesine izin verdim. "Hayır, senden nefret etmiyorum ve seni ihbar etmeyi de düşünmüyorum," dedim. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Bu sırrı çok uzun zamandır saklıyorum ve bizi parçalamasına izin veriyorum,

ama artık istemiyorum. Bu parçanı benden saklamak zorundaydın ama artık bunu yapmanı istemiyorum."

Kendimi toparlamaya çalışarak durakladım. Şimdi duramazdım. Ona her şeyi anlatmak zorundaydım.

"Olaydan birkaç ay sonra seni gördüm. O gece ayrıldığımız aynı aptal barda. Tamponundaki çıkartmayı gördüğümde ve arabanın yepyeni bir tampon ve fara sahip olduğunu fark ettiğimde, kim olduğunu ve ne yaptığını anladım. Ama elimde kanıt yoktu. Seni ihbar etmek istedim ama beni kim dinlerdi ki? Polis beni o zamanlar sarhoş, mantıksız bir çocuk olarak görmüştü. Eğer onlara tekrar gideceksem, seni daha iyi tanımam gerekiyordu. Söylediklerimi kanıtlayabilmeliydim. Böylece seni takip etmeye başladım. Seni araştırmaya. Ama hakkınızda daha çok şey öğrendikçe, diğer şeylerin yanı sıra çok zengin olduğunuzu keşfettim."

"Ailem zengin," diye içgüdüsel olarak itiraz etti, öfkeyle burnunu çekti. Tüm zengin çocuklarının, ama özellikle de kocamın söylemeyi sevdiği bir şeydi bu.

"Evet ve ne kadar iyi bağlantıları olduğunu keşfettim - baban bir avukat, Tanrı aşkına. Sonraki hamlelerim konusunda akıllı davranmak zorundaydım. Kulağa çılgınca geliyor ama benimle tanışmana izin vermeden önce seni yıllarca takip etmiştim. O gün bana rastlaman tesadüf değildi. Yaptığın şeyi itiraf etmeni istiyorsam, sana yaklaşmam gerektiğini biliyordum. Ama bu düşünce korkutucuydu. Yani, en iyi arkadaşımı öldürmüştün."

Durdum, kararlılığımı yeniden kazanmaya çalışıyordum. "Bana çıkma teklif ettiğinde hayır demeye devam ettim çünkü odaklanmaya devam etmek istiyordum. Çünkü o zamanlar senden nefret ediyordum ama arkadaşım için adaleti sağlamak adına nefret etmiyormuş gibi davranmak zorundaydım. Yine de sonunda kabul ettim çünkü sana yeterince yaklaşıp lanetleyici kanıtlar bulmaya niyetliydim. En azından hayatını çekilmez hale getirmeyi planlamıştım." İçimi çektim ve birlikte geçirdiğimiz o altı ayı hatırlayarak durakladım. "Ama sonra sana aşık oldum Ryan. Bu hiç mantıklı değil. Olmaması gerekirdi ama oldu."

Hikâyeyi anlatmamı izlerken titriyordu, gözyaşları yanaklarından süzülmeye devam ediyordu. Bana olduğu gibi ona da mı musallat olmuştu? O geceyle ilgili kâbuslar görüyor muydu? Gördüğüm kadarıyla oldukça huzurlu uyuyor gibiydi.

"Ve sana bir kez aşık olduğumda, başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Kendine daha iyi bir hayat yaratmak için ne kadar çok çalıştığını gördüm. Ayık kalmanı izledim. Daha iyi bir insan olmaya çalışmanı izledim." Burnumu çektim ve tekrar gözlerimi sildim.

"Yaptığın şey için seni affedebileceğimden emin değilim ama seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Her şeye rağmen. Şeytanlarına rağmen. Kendiminkilere rağmen. Bu yüzden bana bu kadar iyi bakmanı takdir ediyorum. Evli olmak kolay değil ama sen bunu zahmetsizmiş gibi gösteriyorsun. Katlanmak zorunda olduğun şeyler için beni asla suçlu hissettirmiyorsun. Tüm endişelerim ve korkularım için."

"Bu konuda kendini suçlu hissetmene gerek yok," dedi. "Sen iyi bir insansın Grace. En iyi insan." Sonra bana doğru bir adım attı ve elime uzandı. O ağlarken elimi avucuna koydum. "Benden daha iyi birini hak ediyorsun. Ben berbat biriyim. Korkunç biriyim. Ben bir katilim, Grace. O kadın... Mariah... ölmeyi hak etmiyordu. Çok aptaldım... çok bencildim. Yaptığım şeyi bile bile bana bakmaya nasıl dayanabiliyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum." Cevap bir nefeste geldi.

Alnındaki kırışıklık derinleşti. "Ama nasıl yapabilirsin?"

"Aşk her zaman mantıklı değildir," dedim basitçe. "Ama son zamanlarda kendini kaybediyorsun. Giderek daha fazla içiyorsun. Stresli görünüyorsun. Sana söyleyeceğimden emin değildim. Senin hakkında daha az düşündüğüm için endişelenmeni istemiyorum ama dürüst olmak istiyorum. Sırları sevmem. Yalan söylemek zorunda kalmanı istemiyorum. Bu yüzden, polise gitmek istemediğini gördüğümde, yaptığın şeyin seni ne kadar rahatsız ettiğini fark ettim. Her gün yakalanma korkusu. Bu yüzden gitmek istemedin, değil mi? Polisin etrafında olmak seni tedirgin ettiği için mi?" Şarap bana başka türlü sahip olamayacağım bir cesaret veriyordu ve bunun beni canlandırmasına engel olamıyordum. Şimdi sırrımı açıkladığıma göre, sanki bir baraj açılmış gibiydi. Birdenbire düşündüğüm ve hissettiğim her şeyi söyleyebildim.

Dudaklarını birbirine bastırdı, ne söyleyeceğini düşünüyor gibi görünürken gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Aslında öyle değildi. Ama haklısın; yaptığım şey yüzünden oldu."

Derin bir nefes çekti. "Beni dinlemene ihtiyacım var Grace. O gecenin hayatımın en karanlık gecesi olduğunu söylediğimde bana inan. İçiyordum, evet. Bir arkadaşımla kavga etmiştim ve dikkatimi vermiyordum. Karanlıktı ve köşeyi çok hızlı dönmüştüm... Çok geç olana kadar arkadaşınızı görmedim. Çığlığı duydum, gümbürtüyü hissettim ve sonra her şey bitti. Sonra hatırladığım tek şey, yolun birkaç mil ilerisinde kenara çektiğim. Kalbim küt küt atıyor, tüm vücudum titriyordu. Midemdeki her şeyi kustuğumu hatırlıyorum. Sonra oradan ayrıldım. Korkmuştum. Araba hasar görmüştü. Polisin gelip beni tutuklamasını bekliyordum. Bunun er ya da geç olacağını biliyordum."

Başını iki yana salladı ve gözlerini zorla sildi. "Olması gerekirdi. Hapse girmeliydim. Ama olmadı. Gelmediler. Kimse soru sormadı. Kurtulmuştum. Belki de teslim olmalıydım. Bunu düşündüm ama korkmuştum. Hapse girmek istemedim. Ben kötü bir insan değilim. Hayatımın bir saniyesinde verdiğim kötü bir kararın geri kalanını mahvetmesini istemedim. Bunu bilerek yapmamıştım. İçki içmemeliydim ve kesinlikle araba kullanmamalıydım ama bu bir hataydı."

Yine sessizce ağlıyordu, gözyaşları solgun yanaklarını boyuyordu. "Korkunç bir hata yaptım ama bu hayatımı mahvetmedi. Şanslıydım. Polise gitme ve aptal bir gencin aptallık edip hata yaptığı için başını belaya sokma düşüncesi? Bana ikiyüzlü ve yanlış geldi. Ön camı tamir edebiliriz. Kimsenin bu kadar basit bir şey için tutuklandığını görmek istemedim, özellikle de bu bir kazaysa

-Ki ben hâlâ öyle olduğuna inanmayı tercih ediyorum."

Başımı salladım. Bu düşünce aklımdan geçmemişti ama mantıklı gelmişti. "Anlıyorum. Bunu bana daha önce söyleyemediğin için üzgünüm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Everleigh biliyor mu?"

Boğazım düğümlendi. "Hayır. Ve ona asla söylemem. Bunun kimseye bir yararı olmaz. Seni koruyorum Ryan, çünkü seni seviyorum, ama aynı zamanda onu da seviyorum. Daha yeni iyileşmeye başlamışken onun yaralarını deşmek, o arabadaki kişi sen olmasan bile, yapmak istediğim bir şey değil. Everleigh'in hayatına devam etmesini istiyorum ve her şeyi yeniden gündeme getirmek onu daha da geriye götürür. Ona ne yaptığını söylemek ya da seni ihbar etmek gibi bir niyetim olsaydı seninle evlenmeyi kabul etmezdim. *Asla* bilemez. Seninle şimdi konuşmam gerektiğini hissetmemin bir başka nedeni de bu. Senin yanında Mariah'nın adını anmamaya özen gösterdim ama Everleigh ve benim aramda, onun adını duyup bir araya getirmenin an meselesi olduğunu biliyordum. Korkudan *beni* terk edeceğinden korkuyordum."

Beni kucakladı. "Hayır. Seni asla terk etmem Grace. Sadece çok üzgünüm. Sana yaşattığım acılar için, arkadaşını elinden aldığım için özür dilerim. Hayatımın her günü bunu telafi etmek için çok uğraştım. Bu yüzden seni korumak için bu kadar çok çalışıyorum çünkü onu koruyamadım. Beni ben yapan şeylerden biri de bu. Şimdi her şeyin ne kadar çabuk bitebileceğini anlıyorum. Sevdiğimiz insanların ne kadar çabuk elimizden alınabileceğini."

Omuzları ani ve teselli edilemez hıçkırıklarla sarsıldı. "O geceye geri dönmek ve yaptıklarımı düzeltmek için her şeyi yaparım. *Herhangi bir şey.* Yapabileceğim tek şey

daha iyi, ve yapıyorum. Elimden gelen her fırsatı geri veriyorum. Bağış yapıyorum, gönüllü çalışıyorum. Özverili olmaya çalışıyorum. Onun onuruna yaşamak için. O gece olduğumdan daha iyi bir adam olmak istiyorum. Senin için. Onun için. Daha önce söylediklerimde ciddiydim Grace. Seni kaybedersem ne yaparım bilmiyorum."

"Beni kaybetmeyeceksin," dedim ona, kollarımı göğsünde sıkarak. Ayrıldığımızda yüzünü avuçladım ve gözyaşlarını sildim. "Ben buradayım. Her zaman burada olacağım. Seni seviyorum."

Hıçkırıklarını bastırdı. "Tüm bunları bile bile gerçekten benimle kalır mısın?

Nasıl bir canavar olduğumu bilerek mi? Beni bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Tüm bunları bilerek seninle kaldım. Seni o kadar çok seviyorum ki başka hiçbir şeyin önemi yok. Sen bir canavar değilsin. Bir hata yaptın. Kalbinin ne kadar iyi olduğunu görüyorum Ryan. Everleigh'in ihtiyacı olduğunda ona yardım ettiğini, benimle ilgilendiğini, hatta ormandaki o adama bile yardım ettiğini görüyorum. Motivasyonunu her zaman anlayamayabilirim ama iyi bir yerden geldiğini biliyorum. Senin iyi olduğunu biliyorum, tamam mı? İkimizin de huzuru için olanları açıklığa kavuşturabildiğimize sevindim ama yaptıklarını asla kimseye söylemem. Seni her ne pahasına olursa olsun koruyacağım."

Başını salladı, çenesi titriyordu. "Yaptığım şey için özür dilerim. Mariah için üzgünüm. Onu düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile yok... Ona neye mal olduğumu..."

"Şşş... sorun yok." Onu düşündüğümde boğazımda bir yumru oluştu ve onu yuttum. O gitmişti ve o buradaydı. İkisi arasında seçim yapmak zorunda değildim. Seçim benim için çoktan yapılmıştı.

OceanofPDF.com

13 RYAN

Gecenin büyük bir kısmını olanları konuşarak geçirdik. Çok ağlıyordum, hem de çok. O bir azizeydi. Böyle düşünülemez şeyler yaptığım için beni nasıl affedebilirdi? Ve daha da kötüsü, ya affetmediyse? Ya affettiğini düşündüyse ama sonunda fikrini değiştirdiyse? Ya her tartışma sırasında bu yüzüme vuruluyorsa? Ya bir gün kötü bir boşanma yaşarsak ve o zaman herkese söylemeyi seçerse? Beni bu sırdan kurtardığını sanıyordu ama tek yaptığı dışarıda birilerinin bunu bildiğini kanıtlamaktı.

O geceden beri sırrı kontrol ettiğime inanıyordum. Hayatımın en karanlık anıydı. Aptalca bir şekilde benimle birlikte öleceğine inandım. Ama yanılmışım. Bununla ne yapmam gerekiyordu?

Söylediklerimde ciddiydim, o gece yaptığım yanlışı düzeltmeye çalışmıştım. Denedim de. Yıllarca ayık kalmak, davranışlarımı düzeltmek, ihtiyacı olanlara yardım etmek ve değer verdiklerimi her zaman korumak için çalıştım. İyi bir insan, iyi bir koca, iyi bir çalışan olmaktan başka bir şey istemedim. Bu olanları doğru yapmazdı ama en azından bunu yapabilirdim. Yeterli miydi? Onun için? Benim için? Bilmiyordum işte.

Yatağımda uzanırken, zihnim cevabını bilmediğim ve belki de hiçbir zaman bilemeyeceğim bir sürü soruyla çalkalanırken, Grace yanımda uzanmış, mışıl mışıl uyuyordu. Arada bir yatağın onun tarafından gelen yumuşak bir horlama sesi duyuluyordu. Yaptığı her şey çok değerliydi. Şu anda benim için oluşturduğu tehlikeye rağmen, onun tarafından büyülenmekten kendimi alamıyordum.

Hayranlığım saplantı sınırındaydı, biliyordum. Ama karınıza takıntılı olmanın kötü bir şey olduğunu kim söyledi? Bir saniyesinden bile şikâyet ettiğimi duyamazsınız. O benim insanımdı, en iyi arkadaşımdı. O benim

Uyanık olduğum her anı birlikte geçirmek istediğim biri. Grace'le ilk çıkmaya başladığımızda arkadaşlarım ve ailem onları artık eskisi kadar görmediğimden şikâyet etmişlerdi ve ben de kendimi savunamamıştım çünkü bu doğruydu. Görüşüyordum. Ama bunun nedeni Grace ve benim birlikte ne kadar doğru olabileceğimizi bilmemdi. Çünkü bu ilişkiyi doğru bir şekilde yürütmenin yaşadığım hayat için bir tür kefaret olacağını hissediyordum. Grace'in benden önce zor bir hayatı vardı ve ben hayatının geri kalanının daha iyi olmasını sağlamaya kararlıydım. Benim sayemde. O benim kurtuluşumdu. Beni ayakta tutan tek şeydi.

Başka hiç kimse benim için onun kadar önemli değildi ve bunu ona kanıtlamam gerekiyordu. Geriye dönüp baktığımda, o arkadaşlarımla aylardır konuşmamıştım, bazıları bir yıldan fazladır. Grace benim tüm hayatım olmuştu - her şey dağılırsa ne yapardım? Elimde ne kalırdı?

Kapının çalınması beni tamamen uyandırdı. Doğruldum, vücudum buz gibi bir korkuyla titriyordu. Komodinin üzerindeki saat o sabah sekizi biraz geçtiğini gösteriyordu. Kapıdaki kim olabilirdi?

Ormandaki adam mı? Araba için özür dilemeye gelen gençler mi? Polis mi? Ne zaman biri kapıyı çalsa ya da telefon yabancı bir numarayla çalsa, yaptığım şeyin ortaya çıktığını haber veren biri olmasından endişeleniyordum. Son birkaç yılımı birilerinin kim olduğumu ve ne yaptığımı öğrenmesinden endişe ederek geçirmiştim. Kalabalıkta bana biraz fazla uzun bakan her insan. Ne zaman televizyonu açsam ve "son dakika" haberlerini duysam. Ne zaman bir polis arabası mahallemizden geçse. Endişe, korku hiç geçmiyor. Çoktan ortaya çıktığımı ve bunun en çok kandırmayı umduğum kişi tarafından yapıldığını nasıl fark etmemiştim? Grace sırrımı biliyor olabilirdi ama yakalanmaktan ne kadar endişelendiğimi asla bilemezdi. Şimdi bile görmesine izin veremezdim. O çok önemliydi. Benim bu yönümden korunmalıydı. Endişe güç yaymıyordu. Panik, özgüveni yansıtmıyordu.

Kapı tekrar çalındığında daha hızlı hareket ederek yataktan kalktım. Hâlâ önceki geceden kalma kıyafetlerim üzerimdeydi, bu yüzden üzerime bir şey giymeme gerek kalmadan aceleyle odayı geçtim. Grace gözlerini hafifçe ovuşturarak kıpırdandı. "Ne oldu?" diye fısıldadı. "Nereye gidiyorsun?"

"Kapıda biri var." Yatak odasının kapısını açtım ve kapının çalındığı ön kapının camına baktım. Buzlu, eğimli yüzeyden bulanıklaşan camdan bir adamın dış hatları görülebiliyordu. Bir an için midem bulandı ve en kötüsünden korktum.

Sonra bir rahatlama seliyle kim olduğunu anladım. Şerif. Bir gün önceki. Beynimde adını aradım. *Ritter.* İşte buydu.

Aceleyle odanın karşısına geçip kapıyı açtım ve şaşkınlıkla ona baktım. Neden geri dönmüştü? Bir şey mi olmuştu? Bir şey mi bulmuştu? Arabası bir gün önce kesinlikle gitmişti ve bize bir şey olduğunu söylemek için uğramamıştı. Sonra Andrea'yı gördüm.

"Günaydın!" diye bağırdı, her zamanki gibi neşeliydi. "Pardon, sizi uyandırdık mı? Aramaya çalıştık ama burada telefon çekmiyor." Uzun, kırmızı tırnaklarıyla arabamızın anahtarlarını uzattı, ben de arkasından arabanın durduğu yere baktım, yepyeni bir ön cam takılmıştı bile.

"Bitti mi? Gerçekten mi? *Vay canına.* Teşekkür ederim." Bize zamanında ulaştırılmasında bir sorun çıkmasını bekliyordum ama bunu söylemedim. Arkamda Grace'in dikkatli ayak seslerini duydum. Yanımda belirdiğinde üzerine bir bornoz sarmıştı, saçları uykudan dolayı hâlâ dağınıktı.

"Evet, her şey tamam. Tony dün akşam tamir ettirmek için zaman buldu ve sigortanız da masrafları karşıladı, yani artık gidebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedim tekrar. Mikrodalganın üstündeki cüzdanıma uzandım ve yirmi dolarlık bir banknot çıkardım. "Al, en azından sana bir şey ikram edeyim."

"Hayır"- elinin tersiyle itti-"bunu yapmana gerek yok. Hiçbir şey borçlu değilsin. Dediğim gibi, tamamen karşılandı. Sigortanız ne kadar ödediklerini bildirmek için size bir şey gönderiyor olmalı."

"Biliyorum. Ama bunu bir bahşiş olarak kabul edin. Yukarıda ve öteye gittiniz ve size gerçekten ne kadar teşekkür etsek azdır." Yine tartışacakmış gibi görünüyordu ama önce Grace konuştu.

"Lütfen. Israr ediyoruz. Ryan haklı. Eğer bizi eve bırakıp arabamızı teslim etmeseydiniz ne yapardık emin değilim. En azından bunu yapabiliriz."

Andrea utangaç bir ifadeyle hesabı aldı. "Teşekkür ederim. Bu korkunç ekonomiden etkilenmediğimiz kesin, o yüzden minnettarız." Faturayı katladı ve cebine koydu.

Onun yanında Şerif Ritter boğazını temizleyerek dikkatimizi ona çekti. "Dün gece her şey nasıl gitti? Hiç aramadınız, o yüzden sorun çıkmadığını varsayıyorum."

"Hayır, hiç sorun olmadı," dedim. "Sakin bir geceydi. Sanırım birkaç serseri çocukla tek seferlik bir olay olduğu konusunda haklıydın."

"Mhm. İyi, güzel."

"Ormanda ne olmuş olabileceğini anlamanıza yardımcı olacak bir şey buldunuz mu? Adam hâlâ dere kenarında mı yaşıyordu? Onu sorgulama şansınız oldu mu?" Grace sordu.

"Tarif ettiğiniz alanın yakınında bir kamp kalıntısına benzeyen bir şey buldum. Devrilmiş bir çadır, atılmış bazı çöpler ve benzeri şeyler vardı ama orada kimse yoktu. Eğer adam bir zamanlar orada kaldıysa bile artık orada olduğunu sanmıyorum."

Ben rahat bir nefes alıp Grace'e bakarken o boğazını temizledi.

Şerif devam etti, "Ormana giden yolda birkaç bira kutusu buldum, bu da yakın zamanda şüphelendiğimiz gibi orada çocuklar olabileceğini düşünmeme neden oldu, ancak yardımcım dün gece ormanın etrafında ve araba yoluna birkaç kez gitti ve herhangi bir sorun belirtisi olmadığını söyledi. Her kimse çoktan gitmiş gibi görünüyor. Başınıza geldiği için üzgünüm, ama her şeyin halledilmiş gibi görünmesine sevindim. Kaldığınız süre boyunca herhangi bir sorun yaşayacağınızı sanmıyorum."

Adamın gittiği haberiyle boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginliğin gittiğini hissettim. Umarım bu karıma da biraz huzur getirirdi. "Kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim Şerif," dedim. Sol tarafımda Grace başıyla onayladı.

"Evet, konuyla ilgilendiğiniz için gerçekten minnettarız."

"Sadece işimi yapıyorum. Çok ciddi bir şey olmamasına sevindim ve umarım tatilinizin geri kalanında iyi vakit geçirirsiniz." Başını bize doğru eğdi ve Andrea sırıttı.

"Bu bölge kesinlikle güzel," diye kabul etti. "Artık cevabınızı aldığınıza göre, burada epeyce eğlenebileceğinizi söyleyebilirim."

Grace, "Aslında erkenden eve dönmeyi planlıyoruz," dedi. "Bu sabah. Bizim için yaptıklarınıza minnettarız. Ama yine de kalmamız için yeterince güvenli hissetmiyoruz."

"Anlıyorum," dedi Şerif Ritter. "Ama durumun böyle olmamasını kesinlikle isterdim."

"Burası çok güzel küçük bir kulübe," diye ekledi Andrea, dudaklarını bükerek çatıya doğru baktı ve tekrar aşağı inerek manzarayı seyretti. "Keşke daha iyi bakılsaydı ve insanları buraya tarihi dışında bir nedenle getirebilseydik."

Grace, "Görünüşe göre sahibi deniyor olabilir," dedi. "Kocam burayı kiraladığında, ilanda burada olanlardan hiç bahsedilmiyordu."

Kaşlarını indirdiler. "Evet, doğru. Dün bundan bahsetmiştin," dedi Andrea. "Bana hâlâ tuhaf geliyor." Birdenbire

Şerif yüksek sesle iç çekerek kapının çerçevesine vurmadan önce bir an sessizlik oldu.

"Pekâlâ, kasabaya dönsek iyi olacak. Eve dönerken iyi yolculuklar." Bunu söyledikten sonra verandadan indi ve Andrea'yla birlikte arabasına doğru ilerlemeye başladılar. Anahtarlarımızı avucumun içinde karıştırdım, kapıyı kapatmadan önce araba yolundan geri geri çıkmalarını izledim ve el salladım.

Onlar gittikten sonra anahtarları tezgâhın üzerine bıraktım, her şeyin bu kadar sorunsuz gitmesine hâlâ şaşırıyordum. Omzumun üzerinden baktığımda Grace bana bakıyordu. "Biraz şoktayım. Bu çok hızlı oldu. Sigortanın her şeyi karşıladığından emin miydi? Muafiyet borcumuz bile yok muydu?"

"Görünüşe göre öyle, evet. Bizimle temasa geçeceklerini söyledi, o zaman emin oluruz, ama kulağa böyle geliyor. Her şeye rağmen iyi haber, değil mi?" Tezgâhta bir kutu vişneli danish'in bulunduğu yere doğru ilerledim ve bir tanesini çıkarıp ısırdım. Boğazım önceki geceden kuruydu, nefesimde şarabın ekşi tadı vardı. Grace'in yüzüne döndüm. "Hâlâ eve gitmek istiyor musun?"

Daha soru ağzımdan çıkmadan başını sallamaya başlamıştı.

"Tamam. Yeterince makul. Kahvaltı yaparız, duş alırız ve sonra yola koyuluruz."

"Teşekkür ederim," dedi ama bana teşekkür etmesine gerek yoktu. Bir gün bile dinlenmesine ve rahatlamasına izin verilmeyen korkunç bir tatil yeri seçmiştim. Olsa olsa bana kızgın olması gerekirdi. Biraz eğlenebilmesini istiyordum ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bir dakika daha kalmayı kabul etmesinin pek mümkün olmadığını biliyordum.

Danish'ten bir ısırık daha aldım. "Düşünüyordum da... Yola çıkmadan önce burada son bir güzel anı bırakmalıyız. Küçük bir şey. Artık onun gittiğini ve dışarıda kimsenin olmadığını biliyoruz. Ne dersin? Önce jakuziye son bir kez hızlıca girelim mi?"

Pencereye doğru baktı, bir kolunu kendine dolamıştı. "Yapmamayı tercih ederim. Dürüst olmak gerekirse, sadece buradan gitmek istiyorum. Eve gitmek." Yine yere baktı ve ne düşündüğünü merak ettim, gerçi bunun burada olanlarla ilgili yeni öğrendiğimiz bilgilerle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

"Tamam." Hayal kırıklığıma engel olamıyordum ama bunu söylemeye hakkım yoktu. O haklıydı, gitmeliydik. Dahası, artık neyin doğru ya da yanlış olduğunu söyleyecek bir kozum yoktu. Bildiklerinden dolayı tüm güç ondaydı. Onunla anlaşmazlığa düşmemek için her zaman elimden geleni yapmıştım - onu mutlu etmekten başka bir şey istemiyordum - ama şimdi daha da çok çalışmam gerekecekti. Sırrım onun elinde bir kozken, her gün ne kadar minnettar olduğumu, ne kadar hak ettiğimi kanıtlamam gerekecekti.

Sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ya gerçekten Everleigh'e yaptığım şeyden bahsetmişse? Söylemediğini söylemişti ama emin olabilir miydim? Ne de olsa bu sırrı çok iyi saklamıştı. Ve henüz söylememiş olsa bile, ya eninde sonunda söyleyecekse? Bir keresinde bana sırlarımızı söylemeyeceğine yemin ettiğinde, buna Everleigh'in dahil olmadığını söylemişti. Tüm sorunlarımızı, seks hayatımızı, hamile kalmak için verdiğimiz mücadeleyi biliyordu. Bilmediği hiçbir şey yoktu, o halde neden Grace'in bunu kendine sakladığını düşüneyim ki? Buna inanmak için hiçbir nedenim yoktu, çünkü onun sözüne inanmak istiyordum.

Eğer Everleigh'e söylediyse, sırrımı bilen üç kişi olacaktı, ben de dahil. İşler çığırından çıkmaya başlamıştı. Üstüne üstlük Everleigh'in Mariah'nın kız kardeşi olduğu gerçeği içimi burktu. *Eğer biliyorsa, benden nefret ediyor olmalı...*

Bilemeyeceğini fark ettim.

Bana karşı çok nazikti. Bana çok fazla güvenirdi. Arkadaşlığımız Grace'le olan yakınlığı sayesinde gelişmişti. Eğer ne yaptığımı biliyorsa, bana bakmaya nasıl dayanabilirdi? Benimle aynı odada olmaya? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Mantıklı olmamasına ihtiyacım vardı çünkü doğru olmamasına ihtiyacım vardı.

Aklım başımdan giderken Grace odadan çıkmak için döndü. "Ben toplanmaya başlayayım." Başımı salladım, en azından salladığımı sanıyordum. Düşünmekle çok meşguldüm. Endişelenmekle. Stres yapmakla meşguldüm.

Ne yapacaktım ki? Bu her şeyi değiştirdi. Onu ne kadar sevsem de, onu asla kaybetmek istemesem de, dinamik değişmişti. Artık çok fazla gücü vardı. Tehlikeliydi. Ama bunu kullanacak mıydı? Bilmiyordum.

"Ryan!" Korku dolu sesi beni derinden sarstı. Elimdeki pastayı tezgâha bırakıp yatak odasına doğru koştum.

"Sorun nedir?" Ben talep ettim.

Kapıda beni karşıladı, yüzü kıpkırmızıydı. "Telefonlarımızın yerini mi değiştirdin?"

Başımı salladım. "Hayır. Komodinlerin üzerinde olmalılar. Dün gece şarj etmek için fişe takmıştık."

"Evet," diye onayladı, yüz ifadesi değişmemişti. "Ve şimdi gittiler."

OceanofPDF.com

14 GRACE

"Telefonlarımız gitmiş. Komodinlerin üzerinde değiller. Kayıplar," diye tekrarladım şaşkın yüzüne bakarak. Sanki yanılıyor olabilirmişim gibi yanımdan hızla geçti ve komodinime doğru ilerledi. Sonra yatağın karşısındaki kendi masasına baktı.

"Nereye gitmiş olabilirler?"

"Bilmiyorum," dedim. "Daha önce yataktan kalktığında orada mıydılar?"

"Ben... Yani, bilmiyorum. Hiç dikkat etmedim. Sanırım öyle. Kayıp olsalardı fark ederdim gibi hissediyorum." Parmaklarını şakaklarına bastırarak şaşkınlıkla etrafına bakarken gözleri irileşmişti.

"Tamam, belki de sadece fişe taktığımızı *düşünmüşüzdür*? Dün gece ikimiz de epey içmiştik. Belki de sadece planladık ve sonra dikkatimiz dağıldı ve fırsat bulamadık. Yatağın yanına düşmüş olabilirler ya da belki bir yere koymuşuzdur..." Mantıklı gelmiyordu ama zaten bu konudaki hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Buralarda bir yerde olmalılar." Ryan yastıkları devirmeye, çarşafları ve yastık kılıflarını yırtmaya başlamıştı bile. Yatağın altına baktı. Komodinin çekmecelerini açtım, bir seyahat rehberi ve son kullanma tarihi geçmiş kuponlar kitabını karıştırdım. Kırık bir askı ve bir top kurumuş kurutma kâğıdı dışında şifonyerler tamamen boştu.

"Aşağıya indik mi?" Ben sordum. "Yoksa onları oturma odasında mı bıraktık?"

Başını salladı ama ben banyoya doğru ilerlerken yine de o yöne doğru gitti. Lavabonun altına, çekmecelerin her birine baktım,

Orada olmaları için bir neden olmadığını bildiğim halde duşu bile açtım.

Duş kapısını kapattığımda, garaj yolundan gelen araba alarmının sesini duyarak donakaldım.

Yine mi?

Kendimi olacaklara hazırlayarak kapının pervazına tutundum ve yatak odasından çıkıp mutfağa doğru ilerledim. Ryan oturma odasındaki merdivenlerin başında duruyordu, gözleri kocaman açılmıştı. Beni gördüğünde paniklemiş ifadesi yüzünü buruşturmaya dönüştü.

İkimiz de aklımızda olduğunu bildiğim soruyu sormadık, bunun yerine dikkatimizi kapıya çevirdik, arabanın alarmı yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde çalıyordu. Önüme geçti, bir kolunu beni geride tutmak için uzattı ama ben buna izin vermedim. Masadan anahtarları aldım ve gürültüyü kesmek için düğmeye bastım.

Kapının koluna uzandı ve kilidi çevirdi. Omuzlarının ağır bir nefesle yükselip alçalmasını izledim ve sonra kapıyı hızlı bir hareketle açtı.

Hep birlikte verandaya çıktık, ön camımızın iyi göründüğünü görünce hem şaşırdık hem de rahatladık. Peki, o zaman bu kargaşaya ne sebep olmuştu?

Önce solumuza, sonra sağımıza baktım, kalbim sessiz ormanda gümbür gümbür atıyordu.

Ryan'ın arabaya doğru attığı her adımda ben de onu takip ediyordum, merdivenlerden inip çakıllara doğru ilerlerken adımlarımız neredeyse uyum içindeydi. Arabaya yaklaştığımızda o da benim gibi aniden durdu.

"Ryan..."

"Bu da ne..."

Durmuş, tek kaçış yolumuz olan arabamıza ve üzerinde durduğu kesik lastiklere bakıyorduk. Telefonumuz yoktu. Ve şimdi arabamız da yoktu.

"Bu çocuklar değildi. Bu adamdı. Öyle olmak zorundaydı. Kapana kısıldık," diye fısıldadım, kocamın yüzündeki dehşeti görüyor ve onun da bunu fark ettiğini biliyordum. "Tam da bizi istediği yerde. Ve polis bu sabah buradan ayrılacağımızı düşünüyor."

Ryan nefesinin altından küfretti ve durumumuz netleşince yüzü anında ciddileşti. Hemen harekete geçti, beni ileri doğru iterek merdivenlerden yukarı çıkardı ve açık kapıdan içeri soktu. "İçeri gir," dedi.

zaten içerideydik. Kapıyı arkamızdan kilitledi, nefes nefese kalmıştı. "Telefonlarımızı bulmamız gerek."

Başımı salladım. "Evet."

"Şerifi aramalıyız."

"Onları aşağıda gördün mü? Yatak odasının ve banyonun her yerini aradım."

Titreyen elini çenesinde gezdirdi. "Oturma odasını arıyordum. Arabanın alarmı çalmaya başlamadan önce aşağıya inmemiştim. Şimdi gidip bakacağım. Burada iyi olacak mısın?"

Başımı salladım, midem düğümlenmişti. "Ben burayı iki kez kontrol edeceğim."

Kapıya doğru baktı, yanağımdan öpüp yanımdan hızla geçmeden önce bir kez daha kontrol etmek için elini kilide koydu. "Hemen döneceğim." Aceleyle merdivenlerden indi ve bir süre sonra yatak odasına geri döndüm, giderken açıkta kalan her pencereden dışarı baktım.

Hâlâ dışarıdaydı. Bunu biliyordum.

Bekliyordum.

İzliyordum.

Yatak odasına girince doğruca bavuluma yöneldim ama arkamda bir ses duyunca donup kaldım. "Ryan...?"

Ama konuşurken bile onun kocam olmadığını biliyordum.

Yumuşak ayak sesleri, bitkin, hırıltılı bir nefes. Yavaşça, dolap kapısı hareket etmeye başladı. Ben olduğum yerde sabit dururken her şey yavaşlamış gibiydi.

Ayaklarımı hareket ettiremiyordum. Bunun yerine, odanın karşısındaki aynanın yansımasında kapının kayarak açılmasını izledim.

Sonra ormandan gelen adam belirdi, kirli yüzü çatlaktan görünüyordu. Ağzının sağ köşesi alaycı bir sırıtışla hafifçe yukarı kalktı, şüphesiz beni hazırlıksız ve yalnız yakalamaktan zevk alıyordu.

Elinde bir bıçak vardı -büyük ihtimalle lastiklerimizi patlatmak için kullandığı bıçak- dolaptan çıkarken bana doğru uzanmıştı. Sonunda arkamı dönüp ondan uzaklaşırken kan donduran bir çığlık attım.

"Hayır, lütfen!"

Bana doğru bir adım attı, gözleri kısılmıştı. Gözlerinde karanlık vardı. Daha önce gördüğüm karanlık. Ryan adamın zararsız olduğunu düşünse de ben aksini biliyordum. Bunun olacağını biliyordum.

"Buraya nasıl girdin?" Yalvardım. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Ryan nerede?

Merdivenlerden yukarı koşan kocamın ayak seslerini duydum. Adam tek kelime etmeden bana doğru hamle yaptı. Ayaklarımın üzerinde durmaya çalışarak yolundan çekildim. Yakından bakınca yaşlı ve çelimsiz görünüyordu. Ayakları benim kadar hızlı değildi. Ama bıçak kendi ağırlığını taşıyordu. Beni yakalamayı başarırsa, her şey biterdi. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, bir kez daha onun ulaşamayacağı bir yere doğru ilerlerken damarlarımda dolaşan adrenalin şimşeğiyle vücudum karıncalanıyordu.

Hırladı ve yaklaşırken kokusunu aldım. Pis, çürümüş ve kokuşmuş kokuyordu. Midem gerildi ve kendimi ağzımdan nefes almaya zorladım. Bir sonraki sefer bana doğru hamle yaptığında, sırtım duvara çarparak hareket etmemi engelledi. Elleri gömleğimin kolunu kavradı, kirle kaplanmış tırnakları kesilmeyeli uzun zaman olduğunu gösteriyordu. Bıçağı göğüs hizasına kaldırarak bana baktı.

"Ne istiyorsun?" Ryan'ın yaklaştığını duyunca bu kez daha yüksek sesle tekrar sordum. *Acele et.*

"Grace!" Ryan sesi yatak odasına yaklaşarak seslendi. "Neler oluyor?"

"Para mı istiyorsunuz? Sana para verebiliriz-" Adam bıçağı boğazıma doğru kaldırdı ve ben de konuşmayı kestim. İşte bu kadar. Sonum gelmişti. Hayatım sona eriyordu. Tam burada ölecektim. Gözlerimi kapadım, onun iğrenç nefesini koklarken ve bıçağın serin acısını tenimde hissederken kaderimi kabul ettim.

Ani olmasını bekliyordum ama bıçağın ağzını boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime doğru çekerken acele etmiyor gibiydi. Ne yapıyordu? Çabucak yapmayı mı planlıyordu? Yoksa uzatacak mıydı? Acı çekecek miydim? Ben de kendisinden önceki iki kadın gibi kulübede ölen bir halk efsanesi olacaktım. Ryan'ı da öldürecek miydi? O bir tanıktı.

-

"Hey!"

Kocamın odaya girdiğini gösteren ağır, aceleci ayak seslerini duydum ve sonra eller benden uzaklaştı ve bir homurtu duydum. Gözlerimi açtığımda Ryan'ın ellerini adamın boynunda görünce şok oldum. Adam ellerini havaya doğru savurarak Ryan'ın pençesinden kurtulmaya çalıştı ama zayıf bedeni kocamla boy ölçüşemezdi. Ryan onu ileri doğru itti ve adam bıçağı düşürdü, kendini toparladıktan sonra yerde aramaya başladı. Ryan daha hızlıydı, bıçağı tekmeledi.

Bana doğru. *"Banyoya gir, Grace! Kapıyı kilitle!"* dedi, şakağındaki damar zonkluyordu.

Bıçağa baktım ama hareket etmedim. Donup kalmıştım, duygularıma yenik düşmüştüm: korku, öfke, sonum henüz gelmediği için rahatlama.

Ryan ona doğru bir adım attığında, adam ayağa kalkmak için çabaladı, bıçağı unutarak kapıdan aceleyle çıktı. Kulübeden kaçarken ayak seslerini duydum, Ryan arkasından yaklaşıyordu. Sonra kapının kapandığını duydum. *Yalnız mıydım? Ryan beni kulübede yalnız mı bıraktı?*

Yutkundum ve ağır bir dehşet duygusuyla tekrar bıçağa baktım. Panik organlarımı kavradı, örümcekli parmaklarıyla sardı. Bu kez titreyen ellerimle almak için eğildim. Sap, tıpkı giysileri ve elleri gibi kirle kaplanmıştı. Tozunu alma zahmetine girmedim, bunun yerine ters çevirip sanki beni korumaya yetecekmiş gibi tuttum. Sanki onu kullanmak hakkında bir şey biliyormuşum gibi.

Bana doğru koşan ayak sesleri donup kalmama neden oldu, bıçağı havaya kaldırdım, uzattım ve yeterince hızlı, yeterince güçlü olmak için dua ettim. Yaklaştıkça nefes alışım hızlandı. *Hayır. Lütfen hayır.* Ben daha fazla endiÇelenmeye vakit bulamadan Ryan kapıya geri döndü, yüzü kıpkırmızı, göğsü kabarmıştı. Hızlı bir hareketle bıçağa uzandı, elimden aldı ve arka cebine koydu. Kollarını omuzlarıma doladı ve beni göğsüne doğru bıraktı. Hıçkırıklarım yüksek sesle, korkuyla ve teselli edilemez bir şekilde gelmeye başladı. Olanların gerçekliği beni tam göğsümden vurdu. *Neredeyse ölüyordum.* Neredeyse beni öldürüyordu. Neredeyse Ryan'ı öldürüyordu.

Ryan bedenime karşı titriyordu ve ne kadar korkmuş olabileceğini biliyordum. *Bu nasıl oldu? İçeri nasıl girmişti?* Artık hiçbir şey güvenli gelmiyordu. Kendimi savunmasız hissediyordum. Ne zamandır yatak odamızda saklanıyordu?

"O gitti," diye fısıldadı. "Güvendesin. O gitti."

"Sen benim hayatımı kurtardın," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından. "Ryan, sen beni kurtardın. Beni öldürecekti."

"Onu öldürmek istedim Grace. Onu burada gördüğümde, seninle gördüğümde, onu öldürmek istedim. Sanırım ona yetişebilseydim öldürebilirdim." Bunu kulağıma fısıldadı, tenimdeki sıcak nefesi bir uyarıydı. Daha önce yaptıklarını tekrar yapabileceğini söylüyordu. Ama bunu çok yakından düşünemezdim. "Tanrım, çok korkmuştum."

"Ben de öyleydim. Nerede olduğunu bilmiyordum. Nereden geldiğini ya da içeri nasıl girdiğini bilmiyorum." Hıçkırarak ağladım, yüzümü T'sine daha da gömdüm.

Gömlek.

"Çok özür dilerim. Tanrım, hepsi benim hatammış gibi hissediyorum. Ona hiçbir şey teklif etmemeliydim. Seni dinlemeliydim. Seni buradan, o adamdan ve bu yerden uzaklaştırmalıydım. Sen istedin ama ben aşırı tepki veriyormuşsun gibi davrandım. İçgüdülerine güvenmeliydim. Neredeyse seni öldürtüyordum. Kendimi asla affetmezdim. Tanrım. Çok üzgünüm Grace. *Hay sikeyim.* Çok özür dilerim."

Geri çekildim, saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve başımı salladım, ellerim hala korkunç bir şekilde titriyordu, ancak sesim daha istikrarlıydı. "Sorun yok... Her şey yoluna girecek. Bunun olmasını istememiştin. Sen... sen benim hayatımı kurtardın, Ryan. Önemli olan tek şey bu. Kimse onun neler yapabileceğini bilemezdi. Bu senin suçun değil."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, bizi yeniden birleştirmeye, ikimizin de iyi olduğuna dair kendini rahatlatmaya çalıştı. Beni bir yaşam gücü gibi içine çekti, sonra alnımızı birbirine dayadı. "Bir daha asla seni kaybetmekten bu kadar korkmak istemiyorum. Seni kaybedemem."

"Yapmayacaksın," diye söz verdim. "Sadece buradan çıkmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor." "Doğru. Evet." Bir elini yüzünde gezdirdi, sertçe nefes alıp verdi.

burun. "Bir plana ihtiyacımız var. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Sence içeri nasıl girdi?" Ryan'ın olanları değerlendirmesini izlerken titreyerek sordum. Odada volta atmaya, etrafına bakınmaya başladı.

"Hiçbir fikrim yok. Biz dışarıdayken içeri girmiş olmalı... Kapı açık duruyordu."

"Hepsi bir tuzaktı," dedim, o zaman farkına varmıştım. Bu düşünce tüyler ürperticiydi. Arabaya doğru ilerleyişimizi izlediğini, kulübenin yanından gizlice geçip arkamızdan içeri girdiğini hayal ettim. "Ama neden? Ne istiyor ki? Ona para teklif ettim... Ona verecek fazla bir şeyimiz yok."

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. "Keşke bilseydim." Komodinlere doğru baktı. "Sence telefonlarımızı almış olabilir mi?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve bir elimi kollarımın üzerinde gezdirerek tüylerimi diken diken ettim. "Ama nasıl olabilir ki? Daha önce de kaybolmuşlardı. İçeri girip telefonları alması, dışarı çıkıp lastikleri kesmesi ve alarmı çalıştırması, sonra da geri gelip dolaba saklanması gerekirdi. Eğer bu mümkünse, içeriye girmenin bizim bilmediğimiz bir yolu olmalı."

Ryan'ın gözleri parladı. "Bekle, dolapta mı saklanıyordu?"

"Evet. Şu kapıdan geldi." Onun çıktığını gördüğüm dolap kapısını işaret ettim ve Ryan yavaşça kapıya yaklaştı. Kapıyı salyangoz hızıyla açtı, sanki dakikada bir santim hareket ettiriyormuş gibiydi. Kapı tamamen açıldığında, yerdeki yığınlarından sökülmüş birkaç dağınık battaniyenin üzerinden geçti ve askıları bir uçtan diğerine kaydırdı. Arkadaki duvara hafifçe bastırdı, sonra daha fazla güç uyguladı.

"Burada hiçbir şey yok. Koku dışında burada olduğuna dair bir işaret yok..."

"İşte oradaydı. Bana doğru saldırdı. Düşünecek, tepki verecek ya da seni çağıracak zamanım olmadı..."

"Biliyorum tatlım, sana inanıyorum. Sadece kim olduğuna ya da ön kapıdan değilse bile içeri nasıl girdiğine dair bir ipucu olmasını umuyordum."

"Ya da en başta buraya neden girdiğini," diye ekledim. "Telefonlarımızla ne yapacağını düşünüyorsun? Şifrelerim orada kayıtlı, internet bankacılığımız, her şey!"

Nefes aldı, yatağa doğru geri yürüyüp bavulunun fermuarını çekerken yüz ifadesi ifadesizdi. Telefonunun şarj aletini duvardan aldı ve bavulun kenarına sıkıştırdı. "Bilmiyorum Grace. Bunu eninde sonunda çözeceğiz. Ama ikimizin de şifreleri var, bu yüzden onlarla bir şey yapamamalı. Bir telefonu nasıl hackleyeceğini bilecek ya da bunu yapacak teknolojiye sahip bir tipe benzemiyor. Muhtemelen fazladan para kazanmak için onları satmaya çalışacak. Eve döndüğümüzde, bilgisayarı kullanarak telefonlarımızı temizleyeceğiz ve ikimize de yenilerini sipariş edeceğiz. Benim en büyük endişem bizi buradan uzaklaştırmak. Seni güvenli bir yere götürmek."

"Bunu nasıl yapacağız? Arabalar ya da telefonlar olmadan mı?"

Gözlerimle buluştuğunda yüzü kızardı. "Bilmiyorum Grace. Gerçekten bilmiyorum."

"Kapana kısıldık," dedim tekrar, sözlerimde bir soru vardı çünkü umutsuzca buna inanmak istemiyordum. Ama cevap onun yüz ifadesindeydi.

Kapana kısıldık.

Hiçbir çıkış yolu yoktu.

OceanofPDF.com

15 RYAN

Kapana kısılmıştık.

Lastiklerin dişlerinde derin yarık izleri vardı. Telefonlarımızı çalmıştı.

Yalnızdık.

Bilmediğimiz bir yerde. Ölecektik.

Bir şeyler söylememi bekleyen karıma bakmaya dayanamıyordum. Bir şeyler yapmam için. Berbat olsa bile bir plan yapmalıydım.

Grace bir elini göğsüne götürdü, olanları düşündükçe yüzü daha da solgunlaşıyordu. "Ne yapacağız şimdi?"

Önce ona, sonra kapıya baktım. Hiçbir cevap yoktu. Açık bir yol, hatta ileriye dönük makul bir yol sağlayan hiçbir çözüm yoktu. Gerçek şu ki, hangi yöne gidersek gidelim başımız beladaydı. "Eğer burada kalırsak, eninde sonunda sıkılıp gidebilir."

"Ya da zorla içeri girebilir."

Başımı salladım. "Ama dışarı çıkarsak bizi kesinlikle yakalar." Kapıdan uzaklaştım, sesimi alçaltırken onu da yanıma çektim. "İkiye karşı bir, yani bizim şansımız onunkinden daha yüksek ve bıçağı hâlâ bende ama neler yapabileceğini bilmiyoruz. Telefonlarımız kayıp olduğu için yardım çağırmamızın bir yolu yok, hattımız olsa bile..." Başımı salladım ve hızlı bir karar vermek için odanın etrafına bakındım. Durduğumuz yerde bizi göremeyeceğini bilsem de, bir şekilde izlendiğimi hissediyordum. Bir de kulübeye nasıl girdiği gibi küçük bir mesele vardı. Biz lastiklere bakarak dikkatimizi dağıtırken içeri girdiğine inanmak istiyordum ama eğer daha önce kulübenin içindeyse

Sabah, telefonlarımızı alabilecek kadar erken bir saatte, hâlâ içeri girme şansı vardı.

Daha fazla düşünmeden alt kata inen merdivenlere yöneldim, bedenimi yeterince hızlı hareket ettiremiyordum. "Tüm kapı ve pencerelerin kilitli olduğundan emin olun!" diye bağırdım. Bunu daha önce yapmalıydık. Merdivenleri hızla inerken kalbim güm güm atıyordu. Grace'in üst katta hareket ettiğini duyabiliyordum ve sese odaklandım. Hareket ettiği sürece güvendeydi. Çığlığını duymadığım sürece, o iyiydi.

Birinci kattaki verandaya açılan cam kapıyı üç kez kontrol ettikten sonra yavaşça banyoya doğru ilerledim. Elimi kapının tahtasına koydum ve açmaya zorlamadan önce içimden üçe kadar saydım. Neredeyse orada olmasını bekliyordum ama içim rahatladı, içerisi boş ve karanlıktı. Görünürde ne boncuk gibi gözler ne de dağınık saçlar vardı.

Perdenin arkasından gelen serin esinti bana çarptığında nefesim kesildi. Buradaki pencerenin açık olduğunu hiç fark etmemiş miydim? Yoksa içeri böyle mi girmişti? Etrafımda döndüm. Yukarıdan Grace'in koşuşturmaya devam ettiğini duydum. Gözden kaçırmayı başardığımızı umarak pencereyi kapattım, kilidi çevirip yerine sabitledim. Sonra panjurları kapattım ve banyodan çıktım.

Arka kapıyı çevreleyen tüm duvardaki tavandan tabana pencerelerin ormana bakan tarafında panjur ya da perde yoktu. Gündüz olmasına ve eğer dışarıdaysa onu görebilmem gerekmesine rağmen ışıkları kapattım. Kendimi hiç bu kadar korunmasız hissetmemiştim. Ağaçlara bakmayı sevdiğimiz o güzel pencereler şimdi lanetli gibiydi. Kalabalığın içinde çıplak durmanın garip, anlaşılmaz hissine çok benziyordu.

Hiç değilse korunmak için kullanabileceğimizi düşünerek duvardaki yuvalarından bilardo sopalarını aldım. Merdivenlerden en üst kata doğru çıkmadan önce, yanlarındaki kapının altından gelen ışığı fark ettim. Kilitli olmasına rağmen kolu çevirdim. Geldiğimizde, kapının kilitli ve ışığın açık kalmasının garip olduğunu düşünmüştük ama evde kapısı kilitli olan tek oda olduğu için temizlikçilerin malzemelerini sakladıkları yer olduğuna karar vermiştik. Ama şimdi o kadar emin değildim. Kapı neden kilitliydi? Arkasında ne vardı? Işık neden açıktı?

Merdivenlerden yukarı çıkıp oturma odasına girdim. "Grace?" Son zamanlarda onun yürüdüğünü duymuş muydum? Dikkat etmeyi bırakmıştım. "Grace?" I

saniyeler sonra cevap vermeyince tekrarladı.

Beni sarsarak yatak odasından tekrar çıktığında bana biraz garip bir şekilde baktı. "Her şey kilitli; tüm panjurlar kapalı. Havuz çubuklarıyla ne yapmayı planlıyorsun?" En alt katta olduğu gibi, sağ tarafımızdaki duvarın tamamı camdan yapılmıştı ve bizi aşağıdaki ormana maruz bırakıyordu. Ama üst katta bize ulaşmakta zorlanacağını, alt katın ve ormana açılan kapının ise saldırıya daha açık olduğunu bildiğim için yukarıda olmak beni biraz teselli etti.

"Bunları silah olarak kullanabileceğimizi düşünmüştüm," dedim, bir tanesini ona uzatarak. "Ağırlar. En azından bununla ona vurabiliriz."

Parmağını tebeşirle çizilmiş uçta gezdirdi, emin görünmüyordu. "Sence hâlâ orada mıdır?" diye fısıldadı, düşünmemek için elimden geleni yaptığım bir soruydu bu.

Balkona doğru baktım, dışarı çıkarsak ormanın üzerinden aşağıya bakabilirdik, ensemdeki tüyler korkudan diken diken oldu. *Geri mi gelmişti?* Yine dışarıda mıydı? Yutkundum, kapıya doğru bir adım attım.

Ne pahasına olursa olsun onu korumak zorundaydım. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyordu. Kapıya uzanıp ellerimi cama bastırırken aşağıya baktım, sanki bir korku filmindeymişiz gibi görüş alanıma girmesini bekliyordum. Bunun yerine, ormanın kenarındaki boş verandaya baktım, onunla yüzleşmek için geri döndüğümde vücudum rahatlamayla titriyordu. "Gitmiş."

Gözleri büyüdü. "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum ama burada değil."

"Geri dönecek," dedi. "Belli ki istediğini alana kadar bizi rahat bırakmayacak... Her ne istiyorsa." Elindeki sopaya baktı. "Belki de kaçmalıyız? Dediğin gibi, ikiye karşı bir. O yaşlı. Zayıf. Bizim silahlarımız var. İyi durumdayız."

Evden ayrılma fikri, hele de o anda, *hiç* cazip değildi. "Bilemiyorum. Bence bir plan yapana kadar beklemeliyiz. Şerif bizi kontrol etmek için geri gelmeyecek çünkü ona bu sabah yola çıkacağımızı söyledik. Ne zamana kadar burada yalnızız? Yani, eninde sonunda temizlikçiler gelmek zorunda kalacak, değil mi? Ya da bir sonraki misafirler... birisi. Biri bizim için gelene kadar yetecek kadar yiyeceğimiz var. Yani, dışarı çıksak bile, nereye gideceğiz? Buradan ana yola en az birkaç mil var, hatta kasabaya daha da uzak. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok ve doğrudan ona doğru koşabiliriz."

"Bu her zaman böyle olacak, değil mi? Nerede olduğunu asla bilemeyeceğiz. Bir daha ne zaman ortaya çıkacağını bilmeden haftanın geri kalanında burada kalamayız. Tek bildiğimiz, onun da tam olarak buna güvendiği. Her an geri dönebilir. En azından gitmeye çalışırsak onu hazırlıksız yakalayabiliriz."

"Ya ormanın aşağısında bir yerde ortaya çıkmasını beklersek? Kenara yakın bir yerde onu izlersek, karşı tarafa doğru kaçabiliriz." Yutkundum. "Her şeyi burada bırakmamız gerekecek, tüm çantalarımızı. Bize ağırlık yapacak hiçbir şeyimiz olamaz."

Bir süre yanıt vermedi, gergin bir ifadeyle pencereden dışarı baktı. "Anlamıyorum... Sence ne istiyor? Sence o daha önceki seri katil mi? Diğer kadınları öldüren mi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Belki de sadece para istiyordur. Ya da bizi korkutmak istiyordur."

"Kesinlikle işe yaradı," dedi kuru bir sesle. "Fark ettiniz mi onun..." Cümlesini bitirmeden parmaklarını boynunda gezdirdi. Bitirmesine gerek yoktu. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Boynunun ön tarafındaki kötü iyileşmiş yara izlerini hâlâ görebiliyordum. Boğazının ön tarafındaki kırmızı ve fazla beyaz derinin gergin ve sert katmanları. Sanki vahşi bir hayvan tarafından saldırıya uğramış ve tıbbi bakım görmemiş gibiydi. Daha önce ormanda karşılaştığımızda da fark etmiştim. O zaman onun için üzülmüştüm.

Hepimizin yaraları vardı, bazıları yüzeyin altında gizleniyordu.

Yine de şimdi, ona bu yaraları açacak ne olduğunu merak ediyordum. Bir hayvandan ziyade, karşı koyan başka bir kurbanı mıydı?

Onunla göz göze gelemeden başımı

salladım. "Evet." "Sence ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok." Dürüst olmak gerekirse, bu endişelerimin en önemsiziydi. Tek istediğim onu buradan çıkarmaktı. Güvenli bir yere.

"Belki de bu yüzden konuşmuyor..." Tekrar pencereden dışarı bakıyordu. Sanki kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. "Yardım çağırmanın bir yolunu bulmalıyız. Ya arabaya ulaşabilir, kapıları kilitleyebilir ve kornaya basabilirsek?"

"Sonra ne olacak?" Kaşlarımı çatmıştım. "Onu arabanın dışında tutabilsek bile, birilerinin duyacağını kim söyleyebilir? Her şeyden çok uzaktayız!" Aniden başım ağrımaya başlayınca şakağımı ovuşturarak nefesimin altından küfrettim.

"*Bir şeyler* yapmalıyız*!* Burada öylece oturup geri dönmesini bekleyemeyiz."

"Biliyorum, tamam mı?" Tersledim. "Düşünmeye çalışıyorum." Bağırmak istememiştim ama tansiyon yükselmişti. Hayal kırıklığına uğramıştım, kızgındım ve dehşete düşmüştüm. Bunu ona asla itiraf edemezdim. Güçlü olmak zorundaydım. Kontrolün bende olduğunu bilmeliydi. Sadece kontrolün bende olmasını diledim.

Tam o sırada, sessizliği neredeyse tanınmaz hale getiren bir sesle dikkat kesildik.

"Bu-" Gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı.

"Bir telefon," diye onayladım, ama bizimkilerden biri değildi. Ve alt kattan geliyordu.

OceanofPDF.com

16 GRACE

Çalan telefonun sesi içime korku saldı. Buz gibiydim, oturma odasından geçip birinci kata doğru ilerlerken kalbim hızla çarpıyordu.

"Alo?" Merdivenlerden inerken Ryan seslendi. *Adam aşağıda mı? Bekliyor mu?*

Alt kat da bana hemen hemen aynı görünüyordu. Köşeye monte edilmiş küçük bir televizyon. İki küçük kanepe ve bir sallanan koltuk. Odanın ortasında bir bilardo masası. Camdan bir duvar ve dışarı açılan bir kapı. Solumuzda küçük bir banyo. O sırada zil sesi kesildi ve Ryan vahşi bir hayvana yaklaşır gibi banyoya doğru ilerledi. Elini uzatmıştı, adımları genişti. Kapıyı açmak için parmaklarını kullandı, bilardo sopası hazırdı. Oda karanlıktı. Işığı açtığında, içeride kimse olmamasına rağmen nefesim kesildi.

Tam zil sesi tekrar geldiğinde bana bakmak için geri döndü. Sesi yüksek, iğrenç ve evin sessizliği içinde dehşet vericiydi. Arkama, merdivenlere, zil sesinin geldiği yöne doğru baktım.

Sesin nereden geldiğini hemen fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Kilitli oda," dedi Ryan, bağlantıyı benim kurduğum gibi kurmuştu. Aceleyle yanımdan geçip kapı kolunu tuttu ve sanki aniden açılmasını bekliyormuG gibi çevirmeye baGladı.

Öyle değildi.

Bunun yerine kapı tokmağını çekti, çevirdi ve salladı, kapı onun gücüne karşı titredi ve sarsıldı ama teslim olmadı. Hırladı,

Daha sert çekerek, tüm gücüyle bükülürken yüzü kıpkırmızı oldu.
"Hadi!" dedi, yüksek sesle küfrederek ve kapıyı tekmeleyerek.

"Ryan..." Ona ulaşmaya çalıştım. Onu sakinleştirmek için. Beni omuz silkti.

"Bir yolu olmalı." Zil sesi yine kesildi, bize bir an huzur verdi ama Ryan pes etmedi. "Eğer burada bir telefon varsa, bu bizim güvenliğe giden yolumuz. Ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız." Geri çekildi, kapıyı ölçüp biçti. "Sanırım tekmeleyerek açabilirim."

"Dikkatli ol," diye mırıldandım. İhtiyacımız olan son şey onun yaralanmasıydı. Başını salladı, saldırmaya hazır görünüyordu ki aklıma bir fikir geldi. "Bekle! Belki de önce kilidi açmayı denemeliyiz? Ya da bir tornavida aramayı? Ya kolu çıkarabilirsek? Sanırım üst kattaki çekmecede bazı aletler görmüştüm."

Ellerini birbirine sürterek derin bir nefes verdi. "Tamam. Evet, hadi deneyelim," dedi. Birlikte aceleyle üst kata çıktık, ben aletleri nerede gördüğümü hatırlamaya çalışırken çekmeceleri karıştırdık.

"Buldum onları," diye bağırdı Ryan, çekmeceyi daha geniş açarak. İçinde marshmallow kızartmak için uzun metal şişler, büyük bir kepçe, bir uzatma kablosu, bir çekiç, iki düz tornavida ve küçük bir yıldız tornavida vardı. Her iki tornavidayı da çıkardı ve hangisinin işe yarayacağına karar vermeden önce uçlarını inceledi. Sonra kapıyı kapattı ve aceleyle aşağıya indik, ama ben her ihtimale karşı çekici de almadan önce değil.

Ryan alt kata döndüğünde, yıldız tornavidanın ucunu vidanın başına geçirerek işe koyuldu. Öfkeyle çevirirken, telefon tekrar çalmaya başladı. Kim arıyordu? Ve neden? O ana kadar telefon neden çalmamıştı? Cevabı öğrenmek istediğim kadar korkuyordum da.

Birkaç dakika içinde topuzun yüzünü çıkarmıştı. Karşı tarafa doğru hafifçe itti ve diğer taraftaki zeminde çınladığını duydum. Topuzun olduğu yerde açılan deliğe baktım, Ryan'ın parmaklarını içeri sokup neredeyse ağır çekimde kapıyı açmasını izledim.

Oda, temizlik malzemeleri, fazladan tuvalet kağıdı, battaniyeler ve aletlerle dolu küçük, heyecan verici olmayan bir dolaptı - içeri girmek için harcadığımız onca emeğe rağmen hayal kırıklığı yarattı. Uzak köşede bir kova ile birlikte bir elektrik süpürgesi, süpürge ve sprey paspas vardı. Duvara iliştirilmiş, üzerinde temizlikle ilgili notlar karalanmış beyaz bir tahta vardı.

Küvetler: 1., 3.

Pencereler: 2., 4.

Bilardo masası: 1.

Uzaktan kumandalar:

her hafta Bulaşık

makinesi: 1., 3.

Çamaşır

makinesi/Kurutma

makinesi: 2.

Izgara: Ocak, Mart, Mayıs, Temmuz, Eylül, Kasım

Program normaldi. İnandırıcı. Sanki burada sadece sıradan şeyler oluyormuş gibi. Metal raflardan birinin kenarına kahverengi kadife bir ceket asılmıştı, hemen altında bir çift tozlu, diz hizasında lastik çizme vardı.

Uzak rafta, gözlerim gürültünün öznesine takıldı. Bir beyaz, Telsiz telefon, her çaldığında yanıp sönen yeşil bir ışıkla tabanında duruyordu. Arayanın kimliği yoktu, kimin aradığını bize bildirecek hiçbir şey yoktu.

Ryan telefona uzandı, aramayı cevaplamak için düğmeye bastı ve kulağına götürdü. Yüzü solgun ve korkulu bir ifadeyle bana baktı. "Alo?" Bekledi ve ben de rahatlama görmeyi umarak yüz ifadesini izledim.

Onun yerine sinirlendi. "Bu kim?" Durakladı. *"Alo?"* Küfrederek telefonu kulağından çekti ve aramayı sonlandırmak için başparmağıyla düğmeye bastı.

"Kimdi o?" Ben sordum. "Ne söylediler?"

"Hiçbir şey. Sadece sessizlik vardı."

Elinden aldığımda arkasını dönüp raflara baktı. "Acaba burada korunmak için kullanabileceğimiz başka neler var..."

"Polisi aramalıyız." Bu kez itiraz etmedi, bize yardımcı olabilecek bir şey bulmak için çamaşır suyu ve temizleyici şişelerini taşımakla meşguldü.

"Evet, evet, devam et," dedi. Her iki durumda da benim için fark

etmezdi.

Aramaya başlamak için düğmeye bastım, çevir sesini dinlemek için kulağıma götürdüm, bunun yerine ağır nefes alma sesleriyle karşılaştım.

"Alo?" diye sordum, soğuk ürpertiler tekrar tenimi kapladı. Daha fazla nefes.

Sabit. Derin. Uğursuz.

Ya tam benim cevap verdiğim saatte aramıştı ya da arama bir şekilde hiç kesilmemişti.

Bu oydu. Bir şekilde bunu biliyordum. Bundan zevk alıyordu. Bizimle oynuyordu. Ondan korkmamızı izlemeyi seviyordu.

"Bizden ne istiyorsunuz?" Çığlık attım. "Ne istiyorsunuz?" Görüşmeyi sonlandırdım, gözyaşlarına boğulurken telefonu rafa geri fırlattım. "Gitmemize asla izin vermeyecek, Ryan. Asla-"

Ryan beni kollarına çekti, uzun zamandır ilk kez sakin ve kendinden emin görünüyordu, ancak raflarda ilgisini çekecek bir şey bulmuş gibi görünmüyordu. "Her şey yoluna girecek."

"Hâlâ oradaydı," dedim ona. "Aramaya devam edecek. Aramayı kesmezse yardım çağıramayız."

"Cep telefonlarımızdan arıyor olmalı, değil mi? Şarj aletlerini de almamış. Eninde sonunda ölecekler."

"Ne zaman? *Bu gece mi?* O kadar uzun kalamayız Ryan. O kadar uzun süre beklersem çıldırırım. Ve ikimizin telefonu da onda, yani ikisinin de şarjı bir günlük olsa bile, bu ona iki gün kazandırabilir! Bildiğimiz kadarıyla şarj aleti de var. Tek bildiğimiz evsiz olmadığı. Evinden arıyor olabilir. Yani, bu numaraya nasıl sahip olabiliyor? Bu telefonun varlığından nasıl haberi oluyor? Şifrelerimiz onda yokken bizim telefonlarımızdan nasıl arayabilir? Bunun hiçbir anlamı yok!"

"Sakin ol," diye buyurdu, nefes almamı isterken eliyle sırtımda sert daireler çiziyordu. "Grace, korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum ama sakinleşmelisin, tamam mı? Bu kadar heyecanlanman hiçbir şeyi çözmüyor. Şu anda sağduyumuzu korumamız gerekiyor." Tekrar telefona uzandı.

"Seslenmeye devam edeceğim. Eninde sonunda başaracağız. Buna mecburuz." Düğmeye bastı ve kulağına götürdü. Sonra indirdi ve tekrar düğmeye bastı. "*Hayır. Hayır, hayır*, hayır, hayır, hayır." Düğmeye tekrar tekrar bastı, kulağına götürüp geri çekti ve dehşet içinde telefona baktı.

"Ne oldu?" Sordum ama biliyordum. O kelimeleri söylemeden önce biliyordum.

Yüzü kül rengine dönmüştü, gözleri benimkilerle buluştuğunda periliydi. Başını iki yana salladı.

"Telefon hatları kesik. Kabloyu kesmiş olmalı."

Yere çöktüm, hıçkırıklarımı bastırırken kollarımı dizlerime doladım. "Ne yapacağız Ryan?"

Kıpırdamadan durdu, dehşet ve şaşkınlıkla olduğu yerde donmuş gibiydi. Cevap gelmedi, çünkü verilecek bir cevap yoktu.

Kapana kısılmıştık. Ölümü bekliyorduk. Oyunun bitmesini bekliyorduk.

Sonunda yanıma çöktü, yanağından sessiz bir gözyaşı süzülürken bir elini dizime koydu. "Bir yolunu bulacağız," diye söz verdi, gözlerimle buluşmadan. Güçsüzdü, anlamdan ya da inançtan yoksundu. İkimiz de bulamayacağımızı biliyorduk. İkimiz de bu hikâyenin sadece trajediyle sonuçlanacağını biliyorduk.

Sessizlik içinde otururken, şimdi telefonun aralıksız çalması olmadan daha ağır ve daha yüksek sesle, geleceğimiz hakkında tek bir şey açıktı.

Anlayacak bir şey kalmamıştı.

Ölecektik.

OceanofPDF.com

17 RYAN

Sonunda odadan çıktığımızda evin her tarafı karanlıktı. Dünya bir şekilde durmuş gibi hissettirmesine rağmen gece çökmüştü. Ağlamaktan yüzüm kızarmış, göğsüm panik ve öfkeyle sıkışmıştı. Bunu ben yapmıştım. Onu buraya ben getirmiştim. Bizi bu karmaşanın içine sokmuştum. Ama bizi bundan kurtaramadım.

Pencerelerin dışında, alt kattan zorlukla görülebilen bir ay parçası dışında gece zifiri karanlıktı. Dolabın ışığını hızla kapattım. Pencerenin hemen ötesinde duruyor olabilirdi ve biz onu göremezdik, ancak ışık açıkken bizi net bir şekilde görebilirdi. Donup kaldım, nerede daha güvende olduğumuzu merak ediyordum. Karanlık mı, aydınlık mı? Üst katta mı, alt katta mı? İçeride mi dışarıda mı? Doğru cevaplar yok gibiydi.

Grace elini avucumun içine kaydırdı, korkudan titrediğini gizleyemiyordu. Kesin olarak bildiğim bir şey vardı, o da onun için savaşırken öleceğimdi. İş ikimizden birine kalırsa, onun korunduğundan emin olmak için binlerce kez ölürdüm. Eğer onu ortadan kaldırabilirsem, her şeyime mal olsa bile, bunu yapardım. Onun için. Onun hayatını kurtarmak için. Ona bir hayat vermek için.

Benim için önemli olan tek şey oydu. Her nasılsa, o anda, ani, keskin bir odaklanma buldum. Elini sıktım ve parmağımı odanın ışık düğmesine doğru uzattım. Açtım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese.

"Bunu yapmayacağız," dedim ona. "Artık burada kalıp korkmamıza izin vermeyeceğim. Eğer bizi istiyorsa, gelip bizi alması gerekecek ama bunun kolayca olmasına izin vermeyeceğim." Çok yüksek sesle konuşuyordum,

Sanki bizi duyabildiğini düşünüyormuşum gibi. Belki de içten içe duyuyordum. Bu adamın neler yapabileceği, kim olduğu ya da ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Korkuyorum..." diye fısıldadı. Elini çekiştirerek onu merdivenlerden yukarı çıkardım.

"Korkmana gerek yok. Ne olursa olsun seni güvende tutacağım. Hadi... Benimle gel."

"Beni nereye götürüyorsun?" Merdivenlere doğru temkinli bir adım attı, endişeyle beni takip ediyordu. Ona gülümsedim. Mutlak bir dehşetle dolu kocaman gözleriyle bile çok güzeldi.

"Bence yukarıda daha güvende oluruz. Oradan ona göz kulak olabiliriz." Bıçak hâlâ arka cebimdeydi. Bir elimle bilardo sopasını tutuyordum, diğer elimle de onun elini. Bir çekiç karşılığında bilardo sopasını yere bırakmıştı.

Önemli değildi.

Eğer bu konuda söz hakkım olsaydı, onu kullanmasına gerek kalmazdı.

Merdivenleri yavaşça çıktık, tepede bizi neyin beklediğini merak ediyorduk. Etrafımızda sessizlik vardı, tek gürültü ağırlığımız altında gıcırdayan ahşap merdivenlerin sesiydi. En üst kat aydınlatılmıştı, eğer istediği buysa ona bizi mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyordu.

Uzanıp verandanın ışıklarını açtım. Saklanmayı bırakmıştık. Buradaydık ama bunu kendi şartlarımızla yapacaktık. En üst kata ulaştığımızda ve onunla yüzleşmek için döndüğümde, kararımdan her zamankinden daha emindim.

Ellerimi ona doğru uzattım ve geriye doğru beceriksizce bir adım attı, neredeyse düşüyordu. Onu yakaladım. "Dikkatli ol."

Bana huzursuzca gülümsedi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum..." Fısıldadım. Onu sevdiğim için bunu yapmak zorundaydım. Bu karar kolay değildi. Açıkçası beni korkutuyordu ama zor kararları vermek benim işimdi. Benim işim onu risk alacak kadar sevmekti. Bilardo sopasını yere bıraktım ve arka cebimdeki bıçağa uzandım.

Dışarıda bir yerdeydi. İzliyordu. Bekliyordu. Ve

o geldiğinde, biz hazır olacaktık.

OceanofPDF.com

18 GRACE

Oturduk ve bekledik. Ne için, hiçbir fikrim yoktu. Ryan bir süre volta attı. Sonra yanıma oturdu. Loş sundurma ışığı gördüklerimizi net bir şekilde görmemizi sağlamasa da ormana doğru baktık. Orada olduğunu biliyordum; bizi izlediğini biliyordum. Ne kadar beklememiz gerekecekti? Sabaha kadar mı? Bir sonraki akşama kadar mı? Her şeyin yakında biteceğini umuyordum ama bunu beklemiyordum.

İzlendiğimizi ve bir sonraki hamlesini hesapladığını bilmek beni korkutsa da, içimde uzun zamandır -belki de hiç- hissetmediğim bir öfke vardı. Endişem yerini düpedüz öfke dolu karanlık bir yere bırakmıştı. Bunu bize yapmaya nasıl cüret eder? Balayımızı bu hale getirmeye nasıl cüret eder?

Stanley'i düşündüm, ona bakmak için yanında olmazsak başına gelecekleri düşündükçe kalbim parçalanıyordu. Sonra Everleigh'i düşündüm, eve hiç gelmediğimizi arayıp bildirecek kişi o olabilirdi. İlaçlarını sipariş etmeye devam edecek miydi? Ona sadece organik yiyecekler verir miydi? Sadece kız kardeşini değil, en iyi arkadaşını da kaybettikten sonra kendisi iyi olacak mıydı?

Ryan'a adresi göndermişti; eve gelmediğimizde bizi aramaya gelecek miydi, yoksa polisi arayıp onların bizi bulmasını mı bekleyecekti? Vazgeçmeden önce beni kaç kez aramaya çalışacaktı? Belki de bunların hiçbiri olmadan önce bizi bulacak olan temizlikçi olacaktı. Sadece umut edebilirdim.

Keşke ona bir not bırakmanın bir yolu olsaydı, bunca şeye rağmen yanımda olduğu için bir teşekkür. Benimle ilgilendiği için. Beni sevdiği için. Kendi yöntemimle veda etmek istedim.

Adım atma sırası bana gelmişti. Ayağa kalktım, katlarda gergin bir Çekilde yürürken düĞünmeye çalıĢıyordum. Ryan'ın gözlerini üzerimde hissettim, hareketlerimi izlediğini biliyordum. Her zamanki gibi benim için gergindi. Ne zaman çatlayacağımı, kırılacağımı merak ediyordu. Beni tekrar bir araya getirmesi için ona ne zaman ihtiyacım olacağını merak ediyordu.

Mutfağa girdim, çantalarımız daha önce yerde duruyordu. Benimkini masaya kaldırdım ve fermuarını açtım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kanepede dönerek. "Bir kalem arıyorum.

Everleigh'e bir mektup yazmak istiyorum. Her ihtimale karşı

Yapma..." Cümleyi tamamlayamadan yarım bıraktım. Ben çantaları karıştırırken Ryan ayağa kalktı, elim çantamdaki katı ve soğuk bir şeye temas ettiğinde donup kaldım. İki *şey*.

Onları tuttum, çantadan çıkardım ve şok içinde ellerime baktım. "Telefonlarımız mı?"

"Ne oluyor be?" Ryan aynı anda sordu.

"Çantama nasıl girdiler?"

"Nereden geldiler?"

"Çantaları daha önce kontrol ettiniz mi?" diye sordu.

"Elbette," dedim, ekranlarındaki 'Servis Yok' bildirimine bakarak. "Daha önce burada değillerdi. Bundan eminim."

"Bu mümkün değil... Öyle olmak zorundaydı. Kabine geri dönmedi. Çantalarımızın etrafında değildi. Ve öyle olsa bile, neden telefonlarımızı bize geri versin ki?"

Soruları sıralarken Ryan'ın telefonunu ona geri uzattım. Hiç dikkatimi vermiyordum. Bugün daha fazla şok yaşayamazdım.

Tek düşünebildiğim, en azından artık son vedamı yazmak için bir yolum olduğuydu.

Ryan'ın sesini duyunca zihnim şimdiki zamana geri döner gibi oldu. "Bu telefondan son zamanlarda hiç arama yapılmamış. Seninkinde var mı? Evi nereden aramış olabilir?"

Arama kayıtlarımı kontrol ettim ve başımı salladım. "Hayır. Ama bu şaşırtıcı değil. Sanırım onları silmiş olabilir. Sadece ilk etapta telefonlarımızı nasıl kullanmış olabileceğini anlamıyorum. Burada hiç sinyal yok. Sigorta şirketini ve tamirhaneyi aramak için telefonların çalışması için kilometrelerce yol kat etmemiz gerekti ve o zaman bile servis zayıftı."

Ryan'ın gözleri parladı ve pencereden dışarı baktı. "Buraya yakın bir yerde servis olmalı o zaman."

"Ne?" Donup kaldım.

"Ormanın dışında bir yerde. Dokuz-bir-bir araması yapabileceğimiz bir yer olmalı. Belki dağın daha yukarısında." Çenesi gerilmişti ve yüzündeki kararlı ifadenin farkındaydım.

"Ciddi olamazsın."

"Birinin gitmesi gerekiyor." Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Hayır, Ryan, bu güvenli değil."

"Başka seçeneğimiz yok." Geri adım attı ve tereddüt etmeden pencereden dışarı bakmaya başladı. "Seni silahlarla burada bırakacağım. Çekiç, bilardo sopaları. Ben bıçağı alacağım ve daha iyi bir sinyal alıp alamayacağıma bakmak için ormana gideceğim. Kapıları arkamdan kilitleyebilirsin."

"Ama eğer telefonun çektiği bir yer bulduğunu, arama yapmak için bizim telefonlarımızı kullandığını ve sonra onları bize geri getirdiğini düşünmekte haklıysanız, bu yine evin içinde olduğu anlamına gelir. Bu da bize ulaşabileceği anlamına gelir. Beni terk edersen, bana ulaşabilir. Ya anahtarları vardır ya da içeri girmenin başka bir yolu vardır. Beni burada bırakamazsın ve senin de dışarıda tek başına olman güvenli değil."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Haklısın. Birlikte gitmeliyiz."

"Deli misiniz siz? Gecenin bir yarısı karanlıkta oraya gidemeyiz! Bu sadece öldürülmeyi istemektir!"

Yüzü dehşetle buruştu. "Kendin söyledin... Burada güvende değiliz Grace. Bildiğimiz kadarıyla şu anda bu evde olabilir. Buradan çıkmak zorundayız ve polisi arayabileceğimiz bir yere gitmek tek seçeneğimiz."

"Ama ya bizi yakalarsa?" Ben ağladım.

"O zaman savaşırız. Ve belki de ölürüz. Ama bunlar burada sahip olduğumuzdan daha kötü ihtimaller değil," diye hatırlattı bana. "Gitmeliyiz ve şimdi gitmeliyiz. Tek seçeneğimiz bu."

Derin bir nefes aldım. "Everleigh'e yazdığım şu mesajı bitireyim. Bu sahip olduğum son şans olabilir." En iyi arkadaşıma söyleyebileceğim son sözleri yazarken gözlerim yaşlarla doldu. Tek bildiğim, belki de bunları hiç göremeyecekti ama bir şekilde, eğer cep telefonum çekerse, mesajın ulaşmasını umuyordum. Mezarın ötesinden bir mesaj.

Sana ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın ve benimle her zaman ilgilendiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Ben de seninle ilgilenmeye çalıştım. Seni bir daha görür müyüm bilmiyorum ama son vedamız olsun istemedim.

sonumuz olacak. Senin için her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum, Ev. Daha azını hak etmiyorsun. Lütfen bunu asla unutma. Seni seviyorum, dostum. Benim için kendine ve Stanley'e iyi bak. XO.

Daha fazlasını söylemek istedim. Ona söylemem gereken çok şey vardı: teselli sözleri, tavsiyeler ve geleceği için dilekler. O benim hiç sahip olamadığım küçük kız kardeşim gibiydi ve ona sadece bu şekilde veda ettiğimi düşünmek kalbimi kırıyordu ama tüm zamanım buna yetiyordu. İşe yaramak zorundaydı.

Bununla birlikte, gönder tuşuna bastım ve ekranım kilitlendi. Ryan sabırsızlıkla bana bakarken, "Tamam," dedim. "Hadi yapalım şu işi."

OceanofPDF.com

19 RYAN

Bunun son kez olabileceğini bilerek karıma sarıldım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bu duyguyu hatırlayarak dışarı çıkmak istedim. Onun tadını hatırlayarak. Kokusunu. Eğer öleceksem, bunun ormanda tek başıma olmaktansa, şimdi ve burada, yabancı bir kulübenin mutfağında, onun dudakları benim dudaklarımdayken olmasını tercih ederdim. Ormanda, korkmuş bir şekilde.

Kısa bir süre intihar anlaşması yapmayı düşündüm. Hayatlarımızı onun yerine kendi şartlarımızla sonlandırmayı, ama bu fikri zorla uzaklaştırdım. Böyle olmak zorunda değildi. Pes etmeyecektik. Biz savaşçıydık. Son nefesimize kadar savaşacaktık. Ona zarar vermesine izin vermeyecektim.

Ayrıldığımızda alnımı onunkine yasladım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım, anın tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. Ne kadar ciddi olduğumu bilmesi gerekiyordu. "Varlığımın her zerresiyle seni seviyorum Grace."

"Ben de seni seviyorum." Gözyaşları arasında kelimeleri boğuk boğuk söyledi.

"Koşacağız. Kaçabildiğimiz kadar hızlı. İkimizden birine servis geldiğinde polisi arayacağız. Eğer onu görürsek, *eğer beni yakalarsa*, kaçmayı bırakmayacağına söz vermeni istiyorum. Benim için geri dönmeyeceğine söz ver-"

"Böyle konuşma-"

"Bana söz ver, Grace!" Omuzlarını sıktım.

"Söz veriyorum," diye ciyakladı ve gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Tek umursadığım senin buradan canlı çıkman. Gerekirse beni terk edersin.

Sadece hareket etmeyi bırakma. Ne olursa olsun." Yine başını salladı, burnunu çekti ve hıçkırıklarının arasında titredi. Mutfak masasından çekici aldı. En azından ben ölürsem, her zaman bu ana tutunacaktı. Hayatımı

onunkine karşılık sunduğum son cesaret anım. "Hazır mısın?" diye sordum.

"Hiç olamayacağım kadar..." Kapıya dönüp kilidi çevirdiğimde ve klik sesini duyduğumda derin bir nefes çekti. Elimi kapı koluna koydum.

BANG.

Donup kaldık. Omzumun üzerinden baktım. "O da neydi?"

BANG. Sesi duyunca irkildi. Kapıyı bir kez daha kilitledim.

"Ryan!"

Onu iterek geçtim ve merdivenlere, sese doğru ilerledim. "Aşağıdan geliyor," dedim, her şeyden çok kendime.

Belli ki bunu zaten biliyordu, çünkü ikimiz de o yöne bakıyorduk. "O aşağıda."

"Burada kal," diye uyardım. "Yatak odasına git ve kapıyı kilitle. Ne duyarsan duy dışarı çıkma."

Kıpırdamadan durdu, korkudan donakalmıştı. "Hayır! Oraya gitme. Şimdi kaçma zamanı!" diye seslendi. "Lütfen, Ryan."

Dinlemiyordum. Haklıydı, biliyordum ama bu beni merdivenlerden inmekten alıkoymadı. Ne yaptığını bilmem gerekiyordu. Sesin ne olduğunu. Merdivenlerin dibine yaklaştığımda cevabımı almıştım.

Kuduz bir köpek gibi kendini kalın cam duvarın içine attı. Tekrar tekrar vücudunu duvara doğru fırlattı. Beni gördüğünde durdu. Yumrukları cama vuruyordu, gözleri vahşi ve kan çanağı gibiydi, boğazı kıpkırmızıydı.

"Ne istiyorsun?" Kükredim, öfkem beni ele geçirdi. *"Bizden ne istiyorsunuz?"*

Grace'in ayak seslerinin arkamdaki merdivenlerden indiğini duydum ama ormandan çıkıp hayatlarımıza giren ve görünüşe göre onları mahvetmeye kararlı olan adamdan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Yine cama vurdu, çığlıkları hayvani gibiydi, her şeyden çok hırıltılıydı. Boynundaki yara izlerinin zonklamasını, derisinin kırmızı ve beyaz renklerinin kalp atışı kadar gerçek bir şekilde titreşmesini izledim. Grace ortaya çıktığında adamın gözlerinin ona kayışını izledim. Sanki içinde bir şey kopmuş gibi, daha da vahşileşti. Daha da sinirlendi.

Kendini tekrar pencereye attı, ağzı ardına kadar açıktı, çürük dişleri ortadaydı. Grace ağlıyordu, yüksek sesli hıçkırıkları tüm vücudunun yanımda titremesine neden oluyordu, her hareket ettiğinde kollarımız birbirine sürtünüyordu.

Sanki bir akvaryum tankındaymışız gibi ince, kirli parmağını cama sokarak onu işaret etti. Ya da heyecan verici bir sergideymişiz gibi. Neler olduğunu anlamaya çalışırken bir elimi onun önünde tutarak onu korumaya çalıştım.

İleri doğru adım attı. Beni geçip cama doğru ilerlerken adamın çığlıkları daha da yükseliyordu.

"Grace, bekle-"

"Ne istiyorsun?" diye yalvardı, sesi hıçkırıklarının arasından yumuşak bir fısıltıya dönüşüyordu. "Neden bizi yalnız bırakmıyorsun?"

Adam kendini tekrar cama doğru fırlattı. Onu duyamıyordu. Hiçbir yolu yoktu. Onu ben bile zor duyuyordum. "Grace, geri çekil." Onu durdurmak için aceleyle ileri atıldım.

"*Janie*..." boğuk sesi camdan geliyordu, sesi kara tahtaya çakılmış çiviler gibiydi. "*İçeri... içeri. Bırak... beni... içeri.*"

"Ne istiyorsun?" diye tekrar sordu; bu sefer duyduğundan emin olduğum kadar yüksek sesle. Sanki ben orada değilmişim gibi onunla konuştu.

"Bırak... beni... içeri al," diye tekrar bağırdı adam, sesi boğuk bir ıslık gibiydi, kelimeler zar zor duyuluyordu*. "Bırak... beni... içeri al."*

Grace'in transa geçmiş bir halde kapı koluna uzanması beni şaşırttı. Dehşet içinde izledim, korkudan felç olmuştum.

"Hayır, bekle! Ne yapıyorsun?" Bileğinin bir hareketiyle kilidi çevirdiğinde, ileri atılarak kilidi geri kilitledim.

Cevap vermedi, yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle sakince tekrar kilide uzandı.

"Grace, dur-" Kilidi bir kez daha çevirmeye çalıştım ama artık çok geçti, kolu çevirdi ve kapıyı hızlı bir hareketle açtı. Adam ileri atıldı, ellerini havaya kaldırarak kendini ona doğru savurdu. Kadın çekici kaldırdı, indirdi ve adamın suratına indirdi. Adam geriye doğru sendeledi; şakağından kan akmaya başlarken yüz ifadesi karışmıştı. Kadın tekrar savurdu. Bir, iki, üç kez.

Kadın, adamın hiç karşı koymamasına rağmen onun üzerine yere düştü.

Tekra

r.

Tekra

r.

Çekici adamın yüzüne indirdi, kan vücuduna ve odanın her tarafına sıçradı. Dehşet içinde izledikten sonra kendime geldim ve kolundan tutarak ileri atıldım. *"Grace! Dur!"*

O anda durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı ve neredeyse sayıklayarak bana baktı.

Ona baktım, yüzü kan içindeydi. Karım onun kanıyla kaplıydı, saçlarında, kirpiklerinde küçük lekeler vardı.

"O öldü," dedim, çekici elinden çekmeye çalışırken yavaşça başımı salladım. Ona baktı, çekici aniden bıraktı ve şok geçirmiş gibi geriye sıçradı. Ağzını kapatmak için kaldırdığı eli titriyordu, sonra kendi kanlı parmaklarını görünce elini yüzünden uzaklaştırdı.

"Ne yaptın sen? Neden-" Şok içinde cesedin yanında dizlerimin üzerine çökerek sordum. "Neden yaptın-" Tüm bu olanları sindirmeye çalışırken nereden başlayacağımı bilemiyordum.

"Ryan, ben... yapmak zorundaydım..." diye fısıldadı
arkamdan. Belki de öyleydi.
"Bizi öldürecekti..." Belki de
öyleydi.
"Başka seçeneğim
yoktu..." Bu doğru
olabilir. "Özür
dilerim..."

Onun sözleri üzerine bıçağın kotumun arka cebinden kaydığını hissettim. "Sen ne-"

Soruyu bitiremedim. Yüzünü göremedim.

Onun yerine sırtımda soğuk bir şey hissettim. İlk başta, bir anlık gafletle, birinin derimin üzerine buz döktüğünü düşündüm ve etrafıma bakmaya çalıştım. Ama sonra ne olduğunu anladım. Dondurucu soğuk metalin acısını biliyordum, kaslarımı yırttığını hissettiğimde neler olduğunu anladım. Biri bana bıçağı saplıyordu. Bıçağın derimi tekrar yırttığını hissettim. Omurgamın yakınında. Yan tarafıma.

Tekra
r.
Tekra
r.
Tekra
r.
Tekra
r.

Adamın cesedinin üzerine düştüğümde çığlık attım -ya da en azından çığlık attığımı sandım. Ne olmuştu? Grace ne yapmıştı? Görüşüm bulanıklaştıkça, adamın ılık, ıslak kanı başımın altındaki zemine yayıldıkça sorular zihnimde dönüp duruyordu.

Dünya karardığında, benden uzaklaşırken ayakkabılarının yerde çıkardığı *tıkırtıları* duydum.

Sabit.

Acelem yok.

Beni kurtarmaya çalışmıyorsun.

Grace neden beni kurtarmaya çalışmadı?

Neden beni öldürmeye çalıştı?

Cevaplar gelmedi ve ben onları zorlamaya çalıştıkça, düşünceler giderek daha az şekillendi. Anlamlı olmaktan çıktılar. Düşünce yok. Kelimeler yok.

Sadece kulaklarımda

uğultu var. Çınlama.

Sessizlik.

Gözlerim tekrar kapandı ve onları açık tutmak için mücadele ettim. Ben de açmadım.

Kavga

etmedim.

Yapamadım.

Gözlerim kapalı kaldı, sessizlik beni garip bir rahatlık ve huzurla çevreledi.

Hiçbir

şey.

Hiçbir

şey.

Hiçbir

şey.

Bu ölüm müydü?

Karanlığı memnuniyetle karşıladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

20 JANIE

YIRMI YIL ÖNCE

Kulübeye yanaştığımızda, tekerleklerimizin altında çıtırdayan çakıllar ve rüzgârda hışırdayan değişen yapraklarla kaplı ağaçlar, heyecanımı gizlemeye çalıştım. Bu ailece çıktığımız ilk tatildi.

En azından benim hatırlayabildiğim ilk tatil. Annem daha önce, ben çok küçükken, bir hafta boyunca Florida'da sahile gittiğimizi söylemişti. Ben hatırlayamıyordum, annemin de bunu kanıtlayacak bir fotoğrafı yoktu, o yüzden benim için sayılmazdı.

Bu alışılmadık bir şey değildi. "Fotoğraf yok" olayı.

Aslında, her zamanki gibiydi.

Bir zamanlar sahip olduğumuz resimler ve duygusal eşyalar, babam her kızdığında teker teker yok ediliyordu. Okuldan benim için önemli olan hiçbir şeyi eve getirmemeyi çoktan öğrenmiştim.

Araba durdu ve ben babamın inmesini bekledim. Kapımı açtı -çocuk kilitleri sayesinde on beş yaşımda bile kendim açamıyordum. Kaçacağımdan ya da yardım için işaret vereceğimden çok korkuyordum. Bu yüzden camlarımı olabildiğince koyu renk boyatmıştı.

Ama bu farklıydı. Bir tatil. Geceyi geçirdiğim tek dört duvardan bir kaçış. Okulum dışında, içinde birkaç dakikadan fazla zaman geçirdiğim tek yerdi.

Genelde sessiz ve durgun olan annem bile daha mutlu görünüyordu. Dışarı adımımı attım, ayaklarım çakıllara değerken vücudum heyecanla karıncalanıyordu. Burası muhteşemdi. Hayal ettiğimden bile daha iyiydi.

Gerçek bir kulübeydi, sadece masal kitaplarında ve televizyonda gördüğüm gibi. Uzun pencereleri ve kalın kirişleriyle ahşaptı. Toprağın içine inşa edilmişti, araba yolunun kenarındaki dik bir uçurum etrafımızdaki sık ormana açılıyordu.

Babam arkasında olmadığımı fark edince omzunun üzerinden "Devam et," diye seslendi. Çantalarımız arabanın yanında duruyordu ve onları taşıması gerekenin ben olduğumu biliyordum. Annemle babam çoktan küçük verandaya çıkmışlardı ve ben üç çantayı taşımakta zorlanırken, babam kapının yanındaki küçük bir kutunun şifreli kilidini çevirdi ve kutu açılarak içinden bir anahtar çıktı. Anahtarı çıkarıp kapı koluna soktu ve bizi içeri aldı.

"Şunları şuraya koy," diye homurdanarak solumdaki küçük masayı işaret etti. Söylediğini yaptım ve manzaraya baktım. İnanılmazdı. Her nasılsa, tatile gideceğimizi söylediğinde, bir bit yeniği olması gerektiğine inanmıştım. Ya da tamamen yalan söylediğine. Umudumu korudum ama çok az. Bu ailede umuda benzeyen herhangi bir şey pek kullanılmazdı. Aşk gibi bir şeydi - televizyona ve kitaplara mahsus bir şey. Bir peri masalı. Sihirli değnekler ve korsan gemileri kadar hayali.

İleriye, tamamen camdan yapılmış duvara doğru yürüdüm. Büyülü olarak tanımlayabileceğiniz bir şeye o ana kadar gördüğüm en yakın şeydi. Güneş, dışarıdaki ahşap döşemenin üzerindeki parlak koruyucu tabakadan yansıyor, küçük toz zerrecikleri kirişlere doğru süzülüyordu. Her şeyi içime çekerken çenemi kapalı tutamıyordum.

Burası harika bir yer. Bunu tekrar tekrar düşündüm, asla yüksek sesle söylememe izin vermedim. Eğer söylersem, çok fazla eğlendiğimi görürse, bunu benden almanın bir yolunu bulacağından emindim. Belki de bütün haftayı arabada geçirmemi isterdi - bu ilk kez olmazdı.

Her nasılsa, herhangi bir sevinci ya da mutluluğu yüksek sesle dile getirmek her zaman söz konusu mutluluğun kaynağının yok olmasını sağlamayı başarıyordu. Bunun yerine, hayatımın çoğunu kafamın içinde geçirmeyi, duygularımın çoğunu kafamın içinde yaşamayı seçtim. En güvende olduğum yer orasıydı. Kendimden başka kimsenin bana zarar veremeyeceği bir yerdi.

"Brenda, hangi odayı istediğimizi seç. Diğerini o alabilir." Annemle babamın yüzüne doğru döndüm ve annemin oturma odasından geçip sağ tarafımdaki yatak odasına bakmasını izledim. Küçük bir gülümseme verdi.

"Bu iyi, Cal."

"İyi mi?" diye homurdandı, kafasını odaya sokarak. Annemin de benim gibi, diğerini sırf inadına seçeceğinden korktuğu için çok beğenmiş görünmekten çekindiğinden şüpheleniyordum. Etrafına bakındı, üst dudağı sanki burası ayak bastığı en güzel yer değilmiş gibi kıvrılmıştı, sonra annemin yanından ittirerek geçti ve neredeyse annemi devirerek diğer yatak odasına doğru ilerledi.

O da aynısını yaptı, başını içeri soktu ve yavaşça başını sallayarak etrafına bakındı. "Bu daha güzel. Bunu alabilir." Sağındaki merdivenlerden aşağıya baktı. "Oyun odası alt katta."

Babam çoğunlukla homurdanarak ve çoğunlukla kendi kendine konuşurdu. Bu hepimizin alışık olduğu bir şeydi. Annemin hırçın sesini duymadan önce onun merdivenlerden inişini izledim.

"Ne bekliyorsunuz? Baban sinirlenmeden çantaları odalara götür." Uzun, kemikli parmağıyla odanın öbür ucundaki masayı işaret etti.

Başımı salladım, talimatları doğrultusunda aceleyle çantalara doğru ilerledim.

"Buraya gel, Brenda." Babamın sesini aşağıdan duydum ve annemin titreyerek onun çağrısına cevap vermek için zıplamasını izledim.

"Geliyorum," diye seslendi. Odanın içinde koşuşturdu, merdivenlerden inerken ellerini duvarda gezdirdi.

Rahat bir nefes aldım, onlardan uzaklaştığım için minnettardım. Arabada iki saat geçirmiş, yanlış bir şekilde nefes almamayı ya da yanlış bir yüz ifadesi takınmamayı ummuştum. Onu üzebilecek herhangi bir şey. Yeni bir yerde olacağım, farklı bir şeyler deneyimleyeceğim için ne kadar heyecanlansam da, kendimi savunmasız hissetmekten de kendimi alamıyordum. Evdeyken işler kötüye gittiğinde nereye saklanacağımı biliyordum. Gözlerden uzak kalabilirdim. Saklı ve güvende ya da ailemle mümkün olduğunca güvende kalabilirdim.

Ama arabada açıktaydım. Vardığımızda kendimi daha iyi hissedebileceğimi düşünmüştüm. Ama o anda fark ettim ki, bu güzel, büyülü yerde bile hâlâ açıktaydım. Heyecanımın dağıldığını hissettim.

Birkaç dakika önce hissettiğim sıcaklık kırıntıları, bir şeyler yapmam gerektiğini hatırladığımda silinip gitti. Annemle babamın çantalarını babamın 'daha iyi' olduğunu iddia ettiği yatak odasına götürdüm ve onları orta boy yatağın ucuna yerleştirdim, uzak köşedeki jakuzili küvete dikkat ettim.

Sonra oturma odasını geçip bana ait olan odaya girdim ve ilk odanın aynısı olduğunu görünce şaşırdım. Köşede jakuzili küvet, duşakabinli özel banyo ve duvara monte edilmiş televizyon. Çantamı şifonyerin üzerine koydum ve yatağın üzerinde zıpladım. Şimdiye kadar üzerinde dinlenme zevkine eriştiğim en rahat mobilyaydı. Aslında tatilimin geri kalanını burada geçirmekten son derece mutlu olurdum. Eğer izin verilseydi, tam da bunu yapardım.

Tabii ki, hiçbir zaman o kadar kolay olmadı.

"Hey!" diye bağırdı babam, sesi sessizliği yırtarak evi neredeyse sarsıyordu. Korkunç bir şey yaparken yakalanmış gibi sıçradım, kulaklarım utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Ben ne yaptım? Hızlı düşünmeye çalıştım. Bavullar doğru yerdeydi... tabii onları açmamı istemediyse. Belirtmemişti ama belki de bilmem gerekiyordu. Eğer durum buysa, onu alacağımdan emindim.

Yatak odasından çıktım, titrememi gizlemek için ellerimi yumruk yaptım. Derin bir nefes aldım ve düzenli bir şekilde verdim.

Gardımı asla indiremezdim. Asla güvende olduğuma inanamazdım. Asla mutlu olmama izin verildiğini düşünecek kadar aptal olamadım.

Annemle babam henüz üst kata çıkmamışlardı, bu yüzden sorun çantalar değildi. Bunun yerine, onların kısık seslerini merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. Korkuluk yoktu, bu da bir kazaya davetiye çıkarıyor gibiydi ama sabit durmak için ellerimi duvarda gezdirdim.

Alt katın da üst kat gibi tamamen camdan yapılmış bir dış duvarı vardı. Odanın ortasında bir bilardo masası ve yepyeni olduğu anlaşılan iki koltuk vardı. Aşağıda havada bir ağırlık vardı. Nemli ve ağır, sanki evin o kısmında hiç hava akımı yokmuş gibi. Hemen ileride kapalı bir kapı ve karanlık bir banyoya açılan başka bir kapı vardı.

"Burada uyuyacaksın. Annenle beni biraz yalnız bırak," diye emir geldi.

Koltuklara tekrar baktım. Küçüktüler, boyumun yarısı kadardılar ve rahat görünseler de üst kattaki yatakla kıyaslanamazlardı. Buna bir de televizyon, jakuzi ve görünüşe göre klima olmadığı gerçeğini ekleyince hayal kırıklığımı gizlemekte zorlandım.

"Beni duyuyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, efendim."

"Zaten o kadar alana ihtiyacın yok. Sadece seni şımartacak."

"Peki efendim." Merdivenlerden yukarı çıkıp çantamı almak için döndüm. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Babam sordu.

"Çantamı almak için," dedim ama babamın yüzündeki alaycı ifadeye bakılırsa bu yanlış bir cevaptı.

"Bırak onu. Bir yerden bir yere gitmem gerektiğinde ona takılıp düşmek istemiyorum. Burada saklayacak bir yer yok. Bir şeye ihtiyacın olduğunda gidip gelmek zorunda kalacaksın."

Yine başımı salladım. Bu benim babamdı -sırf zalim olmak için zalim. Oda eşyalarımı koymak için yeterince iyiydi ama uyumam için fazla iyiydi. "Tamam."

"Buranın bize bir hafta yetecek kadar yiyecekle dolu olması gerekiyordu." Annemin poposunu okşadı. "Akşam yemeğini güvertede yemeye ne dersin?"

Annem başını salladı ama sesindeki heyecan yorgun yüz ifadesiyle uyuşmuyordu. "Kulağa harika geliyor." Göz ucuyla bana baktı, belli ki onları yalnız bırakmamı istiyordu. Babam henüz beni kovmamıştı, bu yüzden neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar vermek zordu.

"Ne bekliyorsun? Git bize yemek yapacak bir şeyler bul," diye homurdandı babam ve doğru cevabı bulmak için verdiğim iç savaşa son verdi. "Eğer yeteri kadar varsa, sen de biraz alabilirsin."

Daha fazlasını söylemesini beklemeden merdivenlerden yukarı, oturma odasına ve mutfağa koştum. Dondurucu küçüktü ama babamın söylediği gibi yiyeceklerle doluydu, çoğunlukla da et. İstesek bir ayda yiyebileceğimizden daha fazla yiyecek vardı.

Bir paket kıyılmış hamburger çıkardım. Denemek istediğim pek çok şey vardı ama en rahat ettiğim şey buydu. Daha önce hiç biftek ya da somon pişirmemiştim. Hamburger bizim evde bir lükstü ve çoğu zaman akşam yemeklerimiz fıstık ezmeli sandviçler, fasulye, sade erişte ve aşırı derecede sulandırılmış çorbalardan oluşuyordu. Eğer biftek gibi bir şey yapmaya kalkar ve onu mahvedersem, hayatımın dayağını yerdim. Hayır, babam aksini söylemediği sürece, iyi yapabileceğimi bildiğim şeylere bağlı kalmalıydım.

Sıcak suyu açtım, hamburgeri altına yerleştirmek için parmaklarım haşlanana kadar bekledim. Et çözülürken dolabı açtım, orada bizi bekleyen sadece ekmek değil, *gerçek* hamburger ekmekleri olduğunu fark ettim.

Paketi çıkardım, sırf tadına bakmak için bir tane tatmak istiyordum, ağzım bu düşünceyle sulanıyordu. Bir kutu makarna ve bir kutu yeşil fasulye aldım. Kendi adıma söylemem gerekirse, aslında iyi bir yemekti.

Ve tabii ki bunu söyleyen tek kişi ben olacağım.

Ben yemeği hazırlarken, annem ve babam merdivenlerden yukarı çıkıp güverteye çıktılar. Dışarıda gülüştüklerini duyabiliyordum.

Çoğunlukla babam, ama annem de bazen kendini yeterince güvende hissettiğinde katılırdı.

Unutulmuştum, hayatlarının duvar kağıtlarına karışmıştım, sadece onlara bir şeyler getirmek ve yemeklerini pişirmek için var olmuştum. Kulağa üzücü geliyordu, sanırım, ama dürüst olmak gerekirse benim için sorun değildi. Bu şekilde olmasını tercih ederdim. Görüldüğümde incinebilirdim. Yanlış bir şey yapabilirdim.

Görünmez kaldığım sürece korkacak pek bir şeyim yoktu.

Kapı açıldığında zıplamamak için kendimi zor tuttum. Bana doğru gelen ayak seslerini duydum ama arkama bakmadım, cızırdayan ete bakarak kendimi meşgul ediyormuş gibi yaptım, spatulamı etin oluklarında gezdirdim, tuzlu koku burun deliklerimi doldurdu.

Buzdolabını açtı ve ben derin bir nefes aldım. Belki de beni hiç tanımayacaktı.

"Neredeyse bitti mi?"

Yutkundum. "Hemen hemen."

"Güzel. Beni bekletme." Buzdolabını çarparak kapattı ve dışarı çıkarken elindeki bira şişelerinin birbirine çarptığını duydum.

Babamın bizi buraya neden getirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Annemin bahsettiği Florida tatilini saymazsak, tatile benzeyen hiçbir şey yapmamıştık ve babam da sırf eğlence olsun diye bir şey yapacak biri değildi. Hatırlayabildiğim kadarıyla tatil yapmaktan hiç söz etmemişti. Sadece uzaklaşmaya mı ihtiyacı vardı? İşyerindeki büyük bir haberi mi kutluyordu? Bir yandan neden burada olduğumuzu merak ederken bir yandan da minnettar görünecek kadar mutlulukla *fazla* mutlu görünme korkusunu dengelemeye çalışmak zihnimi döndürüyordu.

Birkaç gün önce işten eve gelmiş ve bana valizlerimizi hazırlamamı söylemişti. Yola çıkmadan bir gün öncesine kadar nereye gideceğimizi söylememişti ve o zaman bile sadece dağda bir kulübe demişti. Yakındaki dağlara mı yoksa uzaktaki dağlara mı gideceğimizi bilmiyordum ve anneme sorma fırsatı bulduğumda o da bilmiyordu. Okula gitmem gerekiyordu, bu yüzden ne kadar kalacağımızı merak ediyordum. Ama ikimiz de bilmiyorduk. Bize ne için seyahat ettiğimizi söylememişti ve tabii ki soramazdık. Tek yapabileceğimiz beklemekti. Gönüllü olarak bilgi vermesini beklemek, yoksa hiçbir zaman öğrenemeyecektik.

Yemek hazır olduğunda, dolaptan üç gri seramik tabak çıkardım ve her birimize her şeyden büyük birer porsiyon vererek hazırladım. I

Babamınkini gözle görülür şekilde büyüttüm, çünkü bunu yapmazsam bir şey söyleme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. İşimi şansa bırakmak istemedim. Bu tatilin huzurlu geçmesi için yapabileceğim bir şey varsa yapacaktım.

Tabaklarını kaldırdım ve dikkatlice oturma odasına taşıdım. Kapıya ulaştığımda, iki elim de doluyken kapıyı nasıl açacağıma karar vermeye çalıştım. Babam beni izledi ama yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Sonunda mutfağa geri döndüm ve tabaklardan birini yere bıraktım, önce onunkini dışarı taşıdım. Önündeki cam veranda masasına yerleştirdim.

"Zamanı gelmişti," diye homurdandı ve ben daha ellerimi oynatmadan tabağındaki hamburgeri almak için bana doğru uzandı. "Anneni bekletme." Ağzı doluyken konuştu, dudaklarından hamburger parçaları uçuşuyordu.

Başımı salladım ve kaçmak için mümkün olduğunca çabuk arkamı döndüm. Rekor bir sürede annemin tabağını önüne koydum, sonra kendi tabağımı çıkarıp ikisinin arasına oturdum. Yavaşça, temkinli bir şekilde yedim, sessizlik üzerimde ağırlık yapıyordu.

Neden konuşmuyorlardı?

Neler oluyordu?

"Sanırım ona iyi haberi vermeliyiz," dedi babam elinin tersiyle ağzını silerken ve ardından yüksek sesle geğirirken. Önce boş tabağına, sonra da ona baktım. Ağzı şiddetli bir sırıtışa dönüşmüş, gözleri anneme kilitlenmişti.

Masanın karşısından ona baktım ve onun da gülümsediğini görünce şaşırdım. Çatalını tabağına dayamış, bir eli masanın altından karnına doğru kayarken kucağına bakıyordu.

Hayır.

"Bir bebeğimiz olacak, Janie." Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Hayır. Yine mi?

Bir tane daha vardı, benimki gibi bir hayatı bağışlanmış bir bebek. O zamanlar sadece on yaşındaydım ama bu duyguyu hatırlıyordum. Dehşeti, korkuyu.

Eve gelip karnına tekme attığında annem hamileliğinin yarısındaydı. Bir saat içinde kanaması başlamıştı.

Ertesi gün, babam işteyken evde doğum sancısı tuttu. Onu aramak istedim, aramazsam kızacağını biliyordum ama babam onu rahatsız etmememiz konusunda ısrar etti. Bu yüzden, çığlık atıp kıvranırken, kan kaybedip terlerken yanında oturdum, geçen her saat bizi babamın eve gelip sırrımızı keşfedeceği zamana daha da yaklaştırıyordu.

Bu da öyle hissettirdi. İkimiz arasında kirli, küçük bir sır. Sanki acele edip o şeyi doğurabilseydi, onu saklayabilir ve hiç olmamış gibi davranabilirdik. Bunun yerine, sancıların birbirine yaklaşmaya başlaması saatler sürdü. Hamileliği boyunca ne beklemem gerektiğini öğrenmek için kitaplar okudum ama okulumun kütüphanesinde doğumla ilgili hiç kitap yoktu ve hamile insanlarla ilgili çok az kitap vardı. Öğretmenlerimden birkaçının bebeği olmuştu, hatta bazıları ben onların sınıfındayken hamile kalmıştı ama süreç hakkında konuşmuyorlardı. Sınıfımdaki diğer bazı kızlardan çok fazla çığlık, çok fazla kan ve hatta bazen kaka olduğunu biliyordum.

Açıkçası bunların hiçbiriyle uğraşmak istemiyordum ama bana ihtiyacı vardı. Elini tuttum ve bekledik. Çok uzun sürüyordu. Sonunda eve geldiğinde konuştum. Onu doktora götürmemiz gerektiğini söyledim. Yüzüme bir tokat yedim. Babam doktorlara güvenmezdi. Kimseye güvenmezdi.

Bebek o gece doğdu. Küçük bir kız. Yorganın üzerinde, annemin bacaklarının arasındaki minik bedenine baktığımı hatırlıyorum. Bebek o kadar küçüktü ki avucumun içine sığıyordu. Annem onu tutmak istemedi, ben de tuttum. Sadece bir saniyeliğine. Canlı olmadığını görecek kadar. Ağlamadı, bir kez bile nefes almadı.

Çok küçük bir şey için çok fazla acı çekmişti. Sonrasında annem çok kanadı. Onun kadar çok kanamasının mümkün olmadığını düşünüyordum ama çok yanılmışım. O kadar çok kanadı ki öleceğini düşündüm. Bu düşünce dehşet vericiydi. Annem harika değildi ama en azından bana nadiren vururdu. Neredeyse hiçbir zaman beni akşam yemeği olmadan yatağa göndermezdi. Eğer o giderse, babamla baş başa kalacaktım ve işlerin benim için daha da kötüye gideceğinden emindim...

O zaman bir plan yaptım. Annem ölürse kaçacaktım. Gidecek hiçbir yerimin, paramın, ailemin olmaması umurumda değildi. Daha fazla dayanamayana kadar koşardım. Duymuştum

Okulda sokaklarda yaşayan kızları, para kazanmak için yaptıkları şeyleri, nasıl kıt kanaat geçindiklerini anlatırdım. Ben becerikliydim. Bir evi nasıl idare edeceğimi, yemek pişirmeyi biliyordum. Bir yerlerde iş bulabilirdim, yakında on altı yaşında olacaktım.

Ama diğer şeyleri, duyduğum cinsel şeyleri, annemin bazen babamla yaptığı şeyleri yapmak zorunda kalsam bile, bunun buna tercih edileceğinden emindim. Koruyucu aile bir seçenek değildi. Babamı teslim etmeyi başarsam bile, beni bulurdu. Ve zaten kimse gençleri istemezdi. Kaçmak tek şansımdı.

O gece annemle birlikte yatakta yattım. Ben yaptıktan sonra bile bebeğe hiç dokunmadı, sadece titredi ve bütün gece ağladı. Uyandığımızda, gitmişti.

Onunla ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir zamanlar çok sevdiğim köpeğimle birlikte arka bahçeye gömüldüğünü sanıyordum.

O zamandan beri bebekten ya da başka bir bebek sahibi olmaktan hiç söz edilmemişti. Bir noktada annem benden doğum kontrol hapı getirmemi istedi, ben de ücretsiz kliniğe gidip bunu yaptım. Sonunda babam paketleri buldu ve onlar için ikimizi de dövdü.

Bu iki yıl önceydi.

Şimdi masanın karşısından onlara bakarken sadece öfke hissediyordum. Bunun olmasına nasıl izin vermişlerdi? *O nasıl izin verebilirdi?*

Onun seks konusunda herhangi bir tercihi olduğuna inanacak kadar aptal değildim - babam bir şey isteyecek bir tip değildi. Ama neden en başta ona hamile olduğunu söylemişti? Neden kürtaj yaptırmamıştı? Bu duruma bir de bebek getirmek, eğer hamile kalmayı başarırsa, sadece yıkım getirecekti.

"Hayal kırıklığına uğramış gibi bakma," dedi annem başını sallayarak. "Yakında kaçıp bizi terk edeceksin. Henüz boş bir eve hazır değiliz." Bana göz kırptı ve boğazımda safranın yükseldiğini hissettim.

Bütün mesele bu mu? İki yıldan biraz fazla bir süre sonra, ben gidecek kadar büyümüş olacaktım ve onlar da kendi başlarına kalacaklardı. Kendi çamaşırlarını yıkamaları beklenir,

kendi yemeklerini hazırlar, kendi tuvaletlerini temizlerlerdi. Ama şimdi, tam da bunları yapması için yeni bir çocuk yetiştireceklerdi. Bunun ne kadar sürede yapılmasını bekleyebilirlerdi ki? Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun kendisine bakacak birine ihtiyacı olurdu, başka türlü olmazdı.

Elbette beş yaşıma geldiğimde, onların bana baktığından daha çok ben onlara bakıyordum. Elimi karnıma götürdüm, hasta olacağımdan emindim.

Ağır bir el başımın arkasına çarparak beni gerçeğe döndürdü. Şiddetten derim sızlıyordu.

"Annene tebriklerini ilet," diye emretti.

Gözlerimi kırpıştırarak başımı salladım. "Tebrikler anne. Bu gerçekten çok iyi bir haber."

"Bu konuda mutlu görünmüyorsun," dedi babam kesin bir ifadeyle.

Ona doğru baktığımda, yüzünde inkar edilemez bir gülümseme vardı. Beni kızdırmaya mı çalışıyordu? İşe yaramayacaktı. "Öyleyim," diye ısrar ettim. "Gerçekten mutluyum. Sadece yorgun hissediyorum."

"Yorgun," diye alay etti. "Sizin neslinizin sorunu da bu işte. Sıkı çalışma hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Mesela beni ele alalım: Sizden daha gençken fabrikada işe girdim, yirmi iki yaşımda ustabaşılığa kadar yükseldim. Sen yirmi iki yaşında ne yapmış olacaksın? Hiçbir şey, şüphesiz. Doğduğun günkü kadar işe yaramaz olacaksın." Birasından bir yudum aldı.

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Beni parçalara ayırması ve yıkması hiç de alışılmadık bir durum değildi. Sıradan bir gündü ama haberler beni hazırlıksız yakalamıştı ve doğru düşünemiyordum. Gözlerimde soğuk yaşların toplandığını hissettiğimde, o görmeden önce onları kurutmak umuduyla hızla gözlerimi kırpıştırarak aşağıya baktım.

"Sorun nedir, kar tanesi? Birden söyleyecek hiçbir şeyin kalmadı mı? Tembelliğinizi savunamıyor musunuz?"

Burnumu çektim ve tekrar yukarı baktım. Annemin beni savunacağı fikrinden çoktan vazgeçmiştim. Benim için geldiğinde, tek başımaydım.

"Haklısın," dedim. "Ben tembelim. Daha iyisini yapmalıyım. Sence... sence bir iş bulmalı mıyım?" Bu fikir çok hoştu. Evimizin dışında geçirebileceğim her zaman kurtarıcı bir lütuftu. Eğer bir iş bulabilirsem, maddi açıdan işler o kadar sıkışık olmayacak, ailemden uzakta zaman geçirebilecek ve hatta on sekiz yaşıma girdiğimde kullanmak üzere bir miktar para bile saklayabilecektim.

Çenesini kilitledi, belli ki bu öneri onu şaşırtmıştı. Üst dudağı bir hırıltı şeklinde kıvrıldı. "Hayır, zaten kimse seni istemez." Bununla birlikte birasının son damlasını da içti. "İsteseler bile, yaşlanıp kaskatı kesilene kadar çalışmana izin verirler, sonra da senin yarı yaşında genç bir delikanlıyı getirmen için gitmene izin verirler." Gerçekler göğsüme çarparken gözleri her zamankinden daha karanlıktı.

İşini kaybetti.

Porsiyonları ne kadar küçük olursa olsun masaya yemek koyan ve onu haftanın beş günü, günde on saat bizden uzak tutan işini kaybetmişti. Ani bir umutsuzluk duygusu beni sardı ve gözlerimde yeni yaşlar hissettim.

Kucağında ellerine bakan anneme baktım. Biliyor muydu? Neden burada artık sahip olmadığımız belli olan bir tatil için para harcıyorduk? Para biriktiriyor olmalıydık.

"Özür dilerim baba," diye fısıldadım, ne diyeceğimi bilemeden.

"Merhametinize ihtiyacım yok. İkinizin de." Masadan kalktı ve tabağını temizlemem için bana bırakarak hışımla uzaklaştı. "Şimdi yemeğini bitir ve şu pisliği temizle."

Böylece o eve geri döndü ve biz yalnız kaldık.

Annem dramatik bir şekilde iç çekti. "Şimdi ne yaptığına bir bak. Baban bizim için iyi bir şey yapmaya çalışırken sen gidip onu üzdün."

"Ne yapmaya çalışıyordu anne? Neden buradayız? Babam işini kaybettiyse, burada olmayı nasıl karşılayabiliriz?" Ona baktığımda dudaklarını büktü, gözlerimle buluşmayı reddetti. *"Anne?"*

"Oh, iyi. Eğer bilmeniz gerekiyorsa, burada kalmak için para ödemiyoruz." Alay etti, tabağının yanındaki bira şişesine uzanırken elleri titriyordu.

"Bunu içmeli misin?"

"Burada ebeveyn olan benim," diye tersleyerek bir içki daha aldı. "Babanın keyfi yerinde değil. Bunu saklamaya çalışıyor ama daha sonra onunla uğraşmak için buna ihtiyacım olacak, güven bana."

İçimi çektim ve konuyu değiştirdim. "Burada kalmak için para ödemiyoruz da ne demek?"

"Bu seni ilgilendirmez, Janie. Eğer baban neler olduğunu bilmeni istiyorsa, sana söyleyecektir. Buraya gelip yemeğini almadan önce yemeğini ye." Titreyen elleriyle makarnasından bir ısırık aldı.

Onun sözlerinden etkilenerek sesimi alçalttım. "Anne, neler oluyor? Babamın başı dertte mi? Saklanıyor muyuz?"

Alay ederek gözlerini devirdi. "Tabii ki 'saklanmıyoruz'." "O zaman ne?"

İçini çekti. "Eğer bilmek istiyorsan" -çatalını yemeğinin etrafında gezdiriyor, benimle göz teması kurmaktan kaçınarak yavaşça konuşuyordu - "Burası babanın eski patronuna ait. Zengin bir sahtekar. Karısının estetik ameliyat masraflarını karşılamak için kiraya veriyor." Eliyle göğsünü işaret etti. "Babanın birlikte *çalıştığı* bir adam burayı bu hafta için kiralamıştı ama bir iş çıktı. Babanın Pazartesi günü ona geri ödeme yapması gerekiyordu." Kadın homurdandı.

"Peki biz burada ne yapıyoruz?"

"Sadece kutluyoruz. Hak ettiğimizi alıyoruz," dedi kızgın bir gülümsemeyle. "Sen ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım. Hiç mantıklı gelmiyordu ama bu ailem için alışılmadık bir durum değildi. Bildiğim kadarıyla, yine de yalan söylüyordu. Tekrar sesimi alçalttım ve ona doğru eğildim. "Anne, seni kürtaj yaptırmaya götürebileceğimi biliyorsun, değil mi? Bunu yapmak zorunda değilsin. Sınıfımdaki kızlardan biri -"

THWACK. Tokat birdenbire geldi ve beni cümlemin ortasında durdurdu. Gözleri kocaman açılmıştı, yüzü öfkeden pembeleşmişti. "Sakın benimle bu konuda konuşayım *deme*. Baban bir fısıltı bile duysa-"

"Bilmek zorunda değil..." Yanağımı ovuşturdum. "Daha çok erken."

Başını tekrar sallarken gözlerindeki sıkıntıyı gördüm. "Hayır dedim, Janie. Ve bana bir daha asla sorma. Baban ikimizi de öldürür." Yemeğini bırakıp masadan kalktı ve içeri doğru ilerledi.

Tek başıma kalmıştım, konuşacak iştahım yoktu ve göğsümde derin bir korku kuyusu vardı.

OceanofPDF.com

21 JANIE

O gece yemeği ve bulaşıkları yıkadıktan sonra banyoda birkaç dakika geçirerek geçen hafta yediğim dayaktan dolayı yan tarafımda oluşan derin yarayı temizledim. Kızarmış ve iltihaplanmıştı, muhtemelen enfeksiyon kapmıştı. Lavabonun altındaki dolabı açtım, belki orada dezenfekte edecek bir şey vardır diye umuyordum ama yedek tuvalet kâğıdı ruloları dışında hiçbir şey yoktu. Bir bez aldım ve acısına rağmen suyla temizledim.

İşim bittiğinde, çantamın hâlâ yatağın üzerinde durduğu yatak odasına çekildim ve fermuarını açarak giysilerimi dışarı çıkardım. Bavulun dibine yakın bir yerde, tatile çıkmadan önce kütüphaneden aldığım üç kitap vardı. İlki, Lois Duncan'*ın Eve Hiç Gelmediler* adlı romanının yırtık pırtık bir kopyasıydı ve en son bıraktığım sayfası köpek kulağıyla çizilmişti. Kitabı aldım ve yatak odasından çıkıp oturma odasına yöneldim, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde annemle babamın kanepede oturduğu yerin yanından geçtim.

Merdivenlerden inerken ikisinin de bana bir şey söylememesi beni rahatlattı. Birinci katta, bilardo masasının yanındaki küçük koltuğa çöktüm, kitabı açtım ve benimkine hiç benzemeyen bir dünyada kendimi kaybetmeye çalıştım. Okuduğum hikâyelerde neredeyse her zaman mutlu bir son vardı. Karanlık olanlarda bile, eğer yeterince yakından bakarsanız, umut etmek için bir neden vardı. Karakterlerin onları önemseyen birileri vardı. Ben neden bu kadar şanslı olamadım diye merak ettim. Neyi yanlış yapmıştım da böyle bir hayat yaşamak için seçilmiştim? Okula birlikte gittiğim kızları düşündüm, yeni kıyafetleri ve parlak, beyaz dişlerini düzeltmek için diş telleri olan güzel kızları. En yeni, en son şeylere, en iyi arabalara ve en tatlı erkek arkadaşlara sahip olanları.

Sonra ben vardım.

Neden farklı olmak zorundaydım ki?

Herkes benden nefret ediyordu: ailem, arkadaşlarım, kendim. Ama neden? Bunu hak edecek ne yapmıştım? Böyle korkunç şeyleri hak edecek bir şey yapılabilir miydi?

İlk kez geçerken dikkat etmediğim için bulunduğum sayfayı tekrar okudum. İşte o zaman ilk sorun işaretini duydum.

"Ne? Yakışıklı falan mı sanıyorsun?" Babam sesini gürleştirerek sordu.

Annemin cevabını duymadım, sesi bulunduğum yerden zar zor duyuluyordu. "Oh, hayır. Ne demek istediğini çok iyi biliyorum." Onun sesini duyduğumda irkildim.

Ayağa kalktığında botları başımın üstünden yere vurdu. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Hayır," diye bağırdı ve ilk gümbürtüyü duydum.

Müdahale etmemem gerektiğini biliyordum. Bunun bir faydası olmadı; sadece ikimiz için de işleri daha da kötüleştirdi. Gözlerimi sıkarak kapattım ve tekrar açtım, onları duymamaya çalışarak yoğun bir odaklanmayla sayfaya baktım.

"Seni isteyeceğini mi sanıyorsun, seni aptal sürtük?" diye sordu, sesi giderek yükseliyordu. "O lanet olası bir milyoner, süper modeller onun emrinde. Senin aptal, hamile kıçını istemeyeceği kesin." Hırladı ve bir sonraki tokadı net ve yüksek sesle duydum.

"Öyle bir şey demek istemedim," diye sızlandı. "Yemin ederim istemedim. O sadece iyi bir aktör ama çok çirkin, yemin ederim." Söylediği her neyse onu haklı çıkarmaya çalışıyordu ama ikimiz de bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyorduk.

Sayfayı çevirdim ama sonuncusunda ne yazdığını okumamıştım. Üst katta bir an için sessizlik oldu ve kavganın gerçekten başlamadan bitmiş olmasını umdum. Daha fazla sakinleşemeden, yüksek bir *gümbürtü* ve ardından cam kırılmasının inkar edilemez sesini duydum. Annem ağlamaya başladı.

Onu duvara fırlatmış, tezgahtan birkaç tabak düşürmüştü. Kavgalarındaki sesleri öğrenmem uzun sürmemişti. Çıkardıkları farklı sesleri biliyordum; yumruğu tekmeden, tokadı saçını çekmesinden, kolunu bükmesini eline basmasından, duvara çarpmasını yere itmesinden ayırt edebiliyordum. Kendi cehennemimde bir uzman haline gelmiştim.

Akşam yemeğinde sesinin tonundan sessiz bir gece mi yoksa gürültülü bir gece mi geçireceğimizi anlıyordum. Annemin yemekte söylediği gibiydi. Keyfi yerindeydi. Her zaman havasındaydı. Ve biz de onun bu ruh haliyle başa çıkmak için kullandığı araçlardık.

Merdivenlerden inen ağır ayak seslerini duyduğumda yerimden sıçradım, kitabımı kapatıp arkama sakladım. Kütüphanede yok ettiği ve parasını ödemek için saatlerce raflarda çalışmak zorunda kaldığım kitapların sayısını sayamazdım. Sadece çok iyi durumda olmayan kitapları ödünç almakla sınırlandırılmıştım. Şansıma, en sevdiğim kitapların çoğu kötü durumda olacak kadar popülerdi.

Banyonun kapısını açtı ve lavabonun altındaki dolabı çekti. Sanki orada olmamı beklemiyormuş gibi, hareket ettiğimde yerinden sıçradı. Gözlerini bana dikti. "Ne bakıyorsun öyle?"

Başımı salladım ve olanları duymamış gibi davrandım. "Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

"Arkanda ne saklıyorsun?"

Yüzümdeki kan çekildi. "Bir şey yok." Yalan söylemenin faydası yoktu. "Sadece bir kütüphane kitabı."

Elini uzatarak, "Getir onu buraya," dedi. Artık nasıl

bittiğini asla öğrenemeyecektim.

Dikkatle ilerledim, kitabı avucuna bırakırken gözlerim yaşardı. Kitaba baktı, tiksintiyle dudağını büktü. "Pekala, bu uygun." Kitabı arka cebine soktu. "Şimdi, çamaşır suyunu bulmama yardım et!" diye bağırdı, elini tezgâha vurarak. "Annen üst katın her yerine kan bulaştırdı. Temizlemem lazım. Ben havlu ararken sen de buraya gel ve bul."

Yanından bir adım geçtim, çamaşır suyunu ararken onun olduğu yere doğru eğildim. Üst katta kanlar içinde ve yaralı yatan annemi düşünmemeye çalıştım. Bu sefer kafası mı olacaktı? Yüzü mü? Vücudunun sayamayacağım kadar çok yerini dikmiş ve sarmıştım.

"Bu temizleyici var," dedim, sprey banyo temizleyicisi kutusuna uzanarak. "İçinde çamaşır suyu olduğu yazıyor."

Yanıma eğildi, elini sırtıma koydu. Kendimi bırakmaya zorlayamadığım bir nefesi içime çekerek gerildim. Şişeye uzandığında dudakları kulağıma yaklaştı ve hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak sözleri fısıldadı.

"Onu öldürebilirim, biliyor musun?"

OceanofPDF.com

22 JANIE

Ona bakmaya cesaret edemedim, sözlerinden yorum yapamayacak kadar sarsılmıştım. Benden bir tepki bekliyordu ama ben veremedim. Taş kesilmiştim.

-Hareket edemiyor, düşünemiyor ya da nefes alamıyor.

"Gördünüz mü, burayı seçmemin bir nedeni var," diye devam etti. Çılgınlığı için bir seyirci bulduğunda, nadiren dururdu.

Önümdeki temizleyici şişelerine baktım, mutlu evcil hayvanların ve gülümseyen süngerlerin fotoğraflarını çektim.

"Kısa bir süre önce burada bir kadın öldürüldü. Hemen arka tarafa gömüldüğünü söylüyorlar." Tırnakları sırtımın derisine battı. "Anladığım kadarıyla bir daha olursa insanlar çok fazla soru sormayacak." Dudaklarını kulağıma daha da bastırdı. "Ama sorsalar bile, çoktan gitmiş olabiliriz."

"Biz mi?" Sessiz bir gıcırtıyla sordum.

"Buradan uzaklaşabiliriz. *Ondan* uzağa."

"Neden? O ne yaptı? Bebek ne olacak?" Odaklanmaya, düşünmeye çalışarak sordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu ama ne? Bu kesinlikle benim de öleceğim anlamına gelirken onu nasıl koruyabilirdim?

Alay etti. "Annen bir bebeğin bizim için ne anlama geleceğini düşünmüyor. Onu nasıl büyüteceğiz? Parasını nasıl karşılayacağız? İş bulamayacak. Hepimizi taşımaya devam edemem-"

"Bir iş bulacağım," diye teklif ettim. "Yemin ederim bulurum. Bunu hepimiz için yapabilirim."

Sırtımı tekrar sıvazladı, o kadar sertti ki acıttı ama belli etmeye cesaret edemedim. "Hayır, ben hallediyorum. Bir yolunu bulacağım. Her zaman çözdüm. Şimdi bir süreliğine dışarı çık. Bırak her şeyi ben halledeyim. Ve eğer annene bir şey söylersen, onu kesinlikle öldürürüm. Sonra da seni öldürürüm."

Riskli olduğunu biliyordum, ama konuyu açmak zorundaydım. Tartışmak zorundaydım. Ciddi olup olmadığını bilmesem de, bunu düşünmesine bile izin veremezdim. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bunu birlikte çözeceğiz. Seçenekler var baba. Bebeği doğurmak zorunda değil-"

Cümlemi bitiremeden kafamı tezgâha çarptı ve dengemi kaybettim, kulaklarımdaki tanıdık çınlama geri geldiğinde gözlerimi kapattım. "Biz bebek katili değiliz," diye hırladı.

"Cal?" diye seslendi annemin yumuşak sesi. Köşeyi döndü ve kolunun önünden akan kanı gördüğümde nefesim kesildi. Yarım saniye için bileklerini kesmeye çalıştığını düşündüm. Sonra derisinden çıkan camı gördüm.

Babam ayağa fırladı, elinde bir havlu ve çamaşır suyu temizleyicisiyle ona doğru koştu. Hiçbir uyarıda bulunmadan ve tereddüt etmeden iki büyük cam parçasını yaradan söküp yere fırlattı, sonra da kız acı içinde kıvranırken, gözleri kan çanağına dönmüş ve yaşlarla dolmuşken havluyla kolunu sildi. "İşte. Kıpırdamadan dur." Temizleyiciyi doğrudan yarasının üzerine püskürttü, iniltili itirazlarına rağmen. "Kıpırdama dedim." Parmaklarının her birinin etrafında parlayan beyaz haleler oluşana kadar kızın tenini kavradı. İşi bittiğinde havluyu kolunun etrafına sardı ve göğsünün içine soktu. Ona sıkıca sarıldı, yaralı kolu ikisinin arasında sıkışarak kucaklaştı. Yüzündeki şaşkınlığı gördüm, sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

Onu uyarmam gerekiyordu ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. İlk kez ölümle tehdit edilmiyorduk ama nedense bu daha gerçekçi geliyordu. Bunu yakında mı yapacaktı? Burada daha ne kadar kalacaktık? Annemi yalnız bırakmalıydım ki ona ne dediğini söyleyebileyim. "Belki temizlenmesine yardım edebilirim? Bandajlanması gerekecek."

"Fark etmez," dedi babam huysuzca. "Sana dışarı çıkmanı söyledim."

"Ama hava karanlık, kurtlar olabilir." Kurtları ona tercih ederdim ama onun için savaşmalıydım. O benim için hiç savaşmamış olsa bile. Bana yaptığı her korkunç şey için beni suçlasa bile. Bizi uzaklaştırmaya hiç çalışmamış olsa bile. Ben o değildim ve onun gibi olmama izin veremezdim.

"Baban dışarı çıkmanı söyledi, Janie," dedi annem sert bir sesle. "Ama-"

"Git!" Babam böğürdü.

Gözlerini inceledim, içlerinde beklenmedik bir korku vardı. Her zamanki kavgadan daha derin bir şey. Bugüne kadar, bilip bilmediğini merak ettim.

Merdivenlerden indiğinde, arabaya bindiğinde başına gelecekleri bilseydi. Hazırladığım yemeğin onun son yemeği olacağını bilseydi.

Bir parçam öyle olması gerektiğini düşünüyor. Yanından geçerken koluma uzandı ve yarasız eliyle hafifçe sıktı.

"Anne..." O zaman gözyaşlarımın akmasına engel olamadım.

Yüzü taş gibi hareketsizdi. "Git, Janie. Ben iyi olacağım." Babama dönmeden önce gözlerimi her zamankinden biraz daha uzun süre tuttu. "Baban ve ben yalnız kalmak istiyoruz."

Bununla birlikte, arkama bakmayı reddederek kapıya doğru bir adım attım. O gece oradan uzaklaşmak hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı ama bunu yapmak zorundaydım. *Yapmak zorundaydım.*

Tepeden aşağı inip ormana doğru yürürken arkamı döndüm, görünmeyecek kadar uzakta durdum ama onları görebiliyordum. O anda aklıma çok tuhaf bir düşünce geldi. Ölümün bir kokusu var - garip ve tarifsiz. İlkel. Doğum gibi. Doğduğunda bebeğin kokusu gibi. Kederle, gözyaşlarıyla, umutsuzlukla dolu bir odanın kokusu gibi. Her nasılsa, o gece evin pencerelerine, camın ötesinden parlayan kehribar ışınlarına bakarken, kokuyu tekrar alacağımı biliyordum.

Ne olacağını önceden biliyordum.

Bunu açıklayamam. Nasıl bildiğimi şimdi bile anlamıyorum. Daha önce de yalan söylemişti. Sayısız kez ikimizi de öldürmekle tehdit etmişti. Ama i ş t e oradaydı. Beynimde bir kıpırtı.

Kız ölecek. Onu
öldürecek. Bu sefer
gerçekten.

Yine ölümün kokusunu alacaktım.

Onu merdivenlerden ikinci kata doğru götürürken mutlak, ürpertici bir dehşet içinde izledim. Olayın gerçekleşeceği yer orasıydı. Bir şekilde biliyordum. Daha önce de olmuştu. O mu yapmıştı? Daha önce mi? Diğer kadın mı? Yoksa bu da mı yalandı? Kulübe patronuna mı aitti? Yoksa anneme onu oraya götürmesi için söylediği şey bu muydu? Bilmiyordum ve asla da bilemeyeceğimden şüpheleniyordum.

Hareket etmeliydim, bir şeyler yapmalıydım. Ama yapacak ne vardı ki? Elini tutuşunu, kolunun üzerinde kaydırışını izledim. Tökezledi. İçmiş miydi? Akşam yemeğindeki biradan daha fazla mı? Olasılıksız değildi. Annem her zaman içki içen biriydi; sanırım içebilmesinin tek yolu buydu.

Onun etrafında olmaya tahammül etmek. Belki de varoluşunun acısını uyuşturmak için ihtiyacı olan şey buydu.

Onu döndürdüğünde, sırtı pencereye dönüktü, bıçağı gördüm. Arka cebindeki kitabımın hemen yanında. *Hayır*. Ormanın uçsuz bucaksız karanlığında saklandığım yerden bile oradaydı. Belli oluyordu. Ölümcüldü.

Kemerinden çıkardığında her şey bitmişti. Onları asla yalnız bırakmamalıydım. Sözlerinden şüphe etmek istemiştim ama etmemeliydim. Bunu kabul ettiğim zaman, onu kurtarma şansım kalmamıştı. Ağaçların ve gölgelerin güvenliğinden uzaklaşarak ilerledim, bacaklarımın yavaşlamam için yalvarmasına rağmen kendimi daha hızlı hareket etmeye zorladım.

Eklemlerim ağrıyordu, bileğim yakın zamanda burkulduğu için zonkluyordu ve yan tarafımdaki yaranın açıldığını biliyordum. Botunun çelik burnunun açtığı yara kısmen iyileşmişti. Zaten iyi iyileşmemişti. Kanaması durana kadar belime bağlamak için yırttığım bir gömleğin parçalarını kullanarak sadece suyla temizlemiştim ve şimdi her zamankinden daha fazla enfeksiyon kapmıştı. Bir doktora görünmem gerekiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Asla gitmeyecektim. Ya kendiliğinden iyileşecekti ya da şimdiye kadar yaşadığım diğer tüm yaralar gibi ölecektim.

Kendi acımı unutarak tekrar pencereye baktım ve babamın elindeki bıçağı gördüm.

Çok geç kalmıştım.

Onu kızın üzerinde tuttu, her şeyden çok gösteriş için. Kıpırdamadı, korkudan donup kalmıştı. Ben de yapmadım. Yapamadım.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken nefesim göğsümde sıkıştı. Ne yapabilirdim ki? Adam bıçağı göğsüne indirdiğinde hareket etmedi ama çığlığını duydum. Camı ve ormanın sessizliğini delip geçen bu ses, kirli kollarımda ürpertiler yarattı. Kuşlar bu ses üzerine ağaçlardan uçtu, ses geceyi delip geçti.

Bıçağı tekrar kaldırdı ve sert bir hamleyle geriye doğru düşen kadının karnına indirdi. Bu darbeyle yere yığıldı ve göğsümdeki dehşet patladı, soğuk tüm uzuvlarıma yayıldı.

O ölmüştü. Annem ölmüştü.

Bıçağı bıraktı, yarım adım geri çekildi ve ne yaptığını gözden geçirdi. Elini dudaklarına götürdü ve başını salladı. Bir ayağını ona doğru kaldırıp kalçasına tekme attı. Kadın hareket etmeyince eğildi. Bir an için onunla ilgileneceğini sandım.

Onun yerine bıçağı aldı, gömleğine sildi ve kemerine geri soktu. Ayağa kalktığında onu tekrar tekmeledi ve karnımın ağrıdığını hissettim.

guruldamaya başladı. Hasta olacaktım ama günlerdir fazla bir şey yememiştim ve akşam yemeğini bitirememiştim. Hâlâ ne saklıyor olabilirdim ki?

Kafamı kaldırdığımda pencereden gitmişti ama cesedi hâlâ orada duruyordu. Bu düşünce karşısında gözlerimi devirdim - *başka* nereye gidebilirdi *ki?*

Sonra, onun durduğu yere doğru baktığımda içimi bir panik kapladı. Bulunduğum yerden beni görebilir miydi? Verandadan gelen ışıkta bu mümkündü. Artık saklanmıyordum.

Sırada benim için geliyor olabilir mi?

Beni öldürmek için mi yoksa yanına almak için mi? Öldürmek tercih edilirdi. Düşünecek zamanım yoktu.

Harekete geçmeliydim.

Ve ben de koştum.

Hiç düşünmeden eve doğru koştum. Bu benim sonum olacaktı, ya da onun. Ona yaptıklarını ödetecektim. Ona, bana.

Kapıyı ittim ve hızla merdivenleri çıktım. Yine o koku vardı, tıpkı hatırladığım gibi.

Ölüm.

Bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değildim. Bir yandan, annemi başka bir insanı sevebileceğim kadar çok seviyordum. Bu yüzden, onun ölmesini istemediğimi sanıyordum. Onu orada yatarken, göğsü ne yükselirken ne de alçalırken, yaraları hala parkeye kanarken görmek bana, o olsaydı vereceği gibi bir zevk vermedi.

Babam cesedin yanında duruyordu, sanki transa geçmiş gibiydi, bıçağı kemerinin arkasından çıkmıştı.

Arkasında olduğumu biliyordu ama bana doğru dönmeye zahmet etmedi.

Beni hafife aldı. Öfkemi küçümsedi.

"Bitti," diye fısıldadı. "Artık sadece sen ve ben varız." Arkasında dururken sessiz kaldım. "Bir kürek bulmanı istiyorum. Onu arkaya gömeceğiz, gerçekten derine, bu pisliği temizleyeceğiz ve sonra gideceğiz. Onlar onu bulana kadar biz çoktan gitmiş oluruz."

Elimi yavaşça ve dikkatlice kaldırarak bıçağa uzandım. Kemerinden yavaşça kaydırdım, rahatsızlığı fark etmemesi için hafifçe çıkardım.

"Yapılması gerekiyordu," dedi ama kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildim. "Bize yük oluyordu."

Hâlâ beni göremiyor olmasına rağmen başımı salladım ve bıçağı son bir

kez çektim. Onun hayatını aldığı gibi ben de onunkini alacaktım. Kendimi bunu yapmaya ikna edemeden ne yaptığımı fark etti ve arkasını döndü.

"Ne-" Elimdeki bıçağı görünce, elini uzatarak bana doğru hamle yaptı. Tüm gücümle bıçağı yukarı doğru ittim, bıçağın çeliği boynunun yumuşak dokusuyla birleşti. Sarsılarak geri çekildi ve bıçağı da kendisiyle birlikte çekti. Tökezleyerek bıçağa uzandım, boynundan fışkıran kanı görünce yarı şok geçirdim.

Tekrar yakaladım ve düşerken boynunu kestim. Vücudu annemin yanına düştü, konuşmak için mücadele ederken çırpınıyor ve gürlüyordu, şüphesiz beni yakalayıp öldüreceğini söylüyordu.

Ama

yapmadı.

Yapamadım.

Hareket edemezdi. Bundan emin olmuştum.

Vücudundan akan kan anneminkiyle karışarak yere döküldü. Ne yaptığıma son bir kez baktıktan sonra bıçağı bıraktım ve koşarak ön kapıya yöneldim.

Garaj yoluna girdiğimde, ormana doğru yöneldim. Çarpan kalbime ve titreyen bacaklarıma rağmen devam etmek zorundaydım. Asla duramazdım.

Babamı öldürmüştüm. Belki insanlar annemi de öldürdüğüme inanacaktı. Yanıldıklarını nasıl açıklayacaktım? Bunu nasıl kanıtlayacaktım?

Hiçbir kanıtım yoktu. Hayatta kalan tek kişi, tek tanık ya da şüpheliydim. Korkunç bir şey yapmıştım ve bunun bedelini ödemeyi hak ediyordum.

Ama o adamla bir daha aynı eve adım atmaktansa bunun bedelini binlerce kez ödemeyi tercih ederim.

Bu düşünceyle gülümsedim.

Olan biten her şeye, yüzümde kuruyan kana ve kafamda onun son nefesini görmeme rağmen gülümsedim.

OceanofPDF.com

23 JANIE

Memur beni bulduğunda ne kadar zamandır yürüdüğümü bilmiyorum. Sanki günlerce süren uzun, sonsuz bir tünel gibiydi. Bir noktada uykuya daldığımdan emindim ama hareket etmeyi hiç bırakmadım. Bilincim gidip geliyordu, farkındalığım gidip geliyordu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu ama yine de her şey kristal berraklığındaydı.

Karanlıkta yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıkları gördüğümde ilk içgüdüm kaçmak oldu ama bunun faydası olmayacağını biliyordum. Hızlı düşünmek zorundaydım. Kirliydim, kan içindeydim ve korkmuştum. Hapse mi girecektim? Ya da... ıslahevine mi? Yetişkin olarak yargılanmak için yeterince büyük müydüm?

Bilmiyordum.

Polis aracı tam önümde yavaşlayarak durduğunda, parlak farlar vücudumu aydınlattığında, doğru yapmak için tek bir şansım olduğunu biliyordum.

Ve bir anda babamın sözleri aklıma geldi. Ölen diğer kadın hakkındaki hikayesi.

Ne yapacağımı biliyordum. Sadece işe yaramasını ummak zorundaydım.

Araçtan biri kadın biri erkek iki polis memuru indi -kısa bir an için annem ve babammış ve beni almaya gelmişler, hepsi bir şakaymış gibi davrandım ama durumun böyle olmadığını biliyordum.

Önce kadın memur bana yaklaştı, bana doğru eğilirken ellerini dikkatle önüne uzattı. Konuşuyordu ama söylediklerini bir araya getirmek için daha fazla odaklanmak gerekiyordu.

"Tatlım, beni duyabiliyor musun? Yaralandın mı?"

Başımı salladım, cevap vermeye çalışırken sesim boğazımda düğümlendi. Nasıl acıdı? Fiziksel olarak pek sayılmazdı, gerçi yanımdaki ağrı bunu yalanlıyordu. Ama

Asla eskisi gibi olamayacaktım ve bu bir şekilde canımı acıtıyordu.

Kendimi farklı hissettim. Eksilmiş. Sanki kim olduğumun büyük bir kısmı ailemle birlikte yerde ölmüştü. Ve bunun farkına varmak canımı yaktı. Birkaç saat önce o kulübeye giren Janie artık yoktu. Bir daha da olmayacaktı.

"Bu senin kanın mı? Yoksa... başka birinin mi?" diye sordu erkek memur, kadının arkasında durarak.

"Ben... hayır, o benim değil." Gözlerine bakamadım, bakışlarımı yere kilitledim.

"Bize ne olduğunu anlatabilir misiniz? Tehlikede misin?" Başımı yavaşça, üzgünce salladım. "Hayır."

O sırada erkek memur omzundaki telsizle konuşuyordu ama dikkatimi vermiyordum. Rakamlar, bir yön, bir adres... Ben sessizce beklerken o destek çağırdı. İşi bittiğinde "Sana yardım getireceğiz, tamam mı?" dedi.

"Ailen nerede tatlım?" diye sordu kadın. "Bana söyleyebilir misin? Sen biliyor musun?"

Sessizdim, çıplak ayak parmaklarımı kaldırımda çeviriyordum. O ana kadar ne kadar kanlı olduklarını fark etmemiştim. Ormanda yaptığım koşu onlara ciddi bir zarar vermişti. Acıyı neden hissetmemiştim?

"Senin yaşlarında bir kızım var ve eğer kaybolursa çok endişeleneceğimi biliyorum." Durakladı. "Ailen senin için endişeleniyor olmalı. Nerede olduğunu biliyorlar mı? Burada olduğunu biliyorlar mı?"

Yine cevap vermedim.

"Adın ne?" diye ısrar etti.

"Janie Foreman," diye fısıldadım, kesin olarak cevaplayabileceğim tek bir soru vardı.

"Memnun oldum Janie," dedi. "Ben Memur McHale, bu da ortağım Memur Harris. Bize kaç yaşında olduğunu söyleyebilir misin?"

"On beş."

"Buralarda mı yaşıyorsun?"

Ayağımın önündeki kayaya tekme attım, hissedemediğim gerçeğine şaşırdım. Hiçbir şey hissedemiyordum. Uyuşmuştum, kalın pamuktan bir havuzun içinde yüzüyordum. Burada her şey daha az acılı, daha az gürültülü, daha az önemliydi.

"Janie, buralarda mı yaşıyorsun?" diye sorusunu tekrarladı.

"Hayır," dedim sonunda.

"Anlıyorum. Peki nerede yaşıyorsunuz?"

"Adamstown," diye fısıldadım boğazımı temizleyerek.

"Tamam." Tekrar ortağına baktı. "Güzel. Teşekkür ederim. Neden kanla kaplı olduğunu söyleyebilir misin? Biri sana zarar mı verdi?"

Başımı sallamaya başladım ama donup kaldım. Babamın sözleri kafamın içinde tekrarlanırken başımı düşünmeden salladım.

"Tamam. Sana yardım getireceğiz, tatlım. Artık güvendesin. Sana zarar verenin kim olduğunu biliyor musun?" "Hayır."

"Gece vakti ormanda ne yapıyordun? Neden yalnızsın?" diye sordu ve sesinde nefret ettiğim suçlayıcı bir şey vardı. O zaman yalan söylemek umurumda değildi.

"Ben... Ailemle birlikteydim. Bir kulübemiz vardı..." Arkamdaki ormanı işaret ettim.

"Tamam, peki ailen şimdi nerede?"

Ağlamak, o sahneyi canlandırmak istedim ama bunu başaramadım. Bunun yerine çenemi göğsüme bastırdım. "Gitti."

"Gitti mi?"

"Öldü," dedim açıkça.

Kadın sabit durdu, sesi değişmedi. "Öldüler mi?" Başımı salladım.

"Ve bu onların kanı mı?"

Yine başımı salladım.

"Tamam. Bana nasıl öldüklerini anlatabilir misin?"

O zaman ağlamaya başladım ve bunun gerçek olup olmadığını anlayamadım. "Kim olduğunu bilmiyorum. Kapıdaydı ve... Kapıyı açtım ve elinde bir bıçak vardı. Önce annemi bıçakladı, sonra babam onu durdurmaya çalışınca onu da bıçakladı." Histerik olmak üzereydim ve kendi tiyatromdan etkilenmeli miydim yoksa gerçek acıyı hissedemediğim için endişelenmeli miydim karar veremiyordum.

"Tamam, tamam..." Sonra bana uzandı, pisliğime rağmen kollarına düşmeme izin verdi. Kucakta kalmak bana doğal gelmiyordu ama onun normal olduğunu düşündüğü şey bu gibi görünüyordu. Ne zaman başka insanlara dokunsam derim kaşınırdı; hep kaşınmıştı. "Şşşt... Her şey yoluna girecek." Erkek memur arabadan bize doğru döndüğünde, beni göğsünden çekerek ilk kez gözlerimle buluştu. "Adam hala orada mı? Nerede olduğunu biliyor musun? Seni takip etti mi? Nasıl kaçtın?"

"Hayır, o gitti. Ben kaçtım," dedim. "Babamı bıçakladıktan sonra, ben... ben sadece kapıdan dışarı koştum ve durmadım. Koşmayı bırakamadım."

"Çok iyiydi Janie," dedi, gözlerinde gerçek olduğunu hissettiren bir hüzünle. Gerçi benim için neden üzülsün ki? Beni hiç tanımıyordu. "Kaçmakla akıllılık ettin, tamam mı? Artık güvendesin. Seni koruyacağız." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Dinle, bize kulübenin nerede olduğunu gösterebilir misin? Ailenin nerede olduğunu? Onlara gitmemiz gerek. Onları hâlâ kurtarabiliriz, tamam mı? İçeri girmene gerek yok ama bize kulübenin yerini gösterebilirsen, eğer hatırlayabilirsen, onları kurtarmaya ve bunu yapan adamı bulmaya çalışabiliriz."

Bunu düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, istediğim en son şey kulübeye geri dönmekti. Onların bedenlerini bir daha asla görmek istemiyordum. Ama kendimi başımı sallarken buldum, çünkü benden beklenen buydu. Ve ilk defa kendimi korku gibi hissetmediğim bir şeyden dolayı birini memnun etmek isterken buldum. Elimden yemek yiyordu, burada gücüm vardı. Güven. "Deneyebilirim."

Gülümsedi. "İyi kız, Janie. Gel bakalım. Desteğimiz var ve iyi olduğundan emin olmak için bir ambulans yolda. Arabaya binip sıcak bir yere gidelim, ne dersin?" Yanımda durdu, elini uzattı. Elimi onunkinin içine kaydırdım, içgüdüsel olarak hissettiğim ürpertiyi görmezden geldim ve beni arabaya götürmesine izin verdim.

Güvenlik için.

Arabanın içine girdiğimde parmaklarımı tekrar tekrar birbirine bastırdım, kurumuş kanın onları birbirine yapıştırdığını hissederken aklımdan tek bir düşünce geçti: *Bir daha asla korkmama izin vermeyeceğim.*

OceanofPDF.com

24 JANIE

Kulübeye geri döndüğümüzde içimi bir korku kapladı. Memur benimle birlikte arkaya bindi, eli benimkine kilitlenmişti. "Bu kadar mı?" diye tekrar sordu, sanki bir şekilde yanlış anlayabilirmişim gibi.

Dikiz aynasından ortağının gözleriyle buluşmasını izledim. "İyi ki ekstra destek çağırmışız," dedi sessizce. Ses tonunda daha önce olmayan ürpertici bir şey vardı.

"Sorun nedir?" Bir hata mı yaptım yoksa yanlış bir şey mi yaptım diye merak ederek ciyakladım.

"Hiçbir şey," diye beni temin etti, çok hızlı bir şekilde. Diğer elini benimkinin üzerine koydu. "Burada kalmanı istiyoruz, tamam mı? Ne görürsen gör, ne duyarsan duy arabadan ayrılma. Burada güvende olacaksın." Başıyla bana işaret etti ve benim de aynı hareketi yapmamı bekledi. Ben de yaptım ve koltuktan kayarak ortağının açık tuttuğu kapıdan çıktı.

Arabanın etrafında dolanmalarını, açık bıraktığım kapıya yaklaşırken silahlarını çekmelerini izledim. Ne bulacaklarını merak ediyordum. Bıçağın üzerinde parmak izlerim olacaktı - bunu nasıl açıklayacaktım? Belki mutfak bıçağı olduğunu söyleyebilirdim ama ona zaten bıçakla geldiğini söylemiştim. Belki bıçağı ailemin cesedinden çıkardığımı söyleyebilirdim ama ona kaçtığımı zaten söylemiştim.

Azap içinde otururken, tekrar koşmam gerektiğini fark ettim. Aksi takdirde beni yakalayacaklardı. Elimi kapı koluna koydum ve çektim, kapı açılmayınca şok oldum. Çılgınca, şiddetle çektim.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Sıkışmıştım. Kapana kısılmıştım.

Kendi hapis cezamın içine girmiştim. Sadece sessiz kalmalıydım.

Camlarımda yanıp sönen ışıklar gördüm ve omzumun üzerinden bakarak iki polis arabasının daha garaj yoluna girdiğini izledim. Silahlarını çekmiş iki polis memuru ortaya çıktı. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi. Tamamen fark edilmeden oturduğum arabanın yanından geçip gittiler. Her zamanki gibi görünmezdim. Ama bakışlarımla onları takip ederken, sevdiğim memurun, kadının kulübeden çıkışını izledim. Onları verandada karşıladı. Başını sallıyordu. Silahların düştüğünü gördüm.

Ölmüşlerdi; onlara söylüyor olmalıydı.

Orada başka kimse yoktu.

Ambulans geldiğinde, memur pencereme yaklaştı. Kapıyı dikkatlice açtı.

"Hadi ama." Parmağını bana doğru salladı. Bana kızgın olup olmadığını anlamak için yüzünü okumaya çalıştım ama anlayamadım. "Sağlık görevlileri seni kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak için buradalar." Uzattığı elini tuttum ve beni çakılların üzerinden ambulansa doğru götürdü. "Bu Janie," dedi acil tıp teknisyeni üniforması giymiş iki kadına. "Biraz zor bir gece geçirdi. Sadece genel bir sağlık kontrolünden geçirmemiz gerekiyor."

İlk konuşanın kulaklarının arkasına sıkıştırdığı siyah saçları vardı. "Merhaba Janie. Ben Bethany. İyi olduğundan emin olacağız, tamam mı? Bildiğin bir yerin incindi mi?"

Ve böylece kontrol başladı. Ambulansın içindeki bir yatağa yatırıldım; burada ayaklarımı sardılar, nefes alıp almadığımı kontrol ettiler ve karnımdaki yarayı temizlediler. 'Hipotermi' ve 'yetersiz beslenme' gibi duyduğum ama tam olarak anlamadığım kelimeler ve çok tanıdık gelen 'istismar' kelimesi etrafında dönüp durdular.

Gözlerim kapanmaya başladığında uyum içinde çalışıyorlardı, uyku fikri o kadar sarhoş ediciydi ki başka hiçbir şey düşünemiyordum.

"Bizim için uyanık kalman gerekiyor, tamam mı Janie?" dedi Bethany olmayan kişi, elini yanaklarıma sürterek. "Sadece bir süre daha."

Başımı salladım.

"Hayatta kaldığınız için çok şanslısınız," dedi.

Bethany ona tuhaf bir bakış fırlattı ve ne demek istediğini hemen merak ettim. Ben daha soramadan polisler dışarı çıkmış, kendi aralarında konuşuyorlardı. Kadın polis memuru ambulansa bindi. "Durumu nasıl?"

"Sonuçta iyi olacak. Doktorun muhtemelen dikiş atmak isteyeceği enfekte bir yara için biraz sıvıya ve serum antibiyotiğe ihtiyacı var, ama o

iyi olacak," dedi Bethany.

"Adamı buldun mu?" Maskaralığımı sürdürerek sordum.

Memur bana baktı, yüz ifadesi asıktı. "Korkarım hayır, Janie. İçerideki tek kişi bir kadındı. Baban, ailene saldıran adam ve cinayet silahı kayıp. Ormanda bir arama düzenliyoruz. Babanın seni aramaya gitmiş olması mümkün. Hâlâ hayatta olabilir." Bana gülümsedi ve sözlerinin güven verici olması gerekiyordu, ama damarlarımda sadece buz hissettim.

"Sence aynı adam mıydı?" Bethany sordu, sesi alçaktı ama onu duyamayacağım kadar alçak değildi.

"Ne demek istiyorsun? Hangi adam?" Ben sordum.

Memur önce Bethany'ye, sonra bana baktı. Keskin bir nefesle göğsü kabardı. Daha fazla konuşmak istemediği belliydi. "Burada daha önce bir cinayet işlendi Janie. Ve bundan sorumlu olan adamı hiç yakalayamadık. Bethany'ye baktı, sonra tekrar bana döndü, "bunun aynı adam olabileceğini düşünüyoruz. Farklı bir yöntem ama yeri göz ardı edemeyiz. Şerif buraya geldiğinde daha fazla bilgi verecektir. Bu arada, onu hastaneye götürebilir misiniz? Perry County ambulansı cesedi taşımak için bu tarafa doğru geliyor." -sesini tekrar alçalttı, gözleri sempatik bir şekilde bana doğru kaydı- "cesedi."

"Elbette," dedi Bethany.

Bethany ambulanstan indi ve polis memuru da araçtan ayrılırken Bethany yanıma oturdu ve bana nazikçe el salladı. "Seninle ilgilenecekler, tatlım. Ben de babanı ve sana bunu yapan adamı bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yüzümü ifadesiz tutarak başımı salladım. Kapılar kapanır ve motor devirlenirken, öğrendiklerimi kafamda gözden geçirdim.

"Yani," diye sordum Bethany'ye, "burada gerçekten bir saldırı mı oldu?

Şimdiden önce mi?

Biri mi öldü?"

Kararsız görünüyordu ama sonunda başını salladı. "Yaklaşık iki yıl önce burada bir kadın ölü bulundu. Bir süre kasabada büyük haber oldu ama sorumlu kişiyi asla bulamadılar."

"Seri katil olduğunu mu düşünüyorlar?"

Küçük bir gülümseme sundu. "Doğruyu söylemek gerekirse, o zamanlar o kadar çok söylenti vardı ki, şu anda çalışan teorinin ne olduğunu bilmiyorum. Böyle küçük bir kasabada çok fazla ölüm görmeyiz, en azından cinayet görmeyiz, bu yüzden büyük bir olaydı.

Haberler. Herkes içinde ve İLÇE vardı bazı fikir hakkında ne olabilirdi."

"Sence bu sefer aynı adam mıydı?"

"Muhtemelen bunu söylememeliyim ama bu kadar büyük tesadüflere inanmıyorum."

"Onu bulacaklar, değil mi?" Sorarken nefesimi tuttum.

Tedirgin görünüyordu. "Eminim ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır." "Geçen sefer yapmadılar mı?"

Hüzünlü bir iç geçirdi. "Rahatlasan iyi olur. Yaranı temizlemeyi bitireyim." Bunu söyledikten sonra işe koyuldu ve ben de başımı yastığa yasladım. Bana doğrudan cevap vermemişti ama bunun yeterli bir cevap olduğunu düşündüm.

Babam daha önce ölen kadın hakkında yalan söylememişti, bu da benim için büyük bir şanstı. Şimdi tek yapmam gereken polisin bir kez daha katilin izini bulamayacağı gerçeğine güvenmekti.

Ve babam her neredeyse, onlar onu bulmadan önce ölmesini sağlayacak kadar zarar vermiştim.

Yoksa beni aramaktan asla vazgeçmezdi.

Beni tekrar bulması an meselesi olacaktı.

OceanofPDF.com

25 JANIE

Hastanede kontrol edilirken, iyileşmemiş kemiklerimi, çürüklerimi ve yara izlerimi gördüler ve bana ev hayatım hakkında sorular sordular. Babam canlı bulunursa ne olacağını bilmiyordum ama bunun kendimi kurtarmak için tek şansım olduğunu biliyordum. Bu sefer doğruyu söyleyerek bunu yapacaktım.

Onlara her şeyi anlattım, babamın anneme ya da bana yaptığı her şeyi. Her şeyi anlattım çünkü ondan saklanmak istiyordum.

Aylarca onu aradılar, bir ceset ya da başka bir şey aradılar ama hiçbir şey bulamadılar. Babamın ne cesedini ne de hayatta olduğuna dair bir işaret bulabildiler. Hastaneden taburcu olduktan sonra koruyucu aileye yerleştirildim ve koruyucu aileden koruyucu aileye dolaştım, bazıları harika, bazıları o kadar da harika değildi. Her biri tüm hayatım boyunca tanıdığım evden daha iyiydi. On sekizinci doğum günümde yaşımı doldurdum. Birlikte yaşadığım aile bana bir pasta yaptı, bir hediye kartı verdi ve beni yoluma gönderdi. Naziktiler ama beni sevmiyorlardı. Kimse gençleri istemezdi.

Aynı gün adliyeye gittim ve gençliğimde bana çok yardımcı olan yazarın soyadını seçerek adımı Janie Foreman'dan Grace Duncan'a değiştirmek için evrakları doldurdum.

Tüm olanları, yaşadıklarımı unutmaya çalıştım. Üniversiteye gittim, en iyi arkadaşım Mariah ile tanıştım ve hayatıma devam etmeye çalıştım. Mezun olduktan sonra birlikte ilk dairemizi tuttuk ve kitapçıdaki işimize aşık olduk. Mutluydum. Hayatımda ilk defa gerçekten mutluydum. Ve bunu yüksek sesle itiraf etmem elimden alınacağı anlamına gelmiyordu.

En azından ben öyle düşünmüştüm.

Mutluluğumun içinde çok uzun süre rahat ettiğimde Mariah öldü. Ve yaşadığım her şey tekrar gündeme geldi. Görmezden gelmeye çalıştığım tüm acılar bir anda gözümün önüne geldi. Onu benden alan adamdan intikamımı almaya yemin ettim, tıpkı yıllar önce babamdan intikamımı aldığım gibi.

En yakın arkadaşımı öldüren Ryan'ın izini sürmüştüm. Birbirimizle konuşmadan yıllar önce, saatlerce onu izledim, ne yaptığına dair kanıt aradım. Ama asla bulamadım ve sonunda onunla tanıştığımda, beklediğimden farklı biriydi.

Çok yoğundu. Arkadaşım olmaya, beni tanımaya çok kararlıydı. Takıntılı doğası nedeniyle çok fazla arkadaşı yoktu. Önemsediği biriyle tanıştığında, platonik ya da başka türlü bir ilişkiye balıklama atlardı. Hayatımda ilk kez ilginç olduğumu düşünen biri vardı. Komik. Güzel.

Babamın bana olmadığımı söyleyerek hayatını harcadığı her şey, Ryan olduğuma yemin ediyordu. İtiraf edeyim, bir anlığına kendimi kaptırdım. *Ben sadece insanım*. Ben onun sahip olduğu tek şeydim, o da benim sahip olduğum tek şeydi ve bunda büyülü bir şey vardı. Bir süre için, onun ilgisinin her zerresini içime çektim.

Başlarda sadece arkadaştık ama ne kadar hasarlı olduğumu çabucak fark etti. Sanırım onun hasarı benimkinde tanıdık bir şey buldu ve can havliyle ona sarıldı. Belki de beni düzelterek kendini düzeltmeye çalışıyordu. Belki de sadece anne ve babasının birbirlerine duyduğu sevgiye layık olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Her iki durumda da, bana evlenme teklif ettiğinde, işleri ne kadar ileri götürdüğümü fark ettim. Onunla arkadaşıma adaleti sağlamaya kararlı bir şekilde tanışmıştım ve şimdi, bunu yapmamakla kalmamış, onun yerine adamın bana aşık olmasına izin vermiştim.

Belki ben de ona biraz aşık olmuştum. Ondan sonra, ona aşık olmak ve her gün onu öldürmeyi planlamak arasında gidip geldim. Düğünümüzü planlarken iki ay boyunca hangisinin benim için daha önemli olduğuna karar vermeye çalıştım.

İlk başta neden evet dediğimi bilmiyorum. Belki de bir parçam normallik fikrini keşfetmek istedi. Bunun olabileceğini bilmek istiyordu. Normal olabileceğimi bilmek istedim.

Ama çocuk konusunu açtığında ve ben ona neden onunla çocuk sahibi olamayacağımı, neden dünyanın en kötü ebeveyni olacağımı bir türlü açıklayamadığımda, artık zamanın geldiğini biliyordum. Mariah'nın hayatının çalındığı gün harekete geçirdiğim planı tamamlamam gerektiğini biliyordum.

Erkeklerin yaptıklarının bedelini ödemesi gerekiyordu.

Kadınlara zarar vermelerinin yanlarına kâr kalmasına izin veremezdim ve bir daha asla vermeyecektim.

Ayık kalmaya çalıştığını iddia ediyordu ama ben onun tekrar içmeye başladığını gördüm. Arkadaşımın hayatı bundan daha önemliydi. Bunun açık olduğundan emin olmalıydım.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım: Everleigh'ye eski, tanıdık kulübenin linkini verdim ve Ryan balayından bahsetmeye başladığında ona ulaştırmasını istedim. Ryan'ın gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu elbette ama gideceğimiz yer konusunda dostça bir öneride bulunmasının çok işe yarayacağını biliyordum. Ne de olsa Ryan sadece beni mutlu etmek istiyordu.

Ve plan işe yaramıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, kulübenin hâlâ kiralandığından haberim yoktu. Yıllarca, onu aramaktan çok korkmuştum. Ama sonunda cesaretimi topladığımda, sahibinin onu dönüştürdüğü şey karşısında dehşete düştüm.

Acımızdan faydalanıyordu. Şerifin de doğruladığı gibi, kulübe karanlık turistlerin uğrak yeri haline gelmişti. İnsanların gelip annemin hayaletinin ve diğer kurbanın hayaletinin hala dolaşıp dolaşmadığına gülebilecekleri bir yer. O iki canı alan seri katilin hâlâ serbest olup olmadığını merak edecekleri bir yer. Hâlâ bir sonraki kurbanını bekliyor.

Bu fikir o zaman aklıma gelmişti.

Kulübe benim için bir kayıp yeriydi. Ama aynı zamanda bir yeniden doğuş yeriydi. Grace Duncan bu evde doğmuştu. Kendim için daha iyi koşullar için savaşmıştım. Ve geri dönmek, o gece mücadele eden kızın hâlâ var olduğunu kendime hatırlatmanın bir yoluydu.

Ryan yaptıklarının bedelini ödemek zorundaydı ve bunu babamla aynı yerde yapacaktı.

Seri katil mirasını tamamlayacaktı.

Plan basit değildi. Her adımı, olası her yolu düşünmek zorundaydım. Geçen seferkinden farklı olarak, bunu planlayabiliyordum ve her şeye hazırlıklı olmak istiyordum.

Ryan'a bağlı olduğum için kendimi suçlu çıkaracak bir şey yapmak istemiyordum. Oraya gittiğimiz ilk gece kapıyı dışarıdan kilitleyerek işe başladım, sadece onu biraz oyuna getirmek için. O uyuduktan sonra kalktım ve Ryan tuvaletteyken sakladığım tornavidayı küvetin yanındaki yerden aldım. Onu

Kapı kolunu çıkardım, kapının kilidini açtım ve tornavidayı yeniden taktıktan sonra çekmeceye geri yerleştirdim. Bu yüzden bir sonraki ihtiyacımızda tornavidanın tam olarak nerede olduğunu biliyordum.

Ertesi sabah, kapının kilitli olduğunu düşünecek kadar dikkatsiz olmamıza neden olan şeyin sadece içtiğimiz şarap olduğunu iddia etmek çok kolaydı. Ne de olsa dikkatsiz bir sarhoş olmak hakkında her şeyi biliyordu.

Olay örgüsü zihnimde şekillenmeye başladığında, hedef alındığımız gerçeğine dikkat çekmem gerektiğini fark ettim. Korktuğumuzu. Yardım için polise gitmek zorunda kalmamızı sağlayacak bir şey yapmak istiyordum ama ne yapacağıma karar veremiyordum.

En azından yürüyüş gününe kadar bilemiyordum. Babamı gördüğümde, bu beni derinden sarstı. Her zaman onun hâlâ hayatta olduğunu, dışarıda bir yerlerde olduğunu düşünmüştüm ama kulübeye bu kadar yakın kalabileceğine hiç inanmamıştım. O olduğuna inanmak istemiyordum ama o gözleri nerede görsem tanırdım.

Korkunç bir şekilde yaşlanmıştı. Bir zamanlar kas yığını olduğu yerde hastalık derecesinde zayıflamıştı. Vücudu kirli, buruşuk ve bitkin bir haldeydi. Zaman ona iyi davranmamıştı.

Tacizcimin, travmatizatörümün yüzüne bakmak beni yıllardır olmadığım kadar sarsmaya yetti. Bir anda tekrar on beş yaşındaki korkmuş bir kıza dönmüştüm.

Onu gördüğümde, biraz kendime geldiğimde, planın değişmesi gerektiğini anladım. Yaptıklarının bedelini yeterince ödememişti, tam olarak değil ve ben bunu yapmasını sağlayacaktım.

O günün ilerleyen saatlerinde onu kulübenin dışında gördüğümde ve bizi takip ettiğini fark ettiğimde, beni tanıdığını doğruladı. Ya öldürecektim ya da ölecektim. Bu planımdaki en büyük kırılmaydı. Mesafemi korumaya çalışsam da ben olduğumu biliyordu. Adımı değiştirmiş ve saçlarımı ağartmış olmama rağmen, içindeki bir şey beni tanımıştı.

Acaba bunca yıldır orada mı yaşıyordu, polise onun hakkındaki gerçeği söylersem diye dışarı çıkmaya korkuyor muydu? Elbette, polisin onu arayacağına inanmış olmalıydı. Yirmi yılını ormanda, soğukta ve yalnız geçirdiğini, artıklarla yaşadığını ve derede yıkandığını bilmek bana hastalıklı bir zevk veriyordu. Böyle olduğunu kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu, biliyordum ve şimdi asla bilemeyeceğimi tahmin ediyordum. Yine de durumun böyle olduğunu, hayatının acıdan başka bir şey olmadığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Tıpkı benim kaçmadan önce yaşadığım gibi. Annemin ölene kadar olduğu gibi.

O gece tırmalama ve nefes alma seslerini duyduğumda kulübenin kapısının önündeydi. Neredeyse emindim, ama kapıyı açtığımızda ve o gece benden aldığı, arka cebine soktuğu kitabı gördüğümde emin oldum.

İçindeki mesaj Ryan içindi.

Janie öldü. Sırada sen varsın.

Ryan'ın Janie'nin kim olduğunu bilmediğini ve benim de ona söylemeyi planlamadığımı fark etmeden onu uyarıyordu.

Ne olursa olsun, bu ihtiyacım olan uyarıydı. O zaman benim için geldiğini biliyordum. Bizim için. Ve ölümüne savaşmak zorunda kalacaktım.

Benim için sorun yoktu. Yıllar önce o geceden sonra bir daha asla korkmayacağıma dair kendime söz vermiştim ve buna sımsıkı sarılmıştım.

Korku artık izin verdiğim bir şey değildi, gerçekten değil, özüme değil.

Ertesi sabah, plan benim için netleşti. Taşı aldım, boyadım ve ön camımızı kırdım. Ryan duyduğunda mutfakta kahve yapıyormuş gibi davranmak zorunda kalacağımı tahmin ediyordum ama o kadar derin uyuyordu ki, yatağa döndüğümde onu uyandırmak için dürtüklemem gerekti.

Korkmuştu ama polise gidecek kadar değil. Zorlamak zorundaydım. Ryan söz konusu olduğunda nadiren itici olurdum. Onu zayıf olduğuma, benimle ilgilenilmesi gerektiğine inandırmıştım, bu yüzden itişim çok ileri gitti, sanırım. Dedikleri gibi, ağırlık taşıdım.

Ama sonra babamın lastiklerimizi kestiği gün geldi, kulübeye girdiği gün. Benim için gelmişti ama planım henüz bitmemişti. Onu öldürürsem ya da beni öldürmesine izin verirsem tatil sona erecekti ve Ryan'a yapmak istediklerim henüz bitmemişti. Kocam hak ettiği cezayı almamıştı.

Onların göğüs göğüse çarpışmalarını izlemek benim için eğlenceliydi, Ryan'ın babamı korkutmasını izlemek eğlenceliydi. Bunu daha önce hiç görmemiştim - babamın gözlerindeki endişeyi, geri çekilmesini. Kötü olduğunu düşündüğü bir şey yaptığımda başımda dikilip beni tekmelerken ya da boğarken gördüğüm pek çok kez, bana o yüzdeki duygunun pek çok çeşidini göstermişti: kızgınlık, öfke, hiddet. Ama asla korku yoktu. Oldukça keyifliydi.

Bugüne kadar içeri nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ryan'ın düşündüğü gibi kapıdan gizlice mi girdi? İçeri girmenin başka bir yolunu mu bulmuştu? Bilmiyordum. Artık bilemezdim de zaten. Bu da cevabını asla bilemeyeceğim bir başka gizem olacaktı.

Ama kesik lastikler benimle de işinin bitmediğini açıkça gösteriyordu. Çok daha iyi.

Dürüst olmak gerekirse, ayrılmanın kafamda belirlediğim zaman çizelgesine nasıl uyacağını anlamaya çalışırken, tam da benim elime oynadı. Kulübeden ayrılmadan önce Ryan'ı öldürmem gerekiyordu, yoksa plan suya düşecekti. Babam da farkında olmadan buna yardım etti.

Ryan'ın polisi aramayacağından emin olmak için telefonlarımızı çantama sakladım. Deneyeceğini biliyordum ve bunu riske atamazdım. Henüz müdahale etmelerine ihtiyacım yoktu. Bunun onlarla hiçbir ilgisi yoktu. Bu benimle kocam ve babam arasındaydı - dünyada beni en çok inciten iki adam.

Telefon görüşmeleri babamın tarafında dahiceydi, gerçi en başta bir telefonu olduğunu bilmek beni şaşırtmıştı. Yaşama biçimini görünce, şarj etmeyi nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama sesini tanıyordum, tehditkâr nefes alışını. Küçük bir kızken, yatak odamın kapısının dışındaki ses bile beni panik atağa sürüklemeye yeterdi. Ama şimdi, bu beni korkutmuyordu. Bir daha da asla.

Artık üzerimde hiçbir gücü yoktu.

Ve ikisine de suçlarının bedelini ödettikten sonra, kimsenin bir daha benim üzerimde güçleri olduğunu düşünmemesini sağlayacağım.

Eve tekrar girdiğinde, zamanın geldiğini biliyordum. Çekiçle kafasına vurdum, tıpkı bıçağı kadına vuruşunu izlediğim gibi. Gözlerindeki ışığın solmasını izledim, boynundaki iyileşmemiş yara izlerine baktım. Ona verdiklerime. Onlar olacakların başlangıcıydı. Açacağım bir sonraki yaraların başlangıcıydı - asla iyileşme şansı bulamayacak ölümcül yaralar.

Ve sonra, en ufak bir pişmanlık ya da tereddüt duymadan, hala ilk cinayetimin heyecanıyla, bıçağı kocamın sırtına defalarca salladım ve arkadaşıma hak ettiği cezayı verdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

26 GRACE

İşim bittiğinde, garip bir sakinlik hissiyle cesetlerin üzerinde durdum. Derin nefes aldım ve yavaşça verdim. Her şey bitmişti. Bitmişti. Onlar ölmüştü ve ben hayatta kalmıştım.

Tekrar.

Korkunç şeyler yapmışlardı ve ben onlara bunu ödetmiştim. Kocamın cesedinin üzerinden geçtim, ayakkabımın topuğu yerdeki kanın içindeydi ve odanın diğer ucuna doğru ilerledim. Dolaba geri döndüm ve Ryan temizleyicilerin raflarında bir şeyler ararken çıkarmayı başardığım telefon hattını prize taktım.

Derin bir nefes aldım ve boğazımı temizledim. Sonra tamamen sabit bir elle 911'i aradım. Kendimi hazırladım ve böyle bir duyguya dair sahip olduğum uzak anılardan - son birkaç gündür kocamın onlara inanmasına yetecek kadar beni taşıyan anılardan - en iyi korkma taklidimle yardım için haykırdım.

"Bana yardım etmek zorundasın!" Yalvardım.

Ve öyle de yaptılar. Kadın benimle sakince konuştu. Adresimi aldı. Neler olduğunu ve o sırada tehlikede olup olmadığımı anlatmamı istedi. Tırnaklarıma baktım, altlarındaki kurumuş kanı temizlerken cinayetleri, bu adamın -babam, ama bunu bilmiyorlardı- içeri girip kocama saldırdığını ve kocamın son nefesinde benim hayatımı kurtarmak için adamın hayatına son verdiğini anlattım.

Hepsi çok kahramancaydı.

Polis gelene kadar telefonda kaldık, Şerif Ritter arkadan geliyordu. Beni gördüğünde afallamış görünüyordu, gözleri kederle dolmuştu. Beni odadan ve kulübeden dışarı çıkardılar.

Yirmi yıl önce ailemin davasında çalışan memurlardan biri olarak tanıdığım şerif yardımcısıyla birlikte verandada bekledim.

Beni dikkatle izledi, rahatsız edici bir kararlılıkla yüzümü inceledi. Bir ara bana "Çok tanıdık geliyorsun," dedi.

Ona baktım, beni nereden tanıdığını söylemesi için ona meydan okurken yüzüm sabitti.

"Kocam ve ben birkaç kez kasabaya geldik. Beni buralarda görmüş olabilirsiniz."

Yavaşça başını salladı. Beni nereden tanıdığını hatırlarsa, şüpheleri ortadan kaldıracak bir hikâyem hazırdı ama durumun böyle olacağını sanmıyordum. Babamda olduğu gibi, zaman bana da iyi davranmamıştı. Dosyada resimleri olan küçük kıza benzemiyordum. Parmak izlerimi almamışlardı. Adım artık farklıydı.

Kim olduğumu ya da ne yaptığımı öğrenmeleri için hiçbir sebep yoktu. Yaptığım şey, daha önce adaletsiz olan bir dünyaya adalet getirmekti. Bazen bunu sadece kendimize borçluyuz.

"Arayabileceğin biri var mı? Yanınızda olabilecek biri?"

Başımı salladım. "En iyi arkadaşım, Everleigh. Ama burada herhangi bir hizmetim yok.

Eğer sorun olmazsa, kasabaya varana kadar bekleyeceğim."

"Elbette," dedi hemen. "Eminim sizi kısa süre içinde kasabaya geri götürebiliriz. Aracınız için bir çekici çağırdık bile."

"Teşekkür ederim."

Ellerini ceplerine sokarak ayağa kalktı. "Böyle bir şeyden sağ kurtulduğun için çok şanslısın."

"Kocam ve bana burada işlenen cinayetlerden bahsetmişlerdi. Bu da aynı şey miydi?"

Kararsız görünüyordu. "Daha fazlasını öğrenene kadar çok fazla şey söylememeliyim." "Elbette." Başımı öne eğdim.

"Ama," dedi çabucak, sesi son derece hafifti, "en azından bu sefer sorumlu kişiyi yakaladık. Kocanız onun bir daha kimseye zarar veremeyeceğinden emin oldu. O bir kahraman olarak öldü, hanımefendi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bakışlarımı yere sabitlerken gözlerimi siliyormuş gibi yaptım. "Teşekkür ederim."

"Kocanız adalete kavuşacak. Bundan emin olacağız."

"Teşekkür ederim memur bey," diye tekrarladım. Bu adam ne istiyordu, madalya mı? Onlar hiçbir şey yapmamıştı. Her iki katili de buraya getiren bendim.

adalet, onlar değil. İlk kadın için hiçbir şey yapmamışlardı ve annem için de hiçbir şey yapmamışlardı. İkisi için olmasa bile en azından biri için adaleti sağlayan bendim. Mariah'ya adaleti getiren de bendim. Teşekkürü hak eden biri varsa, o da bendim. Ama tabii ki bunu söyleyemezdim.

Düşüncelerimi yarıda keserek, bize doğru gelen ayak seslerini duydum ve Şerif Ritter'ın bana doğru hızla geldiğini görmek için başımı çevirdim. "Bayan Graham?"

Ryan'la evlendikten sonra soyadımı hiç değiştirmemiştim ama insanların değiştirdiğimi düşünmesine alışmıştım. Soyadımı özellikle seçmiştim ve kimse beni değiştirmeye zorlayamazdı.

"Evet?"

"Benimle gel," dedi, yüzünde büyüyen bir gülümsemeyle.

"Ne oldu?" Kımıldamadan sordum.

"Kocanız arıyor, hanımefendi."

"Peki ya o?" Sordum ama biliyordum. Yüzündeki gülümsemeden ve midemdeki batma hissinden anladım.

Bana başını salladı, tam o sırada kabinin içindeki bir memurun konuşmaya başladığını duydum. "Nabız zayıf ama atıyor."

Yutkundum. *Hayır.*

"Şey, hanımefendi, o yaşıyor."

OceanofPDF.com

27 RYAN

BİR GÜN SONRA

Gözlerimde parlak ışıklar parlıyordu, görüşüm beyaz ve siyah dalgalardan oluşan bir denizdi.

Karan

lık.

Aydı

nlık.

Karan

lık.

Aydı

nlık.

Karan

lık.

Onları kapatmaya çalıştım ama göremediğim bir şey tarafından açık tutuldular.

Acı.

Aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi. Nereden geldiğini tam olarak kestiremiyordum ama aynı zamanda vücudumun her santimetresinden yayılıyor gibiydi.

Birileri, bir yerlerde konuşuyordu.

"Ryan?" Duydum ve başka hiçbir şey mantıklı gelmese de, bir şekilde bunun benim adım olduğunu biliyordum. *Ryan. Ben Ryan'ım.*

Göz kapağım açıldı ve tökezleyerek karanlığa geri döndüm.

Aşağıya.

Aşağı.

Aşağı.

Bip.

Bip.

Bip.

OceanofPDF.com

28 RYAN

İKİ GÜN SONRA

Uzaktan sürekli bir bip sesi geliyor, beni bir siren çağrısı gibi uykumdan çekiyordu.

Bip.

Bip.

Bip.

Bip.

Gözlerim ağırdı, düşüncelerim yoğun bir sisin içinden sıyrılmaya çalışıyormuşum gibi kalın ve beceriksizdi.

Neredeyim ben?

Ne oldu?

Hatırlamıyordum.

Hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Ryan? Uyanık mısın?" Bip sesinin hızlandığını duydum ve serin bir avuç içime kaydı. Gözlerimi açtım ve açık kalmalarını sağlamak için sanki bir arabanın bagajını zorlayarak açıyormuşum gibi hissettim. Gücümün her zerresini harcadım ama açmıştım ve tanımadığım bir odaya bakıyordum. "Ryan, beni duyabiliyor musun?" Solumda bir şey -birisi- vardı. Odaklanamadığım bulanık bir şekil.

Sesini duydum.

Elini elimde hissettim.

O benim karımdı ama adını bilmiyordum.

"Benim. Benim... Grace." Ağlıyordu. Karım. Başucumdaki kadın. Ağlıyordu... ama ne için?

"Beni duyabiliyorsan gözlerini kırpabilir misin?" Göz kırptım.

En azından ben öyle düşünüyorum.

Ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. Elimi sıktı. "Güzel! Güzel. Tamam, şuna ne dersin: Acı çekiyorsan bir kez, çekmiyorsan iki kez göz kırp."

Soruyu düşündüm.

"Ryan?" diye itti. "Bebeğim, beni duyabiliyor

musun?" Gözlerimi bir kez daha kırptım.

"Acı çekiyor musun?"

Yine gözlerimi

kırptım.

"Hemşireleri arayıp sana bunun için bir şey verip veremeyeceklerini soracağım." Kolumu nazikçe okşuyordu. "Ne olduğunu hatırlıyor musun? Evet için bir kez."

İki kez göz kırptım.

Derin bir nefes aldı, bir an konuşmadı ve ben kendimi tekrar karanlığa dalarken buldum.

"Ormandaki adam, Ryan... Onu hatırlıyor musun?" Karanlıktan geri çekildim, oda tembelce dönüyordu.

Neden bahsettiğini bilmiyordum. *Ne adamı?* İki kez göz kırptı.

"Ormanda tanıştığımız bir adam vardı. Bize eziyet ediyordu, ön camımıza taş attı, telefonlarımızı çaldı, kulübemize girdi... Onu hatırlamıyor musun? Sen... Ryan, ona karşı çok naziktin. Ona para, yiyecek, malzeme verdin... O da sana borcunu bizi öldürmeye çalışarak ödedi." Eğildi ve dudaklarını elime bastırdı. Bu his tüm vücuduma sıcaklık yaydı. Onu çok sevmiştim. İnanılmazdı. "Sen karşı koydun. Sen... sen onu durdurdun, tatlım. Bizi kurtardın. Hayatımı kurtardın."

Ne dediğini hâlâ tam olarak anlayamadan konuşmasını dinledim. Hiç mantıklı gelmiyordu. Anılarımın ipuçlarını geri almaya başlıyordum. Kulübe oradaydı, her yer sisliydi. Arabanın çakıllarını, ormanda yürürken ayak altında çıtırdayan çalı çırpıyı hatırlıyordum ama istesem de evi tarif edemezdim.

"S o r u n yok. Kendini zorlamana gerek yok. Çok kan kaybettin... Kalp krizi geçirdin. Seni kaybettiler... *Ben* seni kaybettim. Doktorlar seni iki kez hayata döndürmek zorunda kaldı. Ama sen bana geri döndün. Bana geri döneceğini biliyordum."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve onu teselli etmeyi çok istiyordum ama hiçbir uyarı vermeden tekrar karanlığın içinde kayboluyordum. "Senin gideceğini düşünüyorlar

şimdi iyi olacaksın, ama dinlenmen gerek. Endişelenmeni istemiyorum." Elini yüzümde gezdirerek beni kendime getirdi. Sadece onun ağlamasını engellemek için bile sonsuza kadar uyanık kalmak için savaşabilirdim.

Görüşüm odak noktasını buldukça yüzü daha da netleşiyordu. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

Göz kırptım.

"O berbat yere gittiğimiz için üzgünüm. Yaralandığın için üzgünüm. Seni incittiği için üzgünüm..."

Neden özür diliyordu? Söylediği hiçbir şey onun hatasıymış gibi gelmiyordu. Benim hatammış gibi geldi. Tatil benim fikrimdi, değil mi?

"Artık her şey yoluna girecek, değil mi?" diye sordu elimi nazikçe sıkarak. "Polise sana söylediklerimi anlatabilirsin ya da hatırlamıyorsan sadece bunu söyleyebilirsin. Sana yumuşak davranacaklarına dair bana söz verdiler."

Gözlerimi kırpıştırdım ve birdenbire onda olduğundan emin olduğum endişeyi düşündüm. Bunu hayal etmemiştim, değil mi? Endişesi mi? Tanrım, bu ona ne yapıyor olmalı? Başımı yana eğerek gözlerimi ona diktim.

"Ne?" diye sordu bana bakarak. İnanılmaz derecede güzeldi. Nasıl bu kadar şanslı olabilmiştim? Ve onu neredeyse kaybediyordum. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim. Elini elime almaya çalıştım, dudaklarıma götürmeye çalıştım ama anında başarısız oldum, sırtımdaki kaslar acıdan yırtılırken elimi yanıma bıraktım.

"Sorun değil," dedi ve ellerimizi benim için kaldırdı. Parmak eklemlerini, sonra da her bir parmağını tek tek öptüm.

"Ben... seni... seviyorum," diye mırıldandım, sesim zar zor duyuluyordu. Seçme şansım olsaydı, hayatımın geri kalanında sadece bu kelimeleri söylemek için kullanırdım. Neredeyse benden alınıyordu ve bunun bir daha asla olmamasını sağlamalıydım.

Bu düşünceyle göğsümün sıkıştığını hissettim ve sonra yeni anılar dalgalanmaya, bulanık zihnimde şekillenmeye başladı.

Gitmek istemişti. Polise gitmek istemişti.

Kendi eksikliklerim yüzünden onunla her adımda mücadele ettim. Cesur görünmek istedim. Güçlü. Ve bunun yerine onu tehlikeye attım.

Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktım. Gururumun canı cehenneme, onu korumak benim işimdi ve bunu yaptığımdan emin olacaktım. Hayatımızın geri kalanı boyunca her gün.

"Yaptığın şeyi polise anlatmadım," diye fısıldadı, başını göğsüme yaslayarak. "Seni her zaman koruyacağım, biliyorsun."

Neden bahsettiğini anlamam, Mariah hakkındaki konuşmayı hatırlamam bir anımı aldı. Saklamak için çok uğraştığım sırrı bildiğini hatırlamak. Bunu bana neden söylüyordu?

"Biri sırrınızı sakladığında, sizi koruyabilir ya da incitebilir. Her zaman seni korumayı seçeceğim, çünkü sen de benim için aynısını yaptın. Sen beni korudun Ryan..." Çenemi öptü ve yaklaştıkça kulağıma fısıldadı, "Beni pişman etme... *kalbimi değiştirdiğime*."

Sesinin buz gibi tonuyla midemde bir düğüm oluştu ve aniden zihnime yeni anılar doldu. Bilincime çarptılar ve şekillendikçe beni nefessiz bıraktılar. Kayıp telefonlar ve kütüphane kitapları ve şarap bardakları ve kırık ön camlar ve sıcak bir küvette teninin benimkine değmesi ve kilitli kapılar ve korku ve acı ve kesilmiş lastikler ve kan ve... sonra her şeyi hatırladım.

Ne söylediğini biliyordum. Bana

ne teklif ettiğini.

Beni neden öldürmek üzere olduğunu biliyordum.

Yaptığım şey için cezalandırılmam gerekiyordu ve şimdi cezalandırılmıştım. Bunu hak etmiştim. Bana eylemlerin sonuçları olduğunu göstermişti. Bu karımı daha az sevmeme neden olmadı. Aksine, onun için daha da çıldırmama neden oldu. Kendini tuttu, arkadaşı için savaştı. Onu kaybetmenin ne kadar kolay olacağını ve yaptığım onca şeyden sonra benimle kalmakla ne kadar sadık olduğunu anlamamı sağladı.

Kokusunu içime çektim, içinde boğulmak istiyordum. Onun her zerresini içime çekmek istiyordum.

Belki delilikti ama onun yanında hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Başımı kaldırdım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım, dilimi ağzının içine doğru ittim. Ona karşı daha önce hiç duymadığım bir arzuyla yanıp tutuşuyordum. Bu vahşi, beyaz ateşli bir tutkuydu, içimde alev alev yanıyordu.

Başından beri hiç eksik olmayan tutku, şimdi on kat daha fazlaydı.

Eğer o beni affedebildiyse, ben de onu affedebilirim.

Ve o anda, tıpkı bunun gibi, o uzaklaşırken gözlerimi kırpıştırarak - yarattığımız dilde bir evet- yaptım.

Onu affettim ve sevmeyi seçtim çünkü birbirimiz için mükemmeldik. Eğer bu da bunu kanıtlamadıysa, neyin kanıtlayacağından emin değildim. İçimdeki dağılmış parçalar onun dağılmış parçalarına yapışmıştı ve onu yanımda tutmak için savaşmayı asla bırakmayacaktım. Beni sevmeye devam etmesi için.

Olmamız gerekiyordu. Kaderimizde varmış. Kaderimizde varmış.

Acıya rağmen ya da belki de acı yüzünden elimi kaldırdım. Arada sırada biraz acı çekmekten kim hoşlanmaz ki? Ne de olsa bize hayatta olduğumuzu hatırlatan şey bu. Bana doğru daha da eğilirken belini kavradım ve elini kaburgalarımın hemen altındaki bandajın üzerinde gezdirdim.

Beni bıçakladığı yer. İrkildim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, vücuduma şimşek gibi keskin bir acı göndererek daha sert itti. Gözleri zevkle parlıyordu. Sarsıldım, çenemi kilitledim ama onunla göz temasını hiç kesmedim. Bıraktığında gülümsedi.

Yani beni sürekli tetikte tutacaktı. Üzerimde sahip olduğu gücü hatırlatmaya devam edecekti. *Hadi bakalım.*

Zorluğu memnuniyetle karşıladım, onu sevmenin acısını ve birlikte olmak için feda ettiğimiz her şeyi hatırlatmasını memnuniyetle karşıladım. İlk defa onu 'gördüğümü' hissettim. Gerçek onu. Ve onun her halini aynı şekilde sevdim. Karımın bu yönünü tanımaktan memnuniyet duyuyordum. Yapabileceği hiçbir şey ona ihanet etmeme ya da onu daha az sevmeme neden olamazdı.

Tekrar uykuya dalarken aklıma garip bir düşünce geldi. *Bıçakları sakladığımdan emin olmalıyım.*

OceanofPDF.com

29 GRACE

ALTI AY SONRA

Çantamı kapının yanındaki portmantoya astım ve ayakkabılarımı tekmeleyerek oturma odasından geçip mutfağa girdim. Ryan orada olmalıydı ama oda tamamen sessizdi.

Burnumu biraz havaya kaldırıp derin derin içime çektim. Ev yemek kokmuyordu. Neden hâlâ yemek pişirmeye başlamamıştı? Bana evde kalmamızı ve özel bir gece geçirmemizi istediğini söylediğinde, makarna, şarap ve yatakta uzun bir gece geçirmek için erkenden çekilmeyi hayal etmiştim. Bu farklı hissettirdi. Havada tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı.

Bıçakların durduğu çekmeceyi çekiştirerek açtım ve eksik olduklarını görünce şok oldum. Boğazım düğümlendi. *Bütün bıçaklar nerede?*

"Ryan?" Arkama bakarak sessizce seslendim. Korku içime işlerken savunmasızlık üzerime çöktü.

Kendimi tehlikede olmadığıma ikna etmeye çalıştım. Tehlikede olamazdım. Babamın cesedi gömülmüştü. Kaçmamıştı. Benim için geri gelemezdi. Peki, o zaman ne oldu? Hava neden endişeyle doluydu?

Sessiz adımlarla mutfaktan çıktım ve koridorda ilerledim. Işığı yakma zahmetine girmedim, bunun yerine karanlık evin içinde ilerlemeyi tercih ettim. Böylesi daha güvenliydi.

Ofisine yaklaşıp kapının altındaki sıcak ışığı gördüğümde içim rahatlama ve endişe karışımı bir duyguyla doldu. Acaba geç saate kadar çalışmış mıydı? Bu yüzden mi yemeğe başlamamıştı? Zamanın nasıl geçtiğini anlamamış mıydı? Sebepsiz yere aşırı tepki verip endişeleniyor muydum? Yaşadığımız onca şeyden sonra beni suçlayabilir miydiniz?

Bir elimi karnıma koyup sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım, diğer elimi de kapının koluna koyup yavaşça çevirdim.

"Ryan?" Kapı hafifçe aralanırken onu masada otururken görerek sordum. "Ne yapıyorsun?"

Tereddüt etti, sonra dönüp bana baktı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "İçeri girdiğini duymadım," dedi basitçe.

"Çoktan yemek pişirdiğini sanıyordum." İçimdeki rahatlama şaşkınlıkla karıştı. Neden bana öyle bakıyordu? Neler oluyordu?

"Ah, doğru ya. Aslında, önce seninle konuşmak istiyordum," dedi, yüz ifadesini okunamaz halde tutarak.

Gergin bir şekilde kıkırdadım. "Tamam..." Bir şeyler yolunda gitmiyordu ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum.

Masasının en üst çekmecesini açtı ve küçük, sarı istiridye şeklindeki kutuyu, bir ilaç kutusunu çıkardı. Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı ama anladığımda göğsümde bir öfkenin yükseldiğini hissettim. Eşyalarımı mı karıştırıyordu? "Bu neden sende?"

"Bu sabah şifonyerinin çekmecesinden aldım," dedi basitçe. "Bence onları almayı bırakmanın zamanı geldi."

Üzerimden bir şok dalgası geçti. Hızlıca konuşmayı hangi yöne götüreceğime karar vermeye, kontrolü ele almaya çalıştım. *Doğum kontrol hapımı nasıl buldu?*

Beklemekle ilgili konuşmuş olsak da, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Bunun yerine, alternatif korunma yöntemleri üzerinde anlaşmıştık ve ona hapları yeniden almayacağıma dair söz vermiştim. Regl dönemimi kesintiye uğratmalarını istemiyordu. Yalan söyledim elbette ama bunu kanıtlamak için eşyalarımı karıştırmaya hakkı yoktu. Ne de olsa yaşamasına izin vermiştim. Barışmıştık. Kulübedeki o geceden beri Mariah'dan bahsetmemiştim ve o da orada olanlardan hiç bahsetmemişti. Sessiz bir anlaşma yapmıştık... ya da ben öyle sanıyordum.

"Sana onları almayı çoktan bıraktığımı söyledim," dedim öfkeyle. "Bunlar da nereden çıktı? Neden eşyalarımı karıştırıyorsun?" Kan basıncımın yükseldiğini, kulaklarımın ısındığını hissettim.

"Bunu bana sen söyledin," dedi kesin bir ifadeyle. "Ve yalan söyledin. Ama artık durmanın zamanı geldi. Yalan söylemeyi *ve* hapları almayı. Bir bebek istiyorum Grace. Çok yaşlanmadan önce."

Önündeki sandalyeye çöktüm, omuzlarım bana söylediklerinin ağırlığıyla çökmüştü. Yalan söylediğimi nereden biliyordu? Neden bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini düşünüyordu? "Bunların nereden çıktığını anlamıyorum. Bunun için doğru zaman olmadığına karar vermiştik.

bir bebek. Açıkçası, hapları alıp almamam sizi ilgilendirmez. Aramızda bir anlaşma olduğunu sanıyordum..."

Hareketsizdi.

"Ryan..." Ona sordum. Sessizlik sağır ediciydi, kocamın sırıtışında tam olarak anlayamadığım bir üstünlük havası vardı. Bir şeyler oluyordu ve ne olduğunu anlamamak hoşuma gitmiyordu.

Sessizliği bozmak için başını hafifçe yana eğdi. "Biliyor musun, eskiden hiç soru sormazdım. Sana tamamen güvenirdim. Kulübede yaptıklarından sonra bile."

Keskin bir nefes aldım. Bundan ilk kez bahsediyordu, yaptıklarımı hatırladığını ilk kez doğruluyordu. Hatırlamadığını düşünecek kadar aptal değildim ama asla bundan bahsedecek kadar cesur olamayacağına inanıyordum. Onun hakkındaki fikrimi değiştirdiğim için minnettar olmasını umuyordum. Gücün hâlâ bende olduğunu sanıyordum.

"Ama beni rahatsız eden bir şey vardı," diye devam etti. "Bak, Mariah hakkında sana gerçeği söylemediğim için beni suçladın ama sen de bana her konuda gerçeği söylemedin Grace."

Kalp atışlarım hızlandı. Ne demek istiyordu? "Tabii ki var."

"Bunlar hakkında değil." Hapları bana doğru itti.

Rahatladım. "Tamam, evet. İyi. Onlar hakkında değil. Ama sana kulübede hazır olmadığımı söylemiştim. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Beni bu konuda zorlamaya devam edemezsin."

Ellerini önünde kavuşturdu. "Hayır. Daha fazla zamanın olacağını sanmıyorum."

Nefesimi içime çektim ve başımı tokat yemiş gibi geriye doğru salladım. "Affedersiniz?" Kimdi bu adam? Ne biliyordu? Her ne ise, iyi bir şey olmadığını biliyordum. Bana bakışı tuhaftı... hatta tehditkârdı. Tehlike bakışını iyi bilirdim; sadece bu bakışı ondan hiç görmemiştim.

"*Artık* bir bebeğimiz olacak Grace," dedi kararlı bir şekilde.

"Sen neden bahsediyorsun? Bu da nereden çıktı *Ryan?*" Adını ona geri verdim. "Bana bedenimle ne yapacağımı söyleyemezsin. Beni bir bebek sahibi olmaya zorlayamazsın, şimdi ya da hiçbir zaman."

Gülümsemesi hiç değişmedi. Aslında, çenesini kayıtsızca kaşırken sadece biraz daha eğlenmiş görünüyordu, sonra bana bir parmak salladı. "Gördün mü, sanırım burada yanılıyorsun." Elime uzandı ve ben de elimi tutmasına izin verdim çünkü donup kalmıştım, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum.

Bir parmağını benimkinde gezdirdi, sonra elini çekti ve üst çekmeceyi tekrar açtı. Bu kez tek bir gümüş anahtar çıkardı, havaya kaldırıp yavaşça inceledi.

"Bu da ne?" Dehşet içinde ona bakarak talep ettim. Onu tanımıyordum ama içimde kabaran ve organlarımı ele geçiren felç edici dehşeti tanıyordum. *Tehlikedeydim.* Hayatım boyunca bundan kaçtıktan sonra, o gece beni bekleyen tehlikeden habersiz bir şekilde onun ofisine girmiştim. Ama şimdi biliyordum. O kelimeleri söylemeden önce biliyordum.

Cevap vermedi. Onun yerine, "Seni seviyorum Grace. Hayattan daha çok. Bu dünyadaki her şeyden daha çok. Senin için her şeyi yaparım. Ama bazen aramızdaki şeyler eşit hissettirmiyor. Çünkü senin benden çok daha fazla sırrın var. En azından senin vardı. Benim sadece bir tane daha var ve sonra, sana söyledikten sonra, seninkilerin hepsini dökeceğiz."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum, sesim güçsüz çıkarken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Yalan söylemiyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. *Ne biliyordu? Ne yapmıştı?*

"O gece ben de seni gördüm."

Donakaldım, anlamaya çalışırken boğazım düğümlendi.

Bakışlarını bana dikti ve hafifçe öne doğru eğildi. "Mariah'ya vurduğum gece seni gördüm. Bu benim son sırrım. Seninle karşılaşmam tesadüf değildi ve beni aradığın için de değildi. Ben de seni aramıştım. Seni sessiz tutmam gerekiyordu. Ne gördüğünü ve ne söylemeyi planladığını öğrenmem gerekiyordu. Ben de seninle konuşmadan önce yıllarca seni izledim."

Konuşamadan ona baktım. *Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl bilemedim?*

"Sana olanları asla kimseye anlatmayacağımı söylemiştim..." Sonunda söyledim.

Küçük, yavaş bir baş sallama hareketi yaptı. "Söyledin. Ama buna inanmadığım bir zaman vardı. Seni tanımadan önce. Seni araştırmak için zaman harcadığım zamanlar. *Ama sen diye bir şey* yoktu. Sanki yerden fırlamıştın, tamamen şekillenmiştin. Grace Duncan, 18 yaşında. Ondan önce, seninle ilgili tek bir kayıt bile bulamadım. Bana Raleigh'de büyüdüğünü söylemiştin ama ben hiçbir şey bulamadım."

"Yaygın bir isim," dedim, kaşlarım birbirine çarpıyordu, yalanlarım hazırdı. Bu kısmı nasıl geçeceğimi biliyordum. "Tam olarak ne ima ediyorsun?"

Parmağını anahtarın üzerinde gezdirdi, avucunun içine yerleştirdi ve sonra tekrar yere bıraktı. "Yeterince sıradan, elbette. Ama seni hiçbir yerde bulamamam garip. Çıkmaya başladıktan sonra gittiğini iddia ettiğin liseyi aradım ve seninle ilgili hiçbir kayıtları yoktu. Hiç."

"Bu bir-" olmalı.

"Ve bunların hiçbiri mantıklı değildi, ama seni sevdiğim ve senin de beni sevdiğine inandığım için her şeyi oluruna bıraktım-"

"Seni seviyorum," diye karşı çıktım, öfke korkunun önüne geçmeye başlamıştı. Kim olduğumu, nelerden kurtulduğumu hatırlamam gerekiyordu. "Bence ima ettiğin şeye dikkat etmelisin."

"Oh, hiçbir şey *ima* etmiyorum," dedi, ses tonundaki kaygısızlık beni öfkelendirmişti. "Sana bildiklerimi anlatıyorum Grace. Yoksa... *Janie* mi demeliyim*?*"

Janie. Öfkem bir anda yok oldu ve yerini saf bir dehşete bıraktı. Eski adımın anılmasıyla tenim buz kesti. Janie bana bir yabancı gibi geliyordu. Artık o ben değildim ama bu, tanımanın verdiği istemsiz irkilmeyi engellemedi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ciyak ciyak konuşmayı başardım.

Gözlerimin içine bakarak yavaşça konuştu, kelimeleri ölçülüydü. "Bak, o kütüphane kitabının üzerindeki okulun adını tanıdım.

Barkod. Ve sonra o gece kabindeki adamın pencerede Janie dediğini duyduğumda, içeriden gelen mesajı, o ismi hatırladım. Janie öldü, sırada sen varsın. *Onun uyarısıydı, ben de öyle düşündüm*. Eve döndükten sonra araştırdım. O okul ve o kulübeyle ilgili Janie adında birini aradım." Birbirimize bakarken konuşmaya ara verdik, gerçek aramızda duruyordu. "Sanırım ne bulduğumu biliyorsun."

Gözlerimi kırptım, tepkisizdim. Uyuşmuş hissettim. Kızgın. Dehşete düşmüştüm. Duygular içimde dönüp duruyordu, her biri kontrolü ele geçirmek için savaşıyordu ama ben onlarla savaştım.

"Grace Duncan hakkında hiçbir şey bulamadım çünkü Grace Duncan diye biri yoktu. 2001'den önce yoktu." Dilini şaklattı. "Okulun bana eski bir yıllığı gönderecek kadar nazikti." Ağzının bir köşesi kalktı. "Gerçekten sevimli bir çocuktun."

"Ne istiyorsun?" Ellerimi kucağımda kavrayarak sordum. Tırnaklarım avuç içlerime batıyordu ama fark etmedim bile.

"Oyun alanını eşitlemek için," dedi anahtarı tekrar eline alarak. "Bak, ben sana Mariah hakkında ve o gece seni gördüğüm konusunda yalan söyledim, ama sen

Kim olduğun, Grace, doğum kontrol hapı kullanman ve babanı neden öldürdüğün hakkında."

Babam. Demek o da biliyordu. Bir nefes çektim. Hayatım boyunca sahip olduğum tek şey sırlarımdı. Artık onlar bana ait bile değildi. "O adam bana çok kötü davrandı... Anlamıyorsun."

"Seni suçladığımı söylemiyorum, tatlım." Bir kez daha elime uzandı ve parmaklarımı hafifçe ovuşturdu. Gözleri ilk kez o zaman yumuşamıştı. İşte o tanıdığım adam. Beni güvende hissettiren adam. Bir an için onun sevgi dolu bakışlarının tadını çıkardım ama bir anda tekrar kayboldu. "Kendine göre nedenlerin olduğunu biliyorum, tıpkı o gece neden beni incitmek zorunda hissettiğini anlayabildiğim gibi. Ama bunu bir daha yapmayacağından emin olmak için biraz sigorta poliçesine ihtiyacım olduğunu anlayacaksın. Bir süreliğine ne düşündüğünü merak ederek diken üstünde yaşamak eğlenceliydi... Ama bu sadece bir yere kadar sürebilirdi. Artık bir ailemiz olacağına göre, beni bir daha asla incitmeyeceğine dair güvence vermene ihtiyacım vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

Anahtarı parmaklarının arasında oynattı. "Çok basit, gerçekten. Her kanıt parçası. Senin her resmin, kulübede olanlarla ilgili bulabildiğim her makale, ayrıca bıçaklandığım gün tam olarak ne olduğunu açıklayan bir mektubum... Hepsi ailemin bankasındaki bir kasada güvenli bir şekilde kilitli. Bunu bir sigorta poliçesi gibi düşünün."

Ona bakarken içimi bir korku kapladı, midemde öfke kaynıyordu. "Ailemi ölüm halinde alacaklı olarak ekledim, yani bana bir şey olursa kutuyu ve içindekileri alacak olanlar onlar olacak."

Söylediklerini düşünürken gözlerim anahtara kaydı. Tehlikenin yaklaştığını neden hissettiğimi şimdi anlıyordum. Her zamanki gibi içgüdülerim doğru çıkmıştı. Bunu durdurmak zorundaydım. "Tabii ki birden fazla anahtar var. Bundan kurtulmanın hiçbir yararı olmaz," dedi aklımı okuyarak.

"Ne istiyorsun?" Tekrar sordum, çenem gergindi.

"Senden hiçbir şey istemiyorum Grace. Sevgin dışında. Ve bir aile. Ama sana karşı her konuda dürüst olmak istedim. Bir daha aptalca bir şey yapmaya kalkarsan nelerin tehlikede olduğunu anlamanı istedim."

"Ve seni bir daha incitecek hiçbir şey yapmasam bile, yine de beni suçlayacak bir şey yapmayacağını nereden bileceğim? Ya da ya başına başka bir şey geldiyse... bir araba kazası? Benim sebep olmadığım bir şey. O zaman da ailen o belgeleri alırdı ve bunu durdurmamın hiçbir yolu olmazdı.

Masum olsaydım bile beni cezalandırırdınız. Başka bir yolu olmalı. Sigortam nerede? Tüm bunlar olurken beni kim koruyor?"

Dudaklarını büktü ve parmağını tekrar anahtarın üzerinde gezdirdi. "İşte bu yüzden çocuk sahibi olmak için gerçekten beklememeliyiz. Elbette, bir kez yaptığımızda, bebeğimiz burada olduğunda, şartların yeniden müzakere edilmesi gerekecek. Bu ikimizi de korumak için, anlıyor musun? Çocuğumuzun ikimizden de yoksun olmasını asla istemem."

"Neden bunu yapma ihtiyacı hissettiğini anlamıyorum... Gerçekten senden bir çocuk sahibi olmam için bana şantaj mı yapmak istiyorsun?"

Dudaklarını büzdü ve inanmaz bir şekilde bana baktı.

"Bunu şantaj olarak görmüyorum Grace. Çünkü ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Buna teşvik diyelim, olur mu? Çok basit, gerçekten. Ben kendimi senden koruyorum, sen de beni. Bir çocuk bunu yapar. Bir çocuk bizi düzeltecek. İkimize de affedilemez bir şey yapma ve bundan geri dönme şansı verildi. İkimizin de diğerinin iyiliğini istismar etmesine gerek yok. Ben senin sırrını koruyacağım, tıpkı senin benimkini koruduğun gibi. Ailemizi büyüteceğiz ve ikimizin de sahip olduğundan daha iyi bir şey inşa edeceğiz. Çünkü ben seni seviyorum. Ve *sen de beni sevdiğin* için."

Hap kutusunu eline aldı. "Ee, ne diyorsun?"

Sertçe başımı salladım, gözlerine bakmadım. Adına ne derse desin, bu bir şantajdı. Kendi zararıma olacak şekilde onu hafife almıştım. Beni sevebileceğine kendimi inandırmıştım. Benim mutlu olmamı isteyebileceğine. Onu cezalandırdım ve karşılığında kendimi cezalandırdım.

"At onları," diye mırıldandım sonunda.

"Aferin kızıma," dedi sinsice, ellerini birbirine vurmadan önce hapları çöpe atmakla vakit kaybetmedi. Masadan kalktı ve bana doğru ilerledi ama ben hareketsiz kaldım.

Yüzü düştü. "Benden korkma."

"Değilim," dedim usulca ve değildim de. Artık neler olduğunu anladığıma, yeni gerçekliğimi kavradığıma göre, dakikalar önce hissettiğim korku yok olmuştu. Babamla yaşarken gerçek korkuyu tanımıştım ve bu o değildi. Ryan beni seviyordu, daha önce hiç sevilmediğim kadar çok seviyordu, kendi çarpık, hastalıklı tarzında olsa bile. Benim onu sevdiğim gibi. Kusurlarımıza rağmen. Nefretin çoğu gün sevgiyle iç içe geçmesine rağmen. Elbette hâlâ öfkeliydim. Bu o kadar çabuk geçmezdi. Hâlâ bir çıkış yolu arıyordum ama artık korkmuyordum. Ben olduğum sürece tehlikede değildim.

onun kurallarına uydum. Benim kurallarıma yeterince uymuştu, ben yeniden ayaklarımın üzerinde durmaya çalışırken üstünlüğü ele geçirdiğini düşünmesine izin vermekten zarar gelmezdi.

Evliliğimizle ilgili hiçbir şey geleneksel değildi, ama öyle olmasını da beklemiyordum.

ol.

Öne doğru bir adım attım, kollarına düştüğümde göğsümde acı yükseliyordu.

Tüylerimi diken diken etmeyen tek dokunuş onunkiydi. Dudaklarını kulağıma indirdi.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum." Yalan değildi.

"Artık iyi olacağız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Göğsüne doğru başımı salladım. Biliyordum. Bir şekilde biliyordum. İkimizin de başka seçeneği yoktu. Haklıydı, ileride onu tekrar öldürmeyi denemeyi göz ardı etmemiştim ama bu plan işleri kesinlikle zorlaştıracaktı.

İyi oynadın, sevgili kocacığım.

Eğer uslu durursa, yaşamasına izin vermek en mantıklısı olacaktı. Daha kolaydı. Belki o da benim için aynı şeyi düşünüyordu. Sırrımı saklamama izin vermek onun için hayatı kolaylaştırıyordu.

"'Biri sırrınızı sakladığında, sizi koruyabilir ya da incitebilir. Bunlar senin sözlerin. Uzun zamandır benim sırlarımı saklıyorsun, ama artık ben de seninkileri saklıyorum Grace. Biz eşitiz. Ve ben seni her zaman koruyacağım."

Başımı kaldırıp ona baktım ve dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırdım. Demek hâlâ bana tapıyordu, hâlâ beni korumak istiyordu ama artık sırlarımı biliyordu. Bu bilgiyle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama elimi arka cebine, dilimi ağzına soktuğumda, bunu çözerken çok eğleneceğimi biliyordum.

Ölümün bir kokusu var, hatırlayabildiğim ve muhtemelen hayatımın geri kalanında da hatırlayabileceğim bir koku. Bir hissi de var. Yani ölüme *tanıklık etmenin* bir hissi var. Eğer tecrübe etmediyseniz açıklaması zor. Elektrik damarlarınızda dolaşıyor, sanki son nefesleriyle birlikte enerjileri onlardan size geçmiş gibi vücudunuzun her köşesine yayılıyor.

Göğsünüz sıcak ve heyecan verici bir şeyle kabarır. Özgürlük sizi sarıyor. Ölümle yüz yüze geldiğim anlar dışında -önce bebeğimin, sonra annemin ve son olarak da babamın- bu gergin hissi hiç yaşamamıştım.

Ama kocamı daha sert öptüğümde, ellerinin belime dolandığını hissettiğimde, kalplerimiz birlikte attığında, onları ayıran sadece ince kumaş, kemik ve deri olduğunda, mutluluğun da bir hissi olduğunu keşfettim. Sanırım uzun zamandır ilk kez kendime bunu hissetme, gerçekten hissetme izni vermiştim.

Anlaşıldığı üzere, her iki duyguyu da eşit derecede sevdim. Aslında, neredeyse aynı hissettim.

Bununla çalışabilirim.

Eğer kalbiniz bu son, olağanüstü dönüşten sonra hala çarpıyorsa, Kiersten'ın bir sonraki romanını kaçırmayın! Bir sonraki son derece sürükleyici psikolojik gerilim romanını kaçırmamak için **buradan e-posta listesine kaydolun**.

Buradan kaydolun!

OceanofPDF.com

KIERSTEN'DAN DAHA FAZLASINI DUYUN

Kiersten'in en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

Buradan kaydolun!

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

OceanofPDF.com

KIERSTEN MODGLIN'DEN BİR MEKTUP

Sevgili okuyucu,

Just Married'i okumayı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu çarpık hikayeyi beğendiyseniz ve en son yayınladığım tüm kitaplardan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Buradan kaydolun!

Birkaç yıl önce ailemle birlikte Tennessee'nin Büyük Dumanlı Dağları'nda huzurlu bir dağ kulübesine gittik. Tıpkı bu hikayedeki kulübe gibi kurulmuş olan kulübenin tüm duvarı dışarıdaki ormana bakan pencerelerden oluşuyordu. Kocam bunu huzur verici bulurken, ben sinir bozucu buluyordum. "Ya dışarıda biri varsa?" Merak ettim. "Bizi mi izliyor?"

O andan itibaren bu hikâye zihnimde şekillenmeye başladı ve daha yolculuk bitmeden büyük bir kısmı planlanmıştı. (Bir gerilim yazarıyla seyahat etmek çok eğlenceli, anlatabiliyor muyum?) Yolculuğun bu hikâyede geçen olaylardan çok daha az olaylı geçtiğini söylemekten memnuniyet duyuyorum, ancak bunu sizin için yaratırken ve Grace ile Ryan'ın sırlarla dolu evliliğini paylaşıp keşfederken çok eğlendim.

Umarım *Sadece Evliyiz*'de ortaya çıkan hikayeyi sevmişsinizdir ve eğer sevdiyseniz, bir yorum yazarsanız çok minnettar olurum. Okurlarımın romanlarım hakkında ne düşündüklerini öğrenmeyi sevdiğim için yorumlar benim için gerçekten çok önemli ve her yorum yeni okurların kitaplarımdan birini ilk kez keşfetmelerine yardımcı olma konusunda büyük bir fark yaratıyor.

Okurlarımdan haber almaya kesinlikle bayılıyorum! Eğer benimle iletişime geçmek isterseniz, lütfen çekinmeyin. Beni her zaman Instagram, Facebook, Twitter, Goodreads, TikTok veya web sitemde bulabilirsiniz. Bana buradan da e-posta gönderebilirsiniz: contact@ kierstenmodglinauthor.com

Sizden haber almak için

sabırsızlanıyorum! Okuduğunuz

için tekrar teşekkürler!

XO,

Kiersten

www.kierstenmodglinauthor.com
@kierstenmodglinauthor

OceanofPDF.com

KIERSTEN MODGLIN'İN KİTAPLARI

Yeni Evlendik

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Bayan Abbott Olmak

Liste

Jenna'yı Oynayan

Eksik Parça

Daha İyi Bir Seçimden

Sonra Başlangıç

İyi Komşular Şanslı

Olanlar

Evet Dedim

Kayınvalide Rüya İş

Yalancının Karısı

Kocamın Sırrı

Mükemmel Kaçamak

The Arrangement

Oda Arkadaşı

Şifacı

Yalancı

Mahkum

NOVELLALAR

Uzun Yol: Bir Aşıklar Şehri Romanı

Ormandaki Yabancı: Bir Crimson Falls Romanı

LOCKE INDUSTRIES SERİSİ

Dadının Sırrı

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, muhteşem kocama ve güzel küçük kızıma, yolun her adımında bana inandığınız için ikinize de teşekkür ederim. Beni desteklediğiniz, her başarımı kutladığınız ve her zaman son teslim tarihi olan, bazen huysuz, genellikle hayal kuran bir yazarla yaşamayı kolay gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Bu hayatı ikinizle birlikte geçirebildiğim için çok minnettarım. Bu günün hayalini kurmuştuk, aşklarım. Başardık!

Arkadaşım Emerald O'Brien'a, sana fikrimi söylediğim andan itibaren bu kitaba inandığın için teşekkür ederim. Evdeki tüm ışıklar açıkken yazarken benimle birlikte güldüğün ve her zaman en büyük amigom olduğun için teşekkür ederim.

Son derece yetenekli editörüm Maisie Lawrence'a, bu hikaye için sahip olduğum vizyonu gördüğün ve onu bin kat daha iyi hale getirdiğin için teşekkür ederim. Yazdıklarımı gerçekten anlayan, zor soruları soran ve beni mükemmellik için çabalamaya iten biriyle çalıştığım için çok minnettar ve şanslıyım, çünkü bu karakterler daha azını hak etmiyor. Tavsiyeleriniz için, bana inandığınız, beni desteklediğiniz ve hayatımın hayalini gerçeğe dönüştürdüğünüz için teşekkür ederim.

Birlikte çalışabildiğim için kendimi delicesine şanslı saydığım Bookouture'daki inanılmaz ekibe, yaptığınız her şey için teşekkür ederim! Harika hikâyelerin savunucusu olduğunuz, muhteşem okurları (umarım) sevecekleri romanlarla buluşturmak için yorulmak bilmeden çalıştığınız ve çalışmalarıma bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Uzun zamandır bu günün hayalini kuruyordum ve gerçekten de umduğumdan çok daha iyi bir gün.

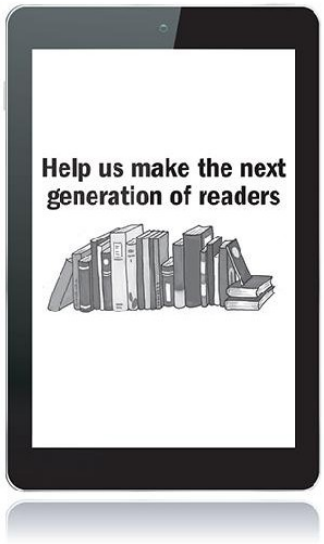
Kapak tasarımcım Lisa Horton'a, bu tüyler ürpertici paketin üzerindeki çarpıcı fiyongu yaratmak için bu kadar çok çaba harcadığınız için teşekkür ederim. Yaratıcılığınıza ve yeteneğinize hayranım!

Sadık okuyucularıma, her yeni hikaye için tereddüt etmeden heyecanlandığınız için teşekkür ederim. Bitmek bilmeyen desteğiniz, e-postalarınız, sosyal medya paylaşımlarınız, eleştirileriniz, tavsiyeleriniz ve kitap kulübü davetleriniz için teşekkür ederim. Her biriniz için çok minnettarım.

Son olarak ama kesinlikle en az değil, size bu hikayeyi okuduğunuz için teşekkür ederim. Çok uzun zaman önce olmayan bir zamanda, birilerinin benim kelimelerimi okuyacağı, karakterlerimle tanışacağı ve onları çıkarabildiğim yolculuğu seveceği günü hayal ediyordum. Bu anı diledim ve sizin için diledim, bu yüzden size inanılmaz derecede minnettarım. Sanatımı ve hayalimi desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Bu ister ilk Kiersten Modglin romanınız ister yirmi beşinci romanınız olsun, umarım umduğunuz her şey olmuştur ve hiçbir şey beklediğiniz gibi olmamıştır.

OceanofPDF.com

Biz - hem yazar hem de yayıncı - bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Hayatınızın herhangi bir döneminde bir okur olabileceğinize inanıyoruz, ancak gelecek nesle bir başlangıç yapmak için yardımınızı isteriz.

Çocukların %9'unun evinde kendilerine ait bir kitap olmadığını ve bu oranın dezavantajlı ailelerde %13'e çıktığını biliyor muydunuz*? Bu durumu değiştirmeye çalışmak için sizden, aşağıdaki kitapların oluşturulmasında oynayabileceğiniz rolü düşünmenizi istiyoruz geleceğin okuyucuları.

Hayatınızdaki bir çocukla bir kitabı paylaşarak, ödünç alarak, okuyarak, satın alarak veya hakkında konuşarak ve okuma sevgisini yayarak dahil olmanızı çok isteriz. Gelecek neslin, nereden gelirse gelsin kitaplara erişmeye devam etmesini sağlamak istiyoruz.

Goodreads okuyucuları tarafından oylanan, bir çocukla paylaşılabilecek harika kitapların listesi için BURAYA tıklayın.

Teşekkür ederim.

*National Literacy Trust tarafından bildirildiği üzere

OceanofPDF.com

Bookouture tarafından 2021 yılında

yayımlanmıştır Storyfire Ltd.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif

Hakkı © Kiersten Modglin, 2021

Kiersten Modglin, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-80019-636-0

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.